

INTRODUCTION

In this little book is summarised the second of the series of *Rukmini Lectures* instituted by Messrs. A. Rangaswamy Iyengar and Rao Bahadur N. Gopalaswami Iyengar in memory of their sister, for the propagation of the religion of Bhagavan Ramanuja. The author of these lectures *Mahamhopadyaya Pandita-Ratnam Mahavidwan Lakshmipuram Sri U. Ve. Srinivasacharya Swami* is the foremost Sanskrit scholar in the Mysore Province. The learned Pandit's great learning and austere Orthodox habits is combined in a rare manner with forbearance and toleration (*santi*) so much so, that even those who are immersed in the tendencies of modern civilisation, have nothing but admiration for him. Having a deep and settled faith in the religion of his birth, he has yet the natural quality of finding only the good in other religions. The following pages will easily impress the reader of the above qualities of the Pandit. These lectures may be said to give out the essence of his age long study of numberless works, wide research, the experience of a life and deep faith. In the manner of examining and setting forth the rival religions, there is a main agreement between this pandit and *Vidwan Vidya-Ratnakaram Kodavasal Sri U. Ve. R. Narasimhacharya Swami*, who delivered the Rukmini lectures in the previous year. In a way, therefore, the present lectures may be said to be the complement of the first series. The first year's lectures expound the principles of the various systems of the ancient Indian religion, as promulgated by their respective preceptors : and the religion of Sri Ramanuja is presented in relation to them. They are published in the form of a book "NAVANEETHAM" (fresh-burned butter). In these, the second year's lectures, is taught the course of conduct that should be followed by one who

has imbibed the religion of Sri Ramanuja as presented in the former. Manu and other rishis lay down that 'learning must consummate in conduct'

In the first chapter of this work, it is first taught that the principal fruit of learning the Sastras must be the attainment of self-control and forbearance (Santi). It is attained by a dispassionate and wide study of many religions. The great souls who have preached their religions in our land, begin by declaring that in their religion, there is no room for passion or anger. In this, the religion of Sri Ramanuja stands forth pre-eminently. It teaches that everything seen is God, His body and His property." The grandeur of Santi that should be found in a person whose faith is deeply rooted in this religion is next explained. Wide study is necessary for a clear understanding, without which even a godly person will not have firm faith in his religion. Without faith the teachings of religion bear no fruit. Such faith is the outcome of disciplined habit from early age. Such discipline and habit constitute *Samskaram*, and they set up one's view point (bhavana). Our religions set out three different view points:—(1) that the world is all misery and must be annihilated; (2) that all but the self (atman) is misery and so must be got rid of; and (3) that the entire world, the self and the non-self, is real and essentially blissful and so must be had. The last is the view-point of Sri Ramanuja's religion. It proceeds upon the footing that all souls and all things are God's proprium and exists for His use and so the world is good and blissful to all. The conduct of a person with such an outlook should be appropriate to it. If so, he becomes exalted as a great soul, as a great philanthropist and even as an Avathar. He would be like God both in his life and in salvation!

The second Chapter begins with an examination of the doctrine of karma, in order to first eliminate the delusion of confounding the self with the body he inhabits. Unless man is

responsible for his actions he cannot be the subject of virtue or sin. Past actions, God's will, etc., how far interfere with man's freedom, to what extent man is a responsible agent and similar questions are next dealt with as expounded in various religions, and how the religion of Sri Ramanuja stands in relation to them is explained. This is a most important question asked about our religion by modern students. The answers given here are sure to convince them. It is also shown that several conflicting theories regarding the nature of karma are reconciled in the religion of Sri Ramanuja. The Veda says, "The worship (aradhana) of the Lord is virtue (Punya) and offending him is sin (Papa). God's decrees of reward or punishment are respectively the causes of our happiness and misery." Hence it follows that man gifted with intelligence and freedom and capacity to act, is responsible for his actions. Doing the works pleasing to God with such knowledge is *Karma Yoga*. It aims at no other object than the pleasing of God. *Karma Yoga* leads to the contemplation the essential nature of the self and eventually to the realisation of the self as inherently good and uniform in all, as the property and the instrument of God, as eternal and as possessing the power of accomplishing the desired end. The use of such a realisation is explained in the later chapters.

Gnana Yoga is explained in the third chapter. The Sastras seem to set forth three different paths for reaching the ultimate goal—*Karma*, *Gnana*, and *Bhakti*. Each path by itself will not lead to the goal. Persisting in one of them alone may sometimes lead to undesirable results. They are shown to be harmonised in Ramanuja's religion. The entire topic is illustrated by copious authority from the sacred books, and by special reference to a story in the Vedas.

In the fourth chapter is expounded the *Bhakti Yoga*, attained by works performed with the true understanding of the self. The essential element in *Bhakti Yoga* is negation of desire, anger, delusion, etc.

The division of Deva, Man and Asura (Demon), results from the predominance of one or the other of these evil qualities. To attain *Santi*, *Samadarsana* (viewing all as one and equal) must be developed. For that purpose, the high qualities of soul, namely, *Dama* (the controlling of the senses) *Dana* (giving) and *Daya* (mercy) must be nourished and made to grow. This in its turn is effected by weeding out to the root, *Kama*, (desire) *Krodha* (Passion) and *Lobha* (avarice). Here a story from the Upanishads is quoted in illustration. *Bhakti Yoga*, therefore is, the unbroken meditation of God with overflowing love, with perfect *Santi*, gained by the suppression to the root of the evil qualities opposed to it. As the *Bhakti Yoga* grows, higher experiences up to the realisation of the LORD HIMSELF, develop step by step. *Archana* (puja to the person of God) *Namaskara* (devotional prostration), *Yatra* (pilgrimage) *Dhyana* (meditation) etc., are in the beginning the limbs or the means of *Bhakti Yoga*. But in the ultimate realisation, they merge in it. At that stage it is called *Kriya Yoga* (the Yoga of Service). *Bhakti* is essentially pleasant (*Ananda*). Hence its fruit, namely, the realisation of the Brahman and Brahman Himself are alike bliss-full (*Ananda*). It is *all-bliss* unmixed. There is no happiness or misery in the nature of things. Happiness and misery are due to man's karma and the differences of time and place, all in the respect of the same thing according to the will (*Sankalpa*) of God. Hence when viewed as His, all things are good and pleasant. This great ideal of viewing the world and acting in accordance thereto, is the supreme teaching of Ramanuja's Religion. Hence this religion is called *Sarva Anukula Siddhanta* (the religion of all good in all.) To one, who follows it, this very life is the enjoyment of the bliss of Heaven.

Varaha Samraja (The Kingdom of Heaven) is the topic of the fifth chapter. The enjoyment in Heaven must be illustrated by human experiences. Hence the story of the

ராமானுஜ தர்சனம்

1930 - வஸுத்திய

ருக்மணி உபன்யாஸங்கள்

மஹாமஹோபாத்தியாய, பண்டிதாத்தினம்,

லெக்ஷமீபுரம் - ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீ நிவாஸாசாரியர்

ஸ்வாமியின் உபன்யாஸங்கள்.

சென்னை :

கேஸரி அச்சுக்கூடத்தில் முத்திரிக்கப் பெற்றது.

1931

காரியைட் ரொஜிஸ்டர்டு.

ly illustrate the relationship of the Lord to man by the relationships existing between the lover and the beloved, the teacher and the pupil, father and son, master and servant, the archer and his butt, and so on. They are separately elucidated with authority. Any one of the above ways suited one's temperament may be adopted for the development of Bhakti with intense devotion on the riches of Salvation (Moksha Aiswaryam). The greater the intensity of such meditation the greater would be the love towards the world, which is a riches of the Lord. Needless to say that the conduct of the man imbued with such love would be catholic beyond description. Such is the grandeur of the teaching of our religion. In this connection certain adverse criticisms levelled against Puranic stories such as *Rasakrida* (the sport with the shepherdesses) of Sri Krishna, are answered.

The last and the sixth chapter deals with the climax of Moksha Ananda (Bliss of Salvation) reached by the growth of Bhakti Yoga and which is attained *in this very life* namely the Service of God. This is the supreme teaching of all Sastras. Such service of God is no other than doing good to others (*para upakara*.) The Sanatana Dharma (dharma for all times and places) common to all mankind and the Varna Asrama Dharma prescribed for the different castes etc., laid down in the Smritis and the like, and the rituals &c., laid down in the Vedas (Vaidika Dharma) have only *para upakara* as their goal. God's first form is the Universe (Viswarupa). The Gita and other Holy Books teach that God regards the doing of good to the world as his best puja. God is the soul (Atman) of the world. Whatever is done for the happiness of the body makes the soul happy. Similarly God is happy if the world is made happy. The worship of God in His Holy Image in temples find consummation in *para upakara*. Similarly gift (*dana*) penance (*tapas*) etc., are different forms of *para upakara*. It follows that it is our duty to

perform this kind of aradhana (worship) to God, i.e., *para upakara* by thought, word and deed. Doing good to others is meri (punya). Injuring others is sin (papa). The vedas say that at birth man is debted to gods, rishis, and the fathers. The discharge of these debts are the different modes doing *para upakara*. Of all the flowers that we may place at the feet of God *para upkara* is the best. This chapter finishes by quoting a beautiful address to a tree contained in Sri Bhagavata, which brings out how the tree ministers to the comforts of all beings by every one of its belongings from the root to the dried leaf.

These lectures may thus be summed up. An intelligent man learning the satras must first subdue the evil qualities like passion and anger, develop santi; perform the duties laid on him with a full sense of responsibility realising that he and all the creation are God's own and exist only to see His Divine purpose; view, therefore, every one and everything as good, beneficent, and blissful, like God and as part of God; develop an intense love and devotion to God the soul of all souls, desist from doing what He abhors and render services pleasing to Him and thereby enjoy His blissful communion; and realise that the service most acceptable to God is the doing of good to the world (*para upakara*), and accordingly regulate his conduct in life:

N. SRINIVASACHARYA.

ஸ்ரீ :

முகவுரை

பகவத்ராமானுஜ வித்தாந்தத்தைப் பரவச்செய்ய ஸ்ரீமான்கள் ஏ. ரெங்கஸாமி அய்யங்கார், என். கோபாலசாமி அய்யங்கார் இவர்களால் தங்கள் உடன் பிறந்தாள் பெயரால் ஏற்படுத்துப்பட்ட ருக்மணீ உபந்யாஸ பரம்பரைகளில் இரண்டாவது வருஷத்தில் நடைபெற்ற உபந்யாஸங்கள் இச்சிறு புஸ்தகத்தில் ஸங்கிரஹிக் கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றை உபந்யஸித்த மஹோமஹோபாத்த யாய பண்டிதரத்தினம் மஹாவித்வான் லக்ஷ்மீபுரம் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியஸ்வாமி மைசூர் சமஸ்தானத்தில் பண்டித கோஷ் டியில் முதன்மையான ஸ்தாநத்தை வஹிப்பவர். ஜாநானுஷ் டான பூர்த்தியைபுடையவ ராயிருப்பதொரு புறம் நிற்க, மற்றொருபுறம் பிறமதஸ்தர்களாலும் இக்கால வித்யாலாஸநாதிகளில் முழுக்கிடப்பவர்களாலும்கூட பஹுமானிக்கப்படத் தக்க சாந்தி நடுவு நிலைமை முதலிய ஆத்ம குணங்கள் நிறைந்தவர். தம் மதத்தில் ஆழ்ந்த நிலைபுடையவராயிருக்கச் செய்தேயும் பிறமதங் களில் குணங்களையே உற்று நோக்கும் ஸ்வபாவத்தை புடையவர். இது இவ்வுபந்யாஸங்களைப் படிப்பவர்களுக்கு எளிதில் அறிந்து கொள்ளும்படியிருக்கும். இவ்வுபந்யாஸங்கள் இந்த ஸ்வாமியின் நீண்டகாலத்தவையும், கணக்கற்ற கிரந்த பராமர்சத்தினுடைய வும், பரந்த ஆராய்ச்சியினுடையவும், அனுபவத்தினுடையவும் நம் பிக்கையினுடையவும் ஸாரம் என்னலாம்.

முதல் ஸூத்திய உபந்யாஸங்களை நிகழ்த்திய வித்வான் வித் யாரத்நாகரம் கோடவாசல் ஸ்ரீ. உ. வே. ரா. நரஸிம்மரசாரியர் ஸ்வாமியுடையவும் இவருடையவும் அன்ய மதங்களைப் பராமர் சித்த உபந்யஸிக்கும் பிரகாரங்களில் வெகுவாய் ஒற்றுமையே காணப்படும். ஆனதுபற்றி, முதல் ஸூத்திய உபந்யாஸங்களுக்கு

இரண்டாவது ஸூத்தியவை ஒரு விதத்தில் துடர்ச்சியானவை
யென்றும் பூர்த்தியைக் கொடுப்பவை யென்றும் சொல்லலாம்.

‘கற்கக் கசடறக் கற்பவை, கற்றபின்
கிற்க வதற்குத் தக.’

என்னும் குறளின்படியே, முதல் ஸூத்திய உபந்யாஸங்களில்
நமது நாட்டில் தொன்று தொட்டு வழங்கும் எல்லா பிரவித்த
மதங்களுடையவும் உபதேசங்கள் அவ்வோ மதாசாரியர்களுடைய
கிரந்தங்களிலிருந்து திரட்டி நவீதமாக வெளியிடப்பட்டன. இவற்
றின் நேர்க்களில் பகவத்ராமானுஜ ஸித்தாந்தம் நிற்கும் நிலை இந்
நவீதத்தின் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது. இத் தெளிவையடைந்
தவர்கள் இங்கிருந்த காலம் நடந்துகொள்ளவேண்டிய அனுஷ்
டான முறைகளை இரண்டாவது வருஷத்திய உபந்யாஸங்கள்
வெளியிடுகின்றன வென்னலாம்.

‘ஸ்வயத்வயம் ஸ்யுதம்’

(ஆசாரமும் ஒழுக்கமுமே கற்றதினாலாய பயன்)

என்று மனுமுதலிய ரிஷிகள் உபதேசித்தார்களிறே!

இப் புத்தகத்தின் முதலத்தியாயத்தில் சாஸ்திரங்கற்பதின்
முக்கியப் பிரயோஜனம் சாந்தி (அமைதி) என்னும் பெருங் குணத்
தைப் பெறுவதே யென்பதும், அத்தகைய சாந்தியும் பலவேறு
சமயங்களைக் காமம் கோபம் எனும் மாசுகளற்ற மனத்துடன் பரா
மர்சிப்பதாலடையத்தக்க தென்பதும், அங்ஙனமேதான் மதாசார்
யர்களனைவரும் ஸங்கல்பம் செய்து தந்தம் சமயங்களைப் பரப்பி
யிருக்கிறார்களென்பதும், அப்படிச் செய்வதில் ‘நிற்கின்றதெல்லாம்
நெடுமால்’ என்று ‘எல்லாம் கடவுள், எல்லாம் அவனுடல், அவ
னுடைமை’ என்றுபதேசிக்கும் பகவத்ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தில்
நிலை பெற்றவர்களுக்கிருக்க வேண்டிய சாந்தியின் பெருமையும் முற்
படவிளக்கப்பட்டது. விரிவாய்ப் படிப்பதினால் பகுத்தறிவுண்டாக
வேண்டும். அஃதின்றி ஆஸ்திகனுக்கின்றியமையாததான தன்
மதத்திடத்துத் தீர்ந்த நிலையுண்டாகாது. இந் நிலையிலேயேல்
மதோபதேசம் வீணையாகும். இந்நிலையும் சிறுபிராய முதல்

பெரியோர்களால் பழக்கப்படும் ஸம்பிரதாயத்தைத் துடர்ந்து
நடப்பதால் அடையத்தக்கதெனப்பட்டது. இத்தகைய பழக்
கம் அல்லது பாவனைக்குத்தான் ஸம்ஸ்காரம் என்று பெயர்.
இதுதான் நம் நாட்டுச் சமயங்களில் பொதுவாய் ஸகல உபசம
பாவனை, (பிரபஞ்சம் முழுவதும் துக்கமயமாய் ஒழிக்கத்தக்க
தாய் பாவித்தல்) ஆத்மாதவிர ஸகல உபசமபாவனை (ஆத்மா
ஒன்றே நிற்க மற்றதெல்லாம் ஒழிக்கத்தக்கதாய் பாவித்தல்) ஸகல
பிராப்திபாவனை (பிரபஞ்சம் முழுவதையும் உளதாய் அடையத்
தக்கதாய் பாவித்தல்), என மூன்று வகுப்புகளில் பிறியக்காணப்
படும். பகவத்ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தின்படியில் மூன்றாவ
தான பாவனை உபதேசிக்கப்படுகின்றது. எல்லாரும் எல்லா
வஸ்துக்களும் பகவானுடைமையாய் அவன் பிரயோஜனத்துக்
காகவே புள்ளவையாதலால் பிரபஞ்சம் அனுகூலமாயும் ஸுகமய
மாகவும் உளது; இப்படிக்காணும் மனிதனுடைய பிரவிருத்திகளும்
இந்த பாவனையையே அனுசரித்திருக்கும். இவனையே மஹாபுருஷன்
மஹாஉதாரன் அவதார புருஷன் என்று உலகம் கொண்டாடும்.
இவனுக்கு ஸம்ஸாரதசையிலும் மோகூததசையிலும் ஒக்கப் பரமாத்
மாவுக்குச் சமானமாயிருக்கும் தன்மை யுண்டாவது திண்ணம்.

இரண்டாவதத்தியாயத்தில் ஆஸ்திகன் சமே ஆத்மா என்
னும் மயக்கத்தை முற்படக்கழிக்க வேண்டியதின் பொருட்டுச்
கருமம் என்பதின் உண்மை விசாரிக்கப்படுகிறது. மனிதன் தான்
செய்யும் காரியங்களுக்கு உத்தரவாதியானாலொழியப் புண்ணியம்
பாவம் என்னும் வரம்புகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவனாகான். பூர்வ
கருமங்கள், ஈசுவரஸங்கல்பம் முதலியவை எம்மட்டில் இவனுடைய
பிரவிருத்திகளில் சம்பந்தப்படுகின்றன, இவனது பொறுப்பு எம்
மட்டில், என்பது முதலியவைகளைப்பற்றி அவ்வோ மதங்களில்
சொல்லப்படும் பிரகாரமும் நம்மி ராஜமானுஜ தர்சனத்திலிருக்கும்
படியும் இவ்வதிகாரத்தில் பாக்கப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப்
பிரச்சனை இக்காலக்கல்வியிற் பயின்றவர்கள் நமது மதத்தைப்பற்றிக்
கேட்குமவைகளில் மிகவும் முக்கியமானது. இங்கு சொல்லப்
படும் உத்தரமும் அவர்கள் மனத்துக்குப் பூர்ணமான சமாதானத்
தைக் கொடுக்குமென்பதும் நிச்சயம். கருமத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்

பற்றப் பிறமதங்களில் சொல்லப்படும் விவாதங்களெல்லாம் பகவத் ராமானுஜ மதத்தில் சமரஸமாகின்ற பிரகாரமும் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. வேதமானது 'பரமபுருஷனுடைய ஆராதனமே புண்ணியம்; அவனிடத்தில் அபசாரப்படுவதே பாபம் என்று வெளியிடுகிறது. இந்த ஆராதனத்தினாலும் அபசாரத்தினாலும் முறையே உண்டாகும் பகவானுடைய அனுக்கிரஹமும் நிக்கிரஹமும் (தண்டனையும்) நமது சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணமாகின்றன' என்றுபதேசிப்பதால் தன்னறிவையும் சக்தியையும் கொண்டு காரியங்களில் தன்னிஷ்டப்படி பிரவருத்தி செய்யக் கூடிய மனிதன். இவ்வுபதேசத்தை யனுசரித்து நடக்கக் கடமைப்பட்டவனாகிறான். எனவே இவ்வறிவுடன் பகவானுக்குப் பிரீதியை யுண்டாக்கும் வியாபாரத்தைச் செய்வதுதான் கருமயோகம். இதற்கு பகவான் பிரீதி யொழிய வேறு பலன் கிடையாது. கரும யோகத்தினால் பரிசுத்தமான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூப சிந்தனை யுண்டாகும். இதனால் தன் ஆத்மா தனக்கனுகூலமான ஸ்வபாவத்தை யுடைய தென்றும் ஆத்மாக்களெல்லாம் ஒரே ஆகாரத்தை யுடையவை யென்றும் பகவானுக்கே சேஷமாய் (உடைமையாகவும் கருவியாகவும்) இருப்பவையென்றும், ஆத்மா அழியத் தகாதவென்றும், தன் பிரவிருத்திகளினால் வேண்டியவற்றையெல்லாம் முடித்துக்கொள்ளும் சக்தியுடையவென்றும், அறிந்து கொள்ள சாத்தியமாகும். இப்படித் தெரிந்துகொள்வதின் பிரயோஜனம் வரும் அத்தியாயங்களில் விளக்கப்படுகின்றன.

மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் ஞானயோகம் விசாரிக்கப்படுகிறது. பரமபுருஷார்த்தத்தையுடைய கருமம், ஞானம், பக்தி என்று வகுத்தக் கூறப்பட்ட உபாயங்களில் கேவலம் ஒவ்வொன்றால் மட்டும் அதை ஸாதிக்கமுடியாதென்பதும், கேவலம் ஒவ்வொன்றை மட்டும் தனியாய் நாடுவதினால் உண்டாகும் கெடுதல்களும், இம்மூன்று மார்க்கங்களும் ஸ்ரீராமானுஜ வித்தாந்தத்தில் சமரசமாகும் பிரகாரமும், வேதம் புராணம், கீதை, பாஞ்சராத்தாம் முதலிய பிரமாணங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. முடிவின் எந்தக்காரியத்தையும் தத்துவஞாதத்துடன் பகவானுடைய பிரீதியின் பொருட்டுச் செய்வவேண்டியது அவசியமென்று வேதத்

திலிருந்து ஒரு உபாக்கியானத்தை நிரூபித்து வற்புறுத்தப்படுகிறது.

நான்காவது அத்தியாயத்தில் ஆத்மஞானத்தோடு செய்யப்படும் கருமத்தினால் அடையத்தக்கதான பகவானுக்கு உகப்பான பக்தியோகம் விவரிக்கப்படுகிறது. இதற்கு மூலகாரணமான சாந்தி (அதாவது ஆசை, துவேஷம், மோஹம் முதலியவை யற்றிருக்கும் தன்மை) முற்படத் தெளிவாக்கப்படுகின்றது. இத்துர்க்குணங்களைக் கொண்டே தேவன், மனிதன் அசுரன், என்னும் பிரிவுகளுண்டாகின்றன. சாந்தியையுடைய ஸமதர்சனம் உண்டாகவேண்டும். அதற்குத் துணையாக தமம் (இந்திரியங்களையடக்குதல்) தானம் (கொடை) தயை (அன்பு) ஆகிய ஆத்மகுணங்களைத் தன்னிடம் பெறுக்க வேண்டியது மனிதன் கடமை. இதுவும் இவற்றின் விரோதிகளாகிய காம குரோத லோபங்களை வேரோடு களைவதால் உண்டாகவேண்டும். இந்நீதி ஒரு உபநிஷத்துக் கதையினால் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி விரோதி குணங்களை ஜயித்து பக்திக்கு மூலகாரணமான சாந்தியைப் பெற்று பகவானிடத்தில் இடைவிடாத அளவற்ற அன்பு பெருகும் தியானத்தைச் செய்வதே பக்தியோகம். பக்தியோகம் வளர வளர, பகவானை நேராகக் கண்டு அனுபவிக்கும் வரையில் படிப்படியாக வரக்கூடிய அநுபவ தசைகள் பிறகு விளக்கப்படுகின்றன. அரச்சனை, நமஸ்காரம், பாத்திரை தியானம் முதலியவெல்லாம் பக்தியோகத்துக்கு முதலில் உறுப்புக்களாகவிருந்து அநுபவதசையில் யோகத்தோடு ஒன்றாய்விடுகின்றன. அப்பொழுது இவைகளுக்கு கிரியாயோகம் (பணிவிடையாகிய யோகம்) என்று பெயர் உண்டு. பக்தி இயற்கையில் ஸுக (ஆநந்த) ரூபமானது. அப்படி அதன் பலனாகக் கிடைக்கும் பிரும்மமும் பிரும்மானுபவமும் ஆநந்த மயங்களே. இவற்றிற்கு துக்கத்தின் சம்பந்தமே கிடையாது. உலகத்தில் வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவத்தில் ஸுகதுக்கங்கள் என்பதில்லை. கர்மங்களுக் கீடாகவும் காலதேச வித்தியாசங்களாலும் ஒரே வஸ்துவைப்பற்ற ஸுகதுக்கங்களின் பேதங்கள் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தால் உண்டாகின்றன. எனவே, எல்லாம் அவனுடையது என்று நோக்கங்கால்

இரண்டாவது ஸூத்தியவை ஒரு விதத்தில் துடர்ச்சியானவை
யென்றும் பூர்த்தியைக் கொடுப்பவை யென்றும் சொல்லலாம்.

‘கற்கக் கசடறக் கற்பவை, கற்றபின்
கிற்க வதற்குத் தக.’

என்னும் குறளின்படியே, முதல் ஸூத்திய உபந்யாஸங்களில்
நமது நாட்டில் தொன்று தொட்டு வழங்கும் எல்லா பிரவித்த
மதங்களுடையவும் உபதேசங்கள் அவ்வோ மதாசாரியர்களுடைய
கிரந்தங்களிலிருந்து திரட்டி நவீதமாக வெளியிடப்பட்டன. இவற்
றின் நேர்க்களில் பகவத்ராமானுஜ வித்தாந்தம் நிற்கும் நிலை இந்
நவீதத்தில் தெளிவாகக் காட்டப்பட்டது. இத் தெளிவையடைந்
தவர்கள் இங்கிருந்த காலம் நடந்துகொள்ளவேண்டிய அனுஷ்
டான முறைகளை இரண்டாவது வருஷத்திய உபந்யாஸங்கள்
வெளியிடுகின்றன வென்னலாம்.

‘ஸ்ரீவ்யூதவமம் ஸ்யுதம்’

(ஆசாரமும் ஒழுக்கமுமே கற்றதினாலாய பயன்)

என்று மனுமுதலிய ரிஷிகள் உபதேசித்தார்களிறே !

இப் புத்தகத்தின் முதலத்தியாயத்தில் சாஸ்திரங்கற்பதின்
முக்கியப் பிரயோஜனம் சாந்தி (அமைதி) என்னும் பெருங் குணத்
தைப் பெறுவதே யென்பதும், அத்தகைய சாந்தியும் பலவேறு
சமயங்களைக் காமம் கோபம் எனும் மாசுகளற்ற மனத்துடன் பரா
மர்சிப்பதாலடையத்தக்க தென்பதும், அங்ஙனமேதான் மதாசார்
யர்களனைவரும் ஸங்கல்பம் செய்து தந்தம் சமயங்களைப் பரப்பி
யிருக்கிறார்களென்பதும், அப்படிச் செய்வதில் ‘நிற்கின்றதெல்லாம்
நெடுமால்’ என்று ‘எல்லாம் கடவுள், எல்லாம் அவனுடல், அவ
னுடைமை’ என்று உபதேசிக்கும் பகவத்ராமானுஜ ஸித்தாந்தத்தில்
நிலை பெற்றவர்களுக்கிருக்க வேண்டிய சாந்தியின் பெருமையும் முற்
படிகளக்கப்பட்டது. விரிவாய்ப் படிப்பதினால் பகுத்தறிவுண்டாக
வேண்டும். அஃதின்றி ஆஸ்திகனுக்கின்றியமையாததான தன்
மதத்திடத்துத் தீர்ந்த நிலையுண்டாகாது. இந் நிலையிலேயேல்
மதோபதேசம் வீணையாகும். இந்நிலையும் சிறுபிராய முதல்

பெரியோர்களால் பழக்கப்படும் ஸம்பிரதாயத்தைத் துடர்ந்து
நடப்பதால் அடையத்தக்கதெனப்பட்டது. இத்தகைய பழக்
கம் அல்லது பாவனைக்குத்தான் ஸம்ஸ்காரம் என்று பெயர்.
இதுதான் நம் நாட்டுச் சமயங்களில் பொதுவாய் ஸகல உபசம
பாவனை, (பிரபஞ்சம் முழுவதும் துக்கமயமாய் ஒழிக்கத்தக்க
தாய் பாவித்தல்) ஆத்மாதவிர ஸகல உபசமபாவனை (ஆத்மா
ஒன்றே நிற்க மற்றதெல்லாம் ஒழிக்கத்தக்கதாய் பாவித்தல்) ஸகல
பிராப்திபாவனை (பிரபஞ்சம் முழுவதையும் உளதாய் அடையத்
தக்கதாய் பாவித்தல்), என மூன்று வகுப்புகளில் பிறியக்காணப்
படும். பகவத்ராமானுஜ வித்தாந்தத்தின்படியில் மூன்றாவ
தான பாவனை உபதேசிக்கப்படுகின்றது. எல்லாரும் எல்லா
வஸ்துக்களும் பகவானுடைமையாய் அவன் பிரயோஜனத்துக்
காகவே புள்ளவையாதலால் பிரபஞ்சம் அனுக்லமாயும் ஸுகமய
மாகவும் உளது; இப்படிக்காணும் மனிதனுடைய பிரவிருத்திகளும்
இந்த பாவனையையே அனுசரித்திருக்கும். இவனையே மஹாபுருஷன்
மஹாஉதாரன் அவதார புருஷன் என்று உலகம் கொண்டாடும்.
இவனுக்கு ஸம்ஸாரதசையிலும் மோக்ஷதசையிலும் ஒக்கப் பரமாத்
மாவுக்குச் சமானமாயிருக்கும் தன்மை புண்டாவது திண்ணம்.

இரண்டாவதத்தியாயத்தில் ஆஸ்திகன் சரமே ஆத்மா என்
னும் மயக்கத்தை முற்படக்கழிக்க வேண்டியதின் பொருட்டுச்
கருமம் என்பதின் உண்மை விசாரிக்கப்படுகிறது. மனிதன் தான்
செய்யும் காரியங்களுக்கு உத்தரவாதியானாலொழியப் புண்ணியம்
பாவம் என்னும் வரம்புகளுக்குக் கட்டுப்பட்டவனாகான். பூர்வ
கருமங்கள், ஈசுவரஸங்கல்பம் முதலியவை எம்மட்டில் இவனுடைய
பிரவிருத்திகளில் சம்பந்தப்படுகின்றன, இவனது பொறுப்பு எம்
மட்டில், என்பது முதலியவைகளைப்பற்ற அவ்வோ மதங்களில்
சொல்லப்படும் பிரகாரமும் நம்மி ராஜமானுஜ தர்சனத்திலிருக்கும்
படியும் இவ்வதிகாரத்தில் பாக்கப் பேசப்பட்டிருக்கிறது. இந்தப்
பிரச்சனை இக்காலக்கல்வியிற் பயின்றவர்கள் நமது மதத்தைப்பற்றிக்
கேட்குமவைகளில் மிகவும் முக்கியமானது. இங்கு சொல்லப்
படும் உத்தரமும் அவர்கள் மனத்துக்குப் பூர்ணமான சமாதானத்
தைக் கொடுக்குமென்பதும் நிச்சயம். கருமத்தின் ஸ்வரூபத்தைப்

யாகவே தோன்றக் குறையில்லை. இப்படி பிரபஞ்சத்தை நோக்கியதன் வழியே நடக்கவேண்டுமென்று உபதேசிப்பது நம்மி ராமானுஜ மதத்தின் உயர்ந்த லக்ஷியம். இதனால் இதற்கு ஸர்வ அனுகூல ஸித்தாந்தம் என்று பெயர் வந்தது. இதைப்பற்றி ஒழுகுகிறவனுக்கு இந்த ஸம்ஸாரமே மோக்ஷானுபவமென்னலாம் படியிருக்கும்.

ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம் விளக்கப் படுகிறது. மோக்ஷானுபவத்தின் பிரகாரத்தை உலக அனுபவங்களைக் கோண்டே நாம் இந்த ஸம்ஸாரதசையில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியிருப்பதால், அதன் பொருட்டு ஈசவரனுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தமானது, நாயகன், நாயகி, குருசிஷ்யன், பிதா புத்திரன், எஜமானன் வேலைக்காரன், அம்பெய்வேன் அவன் இலக்கு, என்றிப்புடைகளில் உள்ள சம்பந்தங்களையிட்டு, சாஸ்திரங்களினால் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவைதனித்தனியே பிரமாணங்களால் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. இவற்றில் நம்மியற்கைக்கமைந்த ஏதெனுமொரு பிரகாரத்தால் பகவானிடத்தில் பக்தியை (அன்பை) எவ்வளவுக் கெவ்வளவு மிகுத்து மோக்ஷஐசுவரியத்தை அநுஸந்திக்கிறோமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு பகவானுடைய ஐசுவரியமாகிய இந்த பிரபஞ்சத்தைப்பற்றவும் நமது பிரீதி விருத்தியாகும்; அதையனுசரித்து நமது நடவடிக்கைகளும் விசாலப்பட வேண்டுமென்று நமது மதத்தின் ஏற்றமான உபதேசம். இதை யொட்டி புராணகதைகளில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய ராஸக்கிரீடை முதலிய விருத்தாந்தங்களில் மேல்பார்வைக்குக் காணப்படும் தோஷங்களுக்கு சமாதானங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

கடைசியதாகிய ஆறாவது அத்தியாயத்தில் கீழ்க்கூறிய படிகளில் வளர்ந்து வரும் பக்திபோகத்தால் அடையத்தக்க மோக்ஷ நந்தத்தின் எல்லையிலமையுப்பதும் இவ்வுலகிலிருந்தே அடையக்கூடியதுமான பகவத் கைங்கரியம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. இதைச் செய்வதுதான் எல்லா சாஸ்திரங்களினுடையவும் பரம உபதேசம். அதாவது பரோபகாரமெனப்படும் பகவதாராதனம். ஸ்மிருதி முதலியவைகளில் விதிக்கப்படும் பொதுவான ஸநாதன தர்மம்

களும் வர்ணாசிரமதர்மங்களும், யாகம் முதலிய ஸநாதன தர்மங்களும் எல்லாம் பரோபகாரத்தையே முக்கிய லக்ஷியமாகக் கொண்டிருப்பது, இங்கு பாக்கக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. உலகனுடைய முதல்ரூபமே பிரபஞ்சம் (விஸ்வரூபம்). அதற்குப்பகாரம் செய்வதையே பகவான் தன்னுடைய ஆராதனமாகக்கொள்ளுகிறான் என்று கீதை முதலியவற்றால் தெரியவருகிறது. உலகத்துக்கு அவன் உயிராய் நிற்பவன். உடலுக்குச் செய்யும் பணிகளை உயிரையன்றோ சேருகிறது! உலகத்துக்கு ஸந்தோஷம் உண்டாவதால் அவனுக்கும் ஸந்தோஷம் உண்டாகிறது. கோஷத்தினால் அர்ச்சாரூபியான பகவானை ஆரதித்தாலும் பரோபகாரத்திலேயே முடிகின்றது. தானம், தபசு, முதலியவையெல்லாம் பரோபகாரம் செய்யும் வகைகள். மனது வாக்கு சரீரம் ஆகிய மூன்று காணங்களினாலும் இத்தகைய பகவதாராதனத்தைப் செய்வவேண்டிய தென்னதாயிற்று. பரோபகாரமே புண்ணியம்; பிறரைப் பிடிப்பதே பாவம். தேவர் கடன் ரிஷிகள் கடன் பித்திருக்கன் கடன் ஆகிய முக்கடன்களைத் தீர்க்க மனிதன் கடமைப்பட்டிருக்கிறான் என்று வேதத்தில் கூறியிருப்பதும் பரோபகாரக் கடமையைப் பற்றியதே. பகவானுக்கு சமர்ப்பிவிக்கக்கூடிய புஷ்பங்களெல்லாவற்றிலும் மேற்பட்டது பரோபகார புஷ்பம். ஒரு விருஷமும் தன் வேர் முதல் காய்ந்த இலை வரையிலுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துக்களைக் கொண்டும் பிறர்க்குதவும் உபமானத்தினால், ஸ்ரீ பாகவதத்தில் வெகு அழகாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கும் இப்பரமோபதேசம் முடிவில் வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

எனவே, விவேகியானவன் சாஸ்திரஞானத்தைப் பெற்றால், காமம் குரோதம் முதலிய துர்க்குணங்களைப் போக்கி, சாந்தியை வளர்த்துத் தனக்குறிய கருமங்களை தன் பொறுப்பை யறிந்து செய்து, தானும் பிறரும் பகவானுடைமைகள் அவன் பிரயோஜனத்துக்காக உள்ளவர்களென்று உணர்ந்து எல்லாவற்றையும் பகவானுடைய விபூதிகளாகக் கண்டு அவற்றில் அநுகூலபுத்தியும் சமதர்சனமும் பண்ணி, ஆத்ம பரமாத்மஸ்வரூபங்களை அநுகூலமாகவும் ஆதந்தமயமாகவுமனுபவித்து, எல்லா உயிர்களுக்கும் உயிர் பரமாத்மாவிடத்தில் அளவற்ற அன்பை...

கபசாரங்களாயும் அவனுக்கு அப்ரீதிகாங்களுமான செய்கைகளை யொழித்து, அவனுக்குப்பானவையும் ஆராதனரூபங்களுமான காரியங்களைச் செய்து அவனோடு ஒக்க ஆநந்திப்பதே மோக்ஷஸாம்ராஜ்ய மென்பதும், அவற்றிலும் பரோபகார மென்னும் பணியிடையே அவன் எல்லாவற்றிலும் மேலானதாய் உகந்த கைங்கரியம் என்று எல்லா சாஸ்திரங்களுடையவும் உபதேசங்கள் எல்லா அனுஷ்டானங்களுடையவும் பரம பிரயோஜனம் என்பதும், அதுவே மோக்ஷாதந்தத்தின் எல்லைநிலம் என்பதும் இவ்வுலக வாழ்க்கையிலேயே அது அடையத்தக்கதென்பதும் இவ்வுபந்யாயஸங்களின் திரண்ட உபதேசங்கள் என்றதாயிற்று.

ந. ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார்.

ராமானுஜதர்சனம்

1930 வருஷத்திய

ருக்மணி உபந்யாஸங்கள்.

முதல் அத்தியாயம்.

பீடிகை.

ஸ்ரீராமானுஜ விஜான நியொமாதிஷுஷாலிஹ |

சுடி⁰ சுத⁰யுக்யுதேயுஷு விஜானஸ்ய ப்ரஸவ⁰ண⁰ ||

அறிஞர்களின் கட்டளையை முன்னிட்டு ஸ்ரீராமானுஜ வித்தார்த்தத்தில் செய்யவேண்டிய கடமைகளில் முதலானதென்று விதிக்கப்பட்ட வித்தார்த்தப் பிரசாரமாகிய இந்த கைங்கர்யம் ஆரம்பிக்கப்படுகிறது.

[சாஸ்திரப் பிரசார பேதங்கள்.]

ஸாமான்யமாய் காலமும் தேசமும் எப்படி மூன்று பாகங்களாகப் பிறிந்திருக்கின்றனவோ அப்படியே சாஸ்திரங்களும் உபதேசங்களென்றும் வியாக்கியானங்களென்றும் விசாரங்களென்றும் மூன்று வகையாகப் பிரிந்திருக்கின்றன. நம் தேசத்தில் உபதேச சாஸ்திரங்களும் வியாக்கியான சாஸ்திரங்களும் அநேக ஆசார்யர்களால் வெகுகாலமாகவும் வெகு பிரகாரங்களாகவும் பிரவர்த்தனம் செய்யப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. இக்காலத்தில் விசார கிரந்தங்களுக்குத் தான் அதிக ஆதரவும் அவகாசமும் காணப்படுகின்றது. இதை யனுஸரித்து மதப் பிரவசனங்கள் நடைபெறவேண்டியதும் அவசியம். அப்படிச் செய்வதில் அவ்வாறு மதாசாரியர்களின் உகத்திகளை சீர்தூக்கும்போது அவையின் தாத்தர்யத்தில் நமது திருஷ்டியை முக்கியமாகச் செலுத்த வேண்டுமே யன்றி வெறும் சப்தார்த்தங்களில் அகி...

தைப் புகுத்தலாகாது. இதுவேதான் பெரியோர்களின் உபதேசம். எந்தவிஷயத்திலும் அதிகமான தோஷதிருஷ்டியுடன் மனதைச் செலுத்தக் கூடாதென்றார்கள்.

நயா த்ரா தீவ கதவ்யம் ஷோஷஜ்ஜி வரம் ௨௩ |

ஷோஷோஹு விஜ்யோநொ஽வி தஜி த்நாநா ப்ரகாஸதே ||

என்றார் ஸ்ரீ குமாரில பட்டாசாரியார். தோஷத்தைக்கண்டு பிடிக்கவேண்டுமென்னும் தீவிரமான நினைவுடன் ஒன்றையும் பரிசீலனம் பண்ணலாகாது. ஏனென்றால் அவ்வித மனோபாவ முடையவர்களுக்கு அவ்விஷயத்தில் உண்மையில் இல்லாத தோஷங்கள் கூட நிறைந்திருக்கிற மாதிரியாகப் பிரகாசிக்கும். என்று இதன் பொருள் |

[தர்சனங்களின் பிரயோஜனம் சாந்தி.]

எல்லா தர்சனங்களும் ராகத்வேஷங்களை (ஆசை கோபம் முதலியவற்றை) ஒழிக்கவேண்டுமென்றே முக்கியமாக உபதேசிக்கின்றன. ஆகவே மதப் பரவர்த்தகர்கள் தந்தம் தர்சனங்களைப் பரப்பும் நிமித்தமாக காமக்ரோதங்களை வளர்ப்பார்களேயாகில் இதைவிட ஆச்சரியப்படத்தக்க விஷய மொன்றில்லை. ஆனால் அந்தந்த தர்சனங்களின் மூல புருஷர்களின் வார்த்தைகளை ஆலோசித்துப் பார்த்தால் ஒவ்வொருவரும் தமது தமது மதம் ஸம்பந்தப்பட்ட மட்டில் தர்சன நிமித்தமான மேற்கண்ட ராகத்வேஷங்களில்லை யென்றே சொல்லியிருப்பது தெரியவருகிறது. உதாரணமாய் புத்த தர்சனத்தில் மாத்யமிக விருத்தி, என்னும் கிரந்தத்தில் நான்காவதுபக்கத்தில்,

ஸஜஸத் தஸஜெதி யஸ்யவக்ஷா நவிஜ்யதே |

உவாயம்ஹ ஸ்ரிரெணாவி தஸ்யவக்ஷாம் நஸக்யதே ||

என்று காணப்படுகிறது. இதன் அர்த்தம். உள்ளது இல்லாதது, உள்ளதுமில்லாததும், என்ற பகூங்கள் எந்த வித்தாந்தத்துக்கு இல்லையோ அதற்குப் பிறர்களால் எக்காலத்திலும் தீர்மானம் சொல்லமுடியாது, என்பதே. இதனர்த்தத்தை தீர யோசித்தால் வேறு தர்சனங்களால் தமது தர்சனத்துக்கு ஒரு விரோதமும்

ஏற்படவில்லை யென்று இந்த கிரந்த கர்த்தா அபிப்பிராயப்படுவதாக விளங்குகிறது. மேலும்,

சுந்யோநு வக்ஷ ப்ரதீவக்ஷ ஹவாஸ

வாஸ்யாம் ௨௪ த்ரிணம் ப்ரவாடிாம் |

நயா நஸௌஷா நவிஸௌஷிஹு

சுவக்ஷவாதீ ஸபியஸ்யாஹுதே ||

தன் பகூமென்றும் எதிரி பகூமென்றும் ஒருவர்க்கொருவர்க்கும் நினைவுண்டாவதால் வெகுவாய் வாதங்களுக்கு பரஸ்பரம் விரோதமுண்டாகின்றது. எல்லா நியாயங்களையும் அவைகள் உள்ளபடியே ஏற்றுக்கொள்ளும் அர்ஹர்மதமோ வென்றால் ஒருவர் திறத்திலும் பகூபாதியாகமாட்டாது, என்றதினால் தம்மதத்திற்கு வேறெதிலும் விரோதமென்னும் வாஸனையுடையவர மாட்டாதென்று இவர் எண்ணுகிறது ஸ்பஷ்டமாகிறது. இப்படியே ஸ்ரீ சங்கர தர்சனத்திலும் காணப்படுகிறது.

ஸ்வலிபாநவ்யவஸ்யாஸு நெதிநொநிஸிதாஜ்யம் |

வாஸ்யாம் விராஜ்யெ நெசாயம் நவிராஜ்யதே ||

தவைதவாதிகள் தங்கள் தங்கள் வித்தாந்தங்களின் ஒழுங்குகளில் உறுதியான தீர்மானத்தை உடையவர்களாயிருப்பதால் அவர்களுக்குள் விரோதங்களுண்டாகின்றன. அம்மதங்கள் ஒன்றும் நமது அத்வைத மதத்துக்கு ஒருவித விரோதமுமில்லை. என்ற மாண்கேய காரிகைக்கு ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யமிருக்கும்படி, இப்படியில் ராகத்வேஷங்களை முன்னிட்டு தங்கள் தங்கள் தர்சன நிமித்தமாகவே ஒருவர்க்கொருவர் கலகப்பட்டிருக்கின்றார்கள். அவர்களோடு ஆத்மைகத்வ (ஆத்மா ஒன்றே யென்கிற) பகூமாகிற நம்முடைய வித்தாந்தத்துக்கு ஒரு விதத்தாலும் விரோதமில்லை. எப்படியென்றால், ஒருவன் தனதுகை கால்களால் அடிபட்டாலும் தன் கை தன் கால், என்னும் நினைவினால் தன்னை கோபிப்பதில்லை. அவ்விதமே மற்ற மதங்களினால் நம்மதத்தைப்பற்ற ராகத்வேஷங்களுண்டாக இடமில்லை. அவையெல்லாம் நம்மதத்திலேயே முடிவை அடைவதினால் என்...

இம்மாதிரி வசனங்கள் எல்லா தர்சனங்களிலும் காணப்படுகின்றன.

[இதில் ஸ்ரீ ராமானுஜ மதத்தின் விசேஷம்.]

ஸவபுஃ வஜ்ஜிஹஸ்ய

(இவை யெல்லாம் பிறும்ஹ மேயன்றோ? நிற்கின்ற தெல்லால் நெடுமால்) என்னும் வேதத் வாக்கத்தை யனுஸரித்து பிரபஞ்சத்தில் காணப்படுபவை யெல்லாம் பிறும்ஹாத்மகம் (பிறும்ஹத்தை ஆத்மாவாக உடையவை) என்று உபதேசிக்கும் நம்மிராமானுஜ தர்சனத்தில் நிலை பெற்றவர்களுக்கு எதைப் பற்றவும் சாந்தி உண்டாவது நிச்சயமாகையால் தர்சன நிமித்தமான ராகத் வேஷங்களுக்குக் கொஞ்சங்கூட இடமில்லை யென்பது தானே விளங்குகின்றது. பிறும்ஹாத் மகத்வ (பிறும்ஹம் எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் என்னும்) ஞானத்தால் சாந்தி உண்டாகும் பிரகாரம் பின்னால் விஸ்தரிக்கப்படும். அவன் எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் என்ற றிந்தால் நமது உடம்பின் அவயவங்களைப்போல் நாமும் பரஸ்பரம் அனுகூலர்களாகவே யிருக்கத் தட்டில்லை. இவ்வர்த்தம்

ஸோக்ஸுஃ ஸவபு ஸாஸ்திராணி விஹிதாநி கீநீஷிலிஃ |

தஸ்யாஃஸ ஸவபு ஸாஸ்திராணி யஸ்ய ஸாஹம் கீநஸூதா ||

ஞானவான்களால் எல்லா சாஸ்திரங்களும் சாந்தியை உண்டு பண்ணுவதற்காகவே ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகையால் எவனுடைய மனது எப்பொழுதும் சாந்தி (அமைதி)யை உடைத்தாயிருக்கிறதோ அவனே எல்லா சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவனாகிறான் என்னும் இதிலாஸ ஸமுச்சய வசனத்தினால் விளக்கப்படுகிறது. இதின் பொருள் மேல் பக்த்தி யோகத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் விவரிக்கப்படும்.

ஸம்பிரதாயம், பலவேறு ஸமயங்களையும் அறிய வேண்டியது அவச்யம்.

இதனால் அதாவது எல்லா சாஸ்திரங்களும் சாந்தியை ஸம்பாதிக்கக் கொடுப்பதற்காகவே பிரிவர்த்தித் திருக்கின்றன வென்

பதாலும் எவன் சாந்தனா யிருப்பானோ அவனே ஸகல சாஸ்திரங்களையும் அறிந்தவன், ஏன்பதினாலும் அனேக சாஸ்திரங்களை விசாரித்துப் பார்த்தால்தான் உண்மையான சாந்தி (அமைதி) உண்டாகும், என்னும் பொருளையும் இந்த சுலோகத்துக்குக் கொள்ளலாம். ஆகையால் பல வித்தாந்தங்களையும் விமர்சித்துப் பார்க்க வேண்டியது மிகவும் அவசிய மென்பதும் தெளிவாகிறது.

புஞா விவெகம் யஹதெ விஹ்நாமஃ டிஸ்யுநெஃ |

சுநுபாஸித வ்யூஹாநாம் வித்யூநாஃ தி வ்யூவீததி ||

வெவ்வேறு விதங்களான சாஸ்திரங்களாலும் மதங்களாலும் புத்தியானது விவேகத்தை யடைகிறது. அதாவது தெளிவை அடைகிறது, என்றபடி அவற்றைக் கற்க பெரியோர்களை நாடாதவர்களுக்கு அவர்களுடைய வித்யை அதாவதுபடிப்பு அதிகத் தெளிவையடைகிறதில்லை, என்று வாக்கியம் என்னும் கிரந்தத்தில் இப்படி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

[தன் பகுத்தறிவின் ஆவச்யகதை]

இப்படி பல சாஸ்திரங்களின் பராமர்சத்தோடு தன்னறிவும் கூடினால் தான் படிப்பு பிரயோஜன முடையதாகும்.

யஸ்ய நாஸ்தி நிஜா பூஞா கெஹஞ் ஸவஸ்யுதஃ |

நஸஜாநாதி ஸாஸ்திராஃ டிஸ்யுவாக்ஸாயயா ||

(மஹரபாரதம்)

என்கிறபடியே எவனுக்கு ஸ்வயமாக ஞானமில்லையோ கல்வியை மட்டும் ஏராளமாகக் கற்றிருக்கின்றானோ அவன் சாஸ்திரார்த்தங்களை யறிந்தவனாகான். சமைக்கப்பட்ட உணவின் ரஸத்தை அதைப் பரிமாறும் கரண்டி எப்படி உணராதோ அவ்விதமே இவனும் தன் படிப்பின்ஸாரத்தை அறியமாட்டான்.

[தந்தம் மதங்களில் கிலை.]

வித்தாந்தங்கள் நாளடைவில் வளர்ந்துவந்திருப்பதும் இந்தப் பிரகாரங்களில் தான். பலவேறு சமயங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் கற்றுணர்ந்து கம் பக்கி...

யுடன் பராமர்சித்து ஒரு பக்ஷத்தில் நிலைபெற்றே பெரியோர்கள் தந்தாமுடைய மதங்களைப் பிரவர்த்தனம் செய்துவந்திருக்கிறார்கள். ஒருவருக்குத் தாம் கொண்ட மதத்தில் உறுதியான நிலை வேண்டியது இன்றியமையாதது. இல்லையாகில் அவருக்கும் அவர் மதத்துக்கும் யாதொரு மதிப்புங் கிடையாது.

வக்ஷாயொதீ துதபெத ததீதுஷுந ஸ நிவபுஹை |
ஹாரயெஷுராதுஷுந ஸ்தொவஷுவகாரிவி ||
ஹனிஷஹவொ துபபுத க்ஷவிஷெகொவி ஸுபயீ |
துவலிதொயஸுதாதிஷெவபுரவொய ஸுஷுபிதோந ||

இதன் பொருள். ஒருவன் தான் அங்கீகரித்த பக்ஷத்தைக் கொஞ்சங்கூட பயப்படாமல் தாங்கி நிற்கவேண்டும். தனக்கு உபத்திரவம் செய்பவர்களுக்குப் பயந்தால் தன்மதமும் நிற்காது. நடுவில் தன் பகுத்தறிவையு மிழந்துவிடும்படியான நிலைமையும் வந்துவிடும். உலகத்தில் மூர்க்கர்களே அதிகம். பரிசுத்தமான ஞானத்தை யுடையவன் ஏதோ ஓரிடத்தில் ஒருவன் காணப்படுவான். மூர்க்கர்களால் இடைவிடாமல் வெருட்டப்பட்டாலும் எவன் அசையாமலிருக்கிறானோ அவனே புத்திமானாவான், என்று,

இப்படி களில் குமாரில பட்டாசாரியராலும் ஸ்ரீ வேதாந்தா சாரியராலும் சொல்லப்பட்ட லோக நியாயங்களை யனுஸரித்தே மதப்பிரவர்த்தகர்களான மூல புருஷர்களாலும் அவர் பின்னோர்க ளாலும் வித்தாந்தங்கள் பிரசரம் செய்யப்பட்டு விருத்தி யடைந்து வந்திருக்கின்றன.

[அப்பியாஸமும் ஸம்பிரதாயமும்.]

இவ்விதமாக பிரவர்த்திக்கப்பட்டுவருகிற பல மதங்களில் அவரவர்களுக்குத் தந்தம் மதங்களில் ருசியும் ஸ்திதியும் உண்டாவ தற்குக் காரணம் பால்யம் முதற்கொண்டு அவர்களுக்கு உண்டாகும் அப்பியாஸமும் தகப்பன் முதலான முறையில் வந்திருக்கும் ஸம்பிரதாயமுமே. இது ஸஹஜவித்தமாயிருக்கிறது. அவ்வோ மதங்களிலேயே நம்பிக்கைகொண்டு அவற்றை அனுஷ்டித்த வகுபவர்களுக்கு அபேக்ஷித பலம் அவச்யம் வித்திக்கும்.

பதும் நிச்சயம் இதுவே பெரியோர்களின் கொள்கை. இதற்கு உசிதமான காரணமிருக்கிறது. எப்படியென்றால், உபனிஷத் துக்களில் பலவிடங்களில் மனிதன் காமமயனென்றும் ஆசை மயனென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது ஒவ்வொரு வனும் தான் எதில் ஆசைகொள்கின்றானோ அதன் உருவாகவே ஆகின்றான் என்றர்த்தம். அவன் காமத்துக்கு அனுகுணமாகவே அவனுடைய மனதும் வாக்கும் சரீரமும் தங்கள் தங்கள் வேலை களைச் செய்கின்றன. அவ்வியாபாரங்களின் பலங்களும் அந்தக் காமத்தையே அனுசரித்து வருமென்பதும் தெளிவாகிறது. இதையே பகவானும் ஸ்ரீ கீதையில்

ஸகூநாநா ருபிவாஸவபுஷ்ய ஸ்ரீபாஹதி ஹரத |

ஸ்ரீபாதிபொதயம் வுரூஷஃ யொயஜுஷஃ ஸவவஸஃ ||

என்றருளிச் செய்தார். இதனர்த்தம், ஓ பாரதனே! எல்லாருக் கும் தங்கள் தங்களுடைய ஸத்வகுணத்துக்குத் தக்கபடி சிரத்தை யுண்டாகிறது. எவனுக்கு எந்த விஷயத்தில் மிகுந்த சிரத்தை யிருக்கிறதோ அவன் அதன் உருவமாகவே ஆகிறான். அதை நிறைவேற்றிக்கொள்வதொன்றிலேயே ஆழ்ந்திருக்கிறான். என்று,

[மாண்கேய காரிகையிலும்]

யஹாவம் ஷுபுயெஷுஷ்ய தஹாவம் ஸதவஸ்யதி |

தஹாவதி ஸஹபுகூலஸௌ ததீஹஸுதெவதிதம் ||

எந்த விஷயம் ஒருவன் மனதுக்குப் பிரகாசமாகிறதோ அதையே அவன் எங்கும் காண்கிறான். அதாகவே ஆய்விடுகிறான். பிறகு அதையே காப்பாற்றுகிறான். அதிலேயே அகப்பட்டுக்கொண்டு கடைசியாய் அதையே சேர்ந்துவிடுகிறான். என்று சொல்லப் பட்டது. ஆகையால் இவ்விதமாக நல்வழிகளில் சிறுவயது முதல் உண்டாகும் பாவனையே மனிதனுக்கு மேன்மேலும் நன்மையைக் கொடுக்கத் தகுந்ததென்று விசதமாகிறது.

[அப்பியாஸம் அல்லது ஸம்ஸ்காரத்தின் பிறிவுகள்]

இத்தகைய பாவனை அல்லது பழக்கத்துக்கு ஸம்ஸ்காரமென் னும் அப்பியாஸமென்றும் பெயர்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

தான் எல்லா மதங்களுக்கும் அடிப்படையாகப் பல படி களில் உபதேசிக்கப்படுகிறது. அவற்றை மூன்று வகுப்புகளாகப் பிரிக்கலாம். அவையாவன : ஸகல உபசமபாவனை, ஆத்மா தவிற மற்ற எல்லாவற்றினுடையவும் உபசமபாவனை, ஸகலப்பிராப்தி பாவனை, என்றபடி.

இவற்றில் முதலிரண்டும் உலகத்திலிருப்பதெல்லாம் துக்கமயம். ஆகையால் அவை நமக்கு பிரதிகூலமானவை. அவற்றையெல்லாம் ஒழிப்பதே பரமபுருஷார்த்தம், என்று உபதேசிக்கின்றன. அதில் முதலாவதான ஸகல உபசமபாவனை யென்பது ஆத்மா, என்று ஒரு வஸ்துவை ஒப்புக்கொள்வது கூட துக்கமானதால் அதுவும் இல்லாத தெசையான ஸர்வ சூன்ய நிர்வாணமே நாம் அபேக்ஷிக்க வேண்டிய பரமபுருஷார்த்த மென்று உபதேசிக்கும். அது பைளத்தாதி மதங்களின்படி. இரண்டாவது பாவனை அத்வைதமதங்களுக்குச் சேரும். அதில் ஆத்மா மட்டும் உண்மையிலுள்ளது. ஸ்வபாவத்தில் அது அனுகூலமானது. மற்றப்படி பிரபஞ்சம் மாயையும் பிரதி கூலமுமானது தான். அதை உபசமனம் பண்ணுவது (ஒழிப்பது) தான் பரமப்ரயோஜனம். அது தான் மதத்தின் பரம உத்தேசம்.

மூன்றாவதான ஸகலப்பிராப்தி பாவனையானது எல்லாரும் எல்லா வஸ்துக்களும் பகவானுடைமை. அவன் பிரபோஜனத் துக்காகவே இருக்கின்றன. என்று உபதேசிப்பதினால் இதன் படியில் எல்லாம் அனுகூலதமமாயும் ஸுகமயமாகவும் காணப்படுகின்றன. இதை யனுசரித்தே பிரவிருத்திகளும் உண்டாகின்றன. எனவே முதலிரண்டு வித்தாரந்தங்களையும் விநாச வித்தாரந்தங்க ளென்றும் மூன்றாவதை விகாஸவித்தாரந்த மென்றும் சொல்லக்குறையில்லை.

[ஸ்ரீராமானுஜ மதத்தில் பாவனை ஸம்ஸ்காரம்]

இம்மூன்றாவது மார்க்கம் ஸ்ரீ ராமானுஜ வித்தாரந்தமாகிறது. சாஸ்திரங்கள் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை ஸர்வகாமாவாப்த்தி ஸமர்த்தன், அதாவது ஸர்வபோகங்களையும் அனுபவிக்கும் போக யதையுடையவன், என்றும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை ஸர்வ

றையும் தன் உடலாக உடையவ னென்றும் முறை யிடுகின்றன. பூர்வமீமாம் ஸகர்களும் ஜீவனுடைய இந்த ஸ்வரூபத்தை அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். இவ்விரண்டு ஸ்வபாவங்களை மட்டும் ஆலோசித்துப் பார்த்தாலும் நாம் எப்படி யிருக்கவேண்டும், என்ன செய்ய வேண்டும், எதை அடைய வேண்டும், என்பவைகளில் பாவனை எத்தகையதாக விருக்க வேண்டிய தென்பது தெளிவாகும். இப்படி ஸர்வானு கூல்ய பவானை எவனுக்குத் தருமாக விருக்கிறதோ அவனை மஹா புருஷன், மஹோதாரன். அவதார புருஷன், என்று கொண்டாடப் படுவான். ஏனெனில், இந்த பாவனை ஒருவனுடைய தேகத்தில் அவயவங்கள் பரஸ்பரம் துவேஷமில்லாமல் பரஸ்பர உபகாரத்தையே அபேக்ஷித்துக் கொண்டு ஆத்மாவுக்கு ஆனந்தத்தைக் கொடுக்க உத்தேசித்துத் தமது வியாபாரங்களை நடத்துவது போலவும் ஆத்மாவுக்குச் சேர்ந்த தெல்லாம் நமக்கும் சேர்ந்ததென்று பாவிக்குமாப்போலவும் மனிதனுக்குப் பிறர் திறத்திலும் பகவான் திறத்திலும் நடக்க வேண்டுமென்று இம்மதத்தில் வித்திக்கிறது. இவ்வழியில் நடப்பவன் ஸம்ஸாரதெசையிலும் மோக்ஷதெசையிலும் ஒக்க இந்த பாவனையின் பலமாக பாமாத்மாவுக்கு ஸமனாய் பரமாத்மாவாக வேயும் ஆய்விடுவான். இந்த வித்தா தத்தை ஸ்தாபித்த மஹா புருஷனுடைய கெம்பீர மனோபாவத்தைப்பற்றி அதிகமாகச் சொல்லவேண்டிவதில்லை.

கர்மயோகம்.

[கர்மங்களுக்குக் காரணம். நான்குவித வாதங்கள்.]

டெஹாடூழி ஹானிஸாக்ஞெ சுழெ தகூம் விவிஹுதெ |
 சுழெகியாதயாதஹுஷெம் வுணுணம் வாவெங் ஸந்தெ ||

பரம புருஷார்த்தத்தை வேண்டுகிறவர்கள் முதலில்தேவமே ஆத்மா என்று நினைக்கும் பிராந்தியைக் கழிக்கவேண்டும். அதன் பொருட்டு கருமம் என்பதின் உண்மை இங்கு விவரிக்கப்படுகிறது. கருமமாவது, செய்யப்படும் காரியம். ஜன்மாந்திரங்களில் செய்யப்பட்டவைகளுக்கு அதிருஷ்டமென்று பெயர். அவைகளில் புண்யம், பாபம் என்னும் பிரிவும் எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. மனிதனுடைய காரியங்களின் பலங்கள் நான்குவிதமான காரணங்களினால் உண்டாகின்றனவென்று அவ்வோர் பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள்.

தஞ்சைநகரில் ஸ்ரீராமபெருமாள் கோயிலில்
 ஸ்ரீராமபெருமானின் புகழைப் பாராட்டிப் பாடிய
 பாடல்

(யாக்ஞவல்க்கியஸ்மிருதி.)

அதில் சிலர் மனிதனின் பிரயத்தினமில்லாமல் ஸ்வபாவம் அல்லது இயற்கையினாலேயே அந்தந்தக்காரியங்கள் ஸம்பவிப்பதாகச் சொல்லுகிறார்கள். சிலர் தெய்வத்தினால் என்பார்கள். மற்றும் சிலர் காலமே காரணமென்றும் வேறு சிலர் அவனவனுடைய புத்தி பூர்வமான பிரயத்தினமே சகல கார்யங்களுக்கும் பலன்களுக்கும் காரணமென்னும் உறைக்கின்றார்கள். எனவே காரணத்தை நிர்வஹிப்பதில் தெய்வமென்றும் ஸ்வபாவமென்றும் காலமென்றும் புருஷப் பிரயத்தினமென்றும் நான்குவித வாதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இவை 'ஒன்றொன்றும் ஸ்வதந்திரமாய் வேறொன்றையும் உதவியாக எதிர்பாராத காரணங்களென்று அந்தந்த வாதிகளின் நிர்வாகம் வெற்றில் ஸ்வபாவவாதக்குக்குப்

புருஷப் பிரயத்தனவாதம் நேர் விரோதமானது என்பது பிரகாச
மாய்த் தெரிகிறது.

[ஸமுச்சய (கூட்டு) வாதமே நம் ஸம்பிரதாயம்,]

நம் பெரியோர்கள் காரியங்கள் பலங்கள் உண்டாவதற்கு இந்த நான்கு காரணங்களும் சேரவேண்டுமென்று அவைகளை யெல்லாம் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள். சாஸ்திரங்கள்காரணத்தைத் தீர்மானிக்க மூன்றுவித யுக்திகளைச் சொல்லும். பாதம் (தடை) என்றும் விகல்பம் (இதாவது அதாவது என்பது) என்றும் ஸமுச்சயம் (எல்லாம் கூடினது) என்றும், எனவே நம் பெரியோர்கள் அங்கீகரித்தது ஸமுச்சய பக்ஷமாகும். இவை யெல்லாமே சேர்ந்து தான் ஒருகாரிய முண்டாகவேண்டு மென்பதற்கு ஒரு நியாயமுண்டு. இது ஸ்மிருதிகளில் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டுள்ளது. அதாவது?

யயாஹைகெந உத்புண நாயஸு மதிஹைகெ |
 ணவம் பாராஷ காரண விநாஹைவம் நஸிஜுதி ||

ஒரே சக்கிரத்தினாலேயே ரதம் எப்படி ஓடமாட்டாதோ அப்
படியே தைவத்தின் உதவி யில்லாமல் மனுஷியப் பிரயத்தினத்தி
னால் மட்டுமே காரியம் பலம் வித்திக்காது என்று. இந்த வசனம்
தைவமும் ஒரு காரணமென்பதற்கு பிரமாணம். இதற்கு ஒரு
உதாரணமும் இப்படிச் சொல்லப்பட்டது.

சுபுஷ்ய ஸாயீ ஸுதயொஃ யயொயாஸுய ஜநூநாஃ ।
விஸெஷா வீயபூவிஞாந ஸௌஹாராரொமு ஸம்வஜாம்॥

பதிவிரதையும் ஸாதுவாயுமுள்ள ஒரேஸ்திரீபெற்ற இரட்டைக் குழந்தைகளிலும் பராக்கிரமம் ஞானம் மங்களங்கள் ஆரோக்கியம் ஸம்பத்து முதலியவைகளும் வித்தியாசம் காணப்படுகின்ற தல்லவா? என்று. ஆனாலும் புருஷப்பிரயத்னம் முக்கியமென்றும் அதில் ஸஞ்சிப்பிக்கப்படுகிறது. ஏனென்றால்,

செவ்வெ வாருஷகாரோவ கழைவிவிவய்வலிதா |

என்கிறபடியே தைவீகமாயும் புருஷப்பிரயத்தினத்தாலும் ஒரு காரியம் லித்திக்கு மென்பதில் தைவீகமென்பது புருஷன் தன் முன் ஜன்மத்தில் தான் புத்தியூர்வமாகச் செய்த காரியத்தின் பலன் இப்போது வெளிப்படையாவது தானே?

இப்படியே முதற் கூறிய மூன்று பக்ஷங்களிலும் உதாஹரணங்களைப் பார்த்தால் இந்தப் பிரகாரமே பலாபல வித்திகள் உண்டாகின்றனவென்பது தெரியவரும். புராணகதைகளில் பலவிடங்களில் இவ்வர்த்தம் விளக்கப்படுகின்றது, இவ்விஷயத்தில் நம் பூர்வாசாரியர்கள் அநுக்ரஹித்த மார்க்கமே பிரகாசப்படுத்தப்படுகிறது.

[அதிருஷ்டமான கருமத்துக்கு திருஷ்டஸாமக்ரீகளின் ஆவச்ய கதை]

அதுதான் முன் சொன்ன ஸமுச்சய பக்ஷம். இதில் முக்கிய மாய்த் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது அதிருஷ்டம் அல்லது தைவீகமென்பது திருஷ்டங்களை (இப்போது காணப்படும் கருவி செய்கை முதலியவைகளை)க் கொண்டேதான் காரியத்தைச் செய்கிறதென்பதே. பொதுவாய் புண்ணியமென்றும் பாபமென்றும் அதிருஷ்டமென்றும் தைவமென்றும் சொல்லப்படுகிற எல்லா காரியங்களுக்கும் (பலன்களுக்கும்) கருமமே காரணமென்பதை சார்வாகர்கள் தவிர மற்ற எல்லா லித்தாந்திகளும் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். அத்தகைய கருமமும் இப்போது காணப்படும் மனுஷ்யப் பிரயத்தினம் முதலிய கருவிகளை சம்பாதித்துக் கொண்டே தன் காரியத்தைச் செய்கிறதென்று கருமத்தை (செய்கை யாகம் முதலியவற்றை) முக்கியமாகக் கொண்ட கருமப் பிரயதான்ய வாதிகள் கூறுகிறார்கள்.

நிருபகர்களான ஆஸ்திகர்கள் சொல்லுவது என்னவென்றும் திருஷ்டஸாமக்ரீ அதாவது நாம் பார்க்கும் பிரயத்தினம் வன்வின் சேர்க்கை முதலியன குறைவாக விருந்தால் அது பூர்வமாக நேரிடும் வரையில் அதிருஷ்டமென்பது தன் காரியத்தைச் செய்துமுடிக்கத் தகுந்த சமயத்தை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கையில் நிற்கமென்று. அதற்கு மீமாம்ஸா சாஸ்திரத்தின்

யம் ஒன்று சொல்லுவதுண்டு. அதுதான் சித்ராதிசுரண நியாயம், என்பது. அதாவது, பசுவை வேண்டுகிறவன் சித்ரா, என்னும் யாகத்தைச் செய்யவேண்டும். யாகம் முடிந்த உடனே அதன் பலமாகிய அதிருஷ்டம் உண்டாய்விடுகிறது. அதற்கு இந்த ஜன்மத்திலேயே இப்போதே பலத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய சக்தியிருக்கிறது. ஆனால் அதற்கு வேண்டிய திருஷ்டஸாமக்ரீகள் (பிரத்தியக்ஷத்தில் காணப்படும் காரியங்கள் வஸ்துக்கள் முதலியன) முழுவதும் நேர்ந்துவிட்டால் அது இப்போதே பசுவாகிற பலத்தைக் கொடுத்துவிடும். இல்லாவிட்டால் காத்திருந்து வரப்போகும் ஜன்மங்களில் தகுந்த காலத்தில் அதைத்தரும், என்று நிச்சயிக் கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே, திருஷ்டஸாமக்ரீயை அபேக்ஷிக்காமல் அதிருஷ்டம் ஸ்வயமாகவே தன் காரியத்தைச் செய்துவிடுமென்றால் அது இந்த மீமாம்ஸா நியாயத்துக்கு விரோதிக்கும்.

அதிருஷ்டமே திருஷ்டஸாமக்ரீ (வஸ்து)களையும் சம்பாதித்துக்கொண்டு தன் காரியத்தைச் செய்யலாமே யென்றால், அது மனிதனை விதிநிஷேத (கட்டளை தடை) ரூபமான சாஸ்திரங்களுக்குக் கட்டுப்படாதவனாகச் செய்துவிடும். ஏனென்றால் இந்தப் பக்ஷத்தில் தண்ணீர் பிரவாஹத்தில்பரவசனாக அடித்துக்கொண்டு போகப்படுவதுபோல் மனிதன் கர்மப்பிரவாஹத்திலும் பரதந்திரனாய் கொண்டுபோகப்படுவான், என்று லித்திப்பதால் அவன் தன் காரியம் ஒன்றுக்கும் உத்தரவாதியாக முடியாது. இப்படிச் சொன்னால் அதிருஷ்ட வாதத்துக்கும் ஸ்வபாவ வாதத்துக்கும் அதாவது மனிதனுடைய சம்பந்த மில்லாமலே விதிநிஷேத அவன் காரியங்கள் நடக்கின்றன, என்னும் நியதி வாதத்துக்கும் ஒரு வித்தியாசமு மில்லாமற் போய்விடும். இதில் மனிதனுடைய ஸ்வதந்திரமான பிரவிருத்தி (முயற்சி)க்கு ஒரு உபயோகமுமில்லை. விதிநிஷேதரூபமான சாஸ்திரங்களுக்கு விஷயமும் (ஆளும்) ஒரு வருமில்லை. இடம் (தேசம்) காலம் முதலியவைகளைப் பற்றச்செய்யப்படும் வ்யவஸ்தை (ஒழுங்கு) களுக்கும் அவகாசம் கிடையாது. எங்கும் சோம்பேறியானமே தலையெடுப்பான்.

கிறார். இதற்கு ஸாபேஷ நசுவரவாதம், என்று பெயர். இது பாதராயணசாரியரின் மதம். அதாவது சைவாகமம் முதலிய வற்றிலும் சில புராணங்களிலும் நசுவரன் நிரங்குச (ஒருவித வரம் புக்கு முட்படாத) ஸ்வதந்திரனென்பதை ஏற்றுக்கொண்டு அதி லீடுபட்டு தன்னிமித்தமாய் தோஷங்களெல்லாம் குணங்களாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மனிதனுக்கு பூர்ண சுதந்திரத் துடன் காரியம் செய்யும் யோக்யதையில்லை யென்பதினால் அந்தப் பகூத்தில் ஒரு குறைவுமில்லை. எனவே அவன் ஒருவயவஸ்தை (ஒழுங்கு)க்கும் கட்டுப்பட வேண்டியவனாகிறதில்லை. இது மஹா தோஷமாகும் நமது மதத்தின்படி அவ்விதமில்லை. அவயவங் களோடு கூடின சரீரமென்ன, இவனுடைய பூர்வ புண்ய பாபங் களென்ன, உசிததேசம் காலம் என்ன, இவை முதலிய ஸாமக்ரீ கள் சேர்ந்திருக்கும்போது இவற்றின் மத்தியில் பரமேசுவரன் ஸர்வஸ்வதந்திரனாய் தன்னிச்சையால் வந்துசேர்ந்து மனிதன் துவக்கிய காரியத்தை நடத்தி முடித்துவைப்பதால் நசுவரனை அதிஷ்டாதா (உள்ளிருந்து நடத்துகிறவனென்றும், காரயிதா (செய்விக்கறவன்) என்றும் சொல்லுகிறது. இவ்வகையால் அவன் காரியங்களுக்குக் காரணமாயிருப்பது (ஹேதுத்வம்) பாயும் ஜலம் பாத்திகளிலுள்ள பலவித விரைகளும் முளைப்பதற்குக் காரண மாகிறது போல்தான். எல்லாப் பாத்திகளிலும் ஒரேவிதமான ஜலம் பாய்ந்தாலும் விரைகளின் வகைப்படியே முளைக்கும் பலன் களும் உண்டாவதுபோல் நசுவரன் பொதுக் காரணமாய் எல் லாக்காரியங்களையும் நடத்திவைப்பவனானாலும் அவனவனுடைய பிரயத்தினம் முதலியவற்றை யனுசரித்தே அவனவனுடைய காரி யங்களும் அவைகளின் பலன்களும் உண்டாகின்றன. ஜீவனும் ஒரு காரியத்தில் தன் புத்தியைக்கொண்டே பிரவிருத்திக்கிற னாகையால் மற்ற ஸாமக்ரீகளுக்கு நடுவில் இவன் ஸ்வதந்திரனாக வும் விதிநிஷேத சாஸ்திரங்களுக்குக் கட்டுப்பட்டவனாகவும் இருக் கத்தட்டில்லை. இதுதான் ஸ்ரீ கீதையின் உபதேசம்.

ஸயிஜாநம் தயாகத்யா கரணம் வ்யயஜ்யம் ।

விவியாஹ வ்யயஜ்ஜேஷ்டா லெஷ்வம்வெவா த்யவஹம் ॥

சரீரத்தை சம்பந்தப்படுத்தும் ஒருவஸ்து. செய்கிறவன், பல விதங்களான இந்திரியங்கள் பிரணவாயுவின் பலவித சேஷ்டை கள், ஐந்தாவதான தைவம், இவையெல்லாம் சேர்ந்து ஒரு கரு மம் செய்யப்படுகின்றது. என்று. இவ்விடத்தில் ஸ்ரீமத் தாத்பர்ய சந்திரிகையில் அருளிச்செய்யப்படுகிறதாவது?

ஜீவன் ஒரு காரியத்துக்குக் கர்த்தாவாகும்போது தன் அறிவு (ஞானம்) அக்காரியத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் ஆவல் (சிகேர்ஷை) அதில் முயற்சி (பிரயத்னம்) இவைகளை முன் னிட்டு மற்றும் வேண்டிய கருவிகளையும்கொண்டு பிரவிருத்திக் கிறானாகையால் இவன் சுபேச்சையாகச் செய்கிறானாகிறான். இவ னுக்கு ஞானம் முதலியவற்றை பரமாத்மா கொடுப்பதால் இவன் பரதந்திரனெனப்படுகிறான். இவ்விரண்டுக்கும் பரஸ்பரம் விரோத மில்லை. ஏனென்றால்! பூர்வபகூதீ (எதிராளி) சொல்லுகிறபடி பரமாத்மாவின் ஸ்வாதந்திரியம் காற்றும் ஜலமும் வஸ்துக்களை அடித்துக்கொண்டு போவதுபோல் ஜீவனைத் தள்ளிக் காரியம் செய்விப்பதில்லை. அப்படியானால் ஜீவனைக்குறித்து இதைச்செய், அதைச் செய்யாதே, என்றபடிகளில் சாஸ்திரங்கள் ஒரு கட் டனையையும் விதிக்கமுடியாது அதிக பலசாலியான மற்றொரு வனால் எடுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டும் தடுக்கப்பட்டிருக்கும் ஒருவனைக் குறித்து நீ ரில், நீ போ, என்று எப்படி உத்திரவுசெய் யக் கூடும்? எந்த விஷயத்தில் பரமாத்மா ஜீவனைப் பிரவிருத்திக் கும்படி செய்கிறானோ அதிலிருந்து திரும்ப இவனால் முடியா தாகையால் அதைச் செய்யாதே, என்று இவனைக்குறித்ததுத் தடுப் பது (நிஷேதம்) பிரயோஜனப்படாது. அப்படியே எதில் பர மாத்மா இவனைத் தூண்டிக் கார்யம் செய்விப்பதில்லையோ அதில் முயலுவதும் இவனுக்கு அசக்யமானதால் அதைச் செய், என்று கட்டளை (விதி) யிடுவதும் பலனற்றதாய்விடும். இந்தப் பூர்வ பகூதம் எல்லா வித்தாந்திகளாலும் பேசப்பட்டது. அதின் ஸாராம்சம் இங்கு சொல்லப்பட்டது.

[சாஸ்திரத்துக்கு அவகாசம் (இடம்,)]

இங்கு ஒரு ஸம்சயம் உண்டாகலாம். அதாவது? நிக்கிர ஹத்தையும் அதுக்கிரஹத்தையும் தரவல்ல பூர்வ அதிருஷ்டத்

துக்கு ஆளாயிருக்கும் புருஷன் தானே நிக்கிரஹத்துக்கும் அனுக்
கிரஹத்துக்கும் உத்தரவாதிபாவது பொருந்துமா ?

நிழலாட நுழைவாந வடுவாடிஷ லுமொழிதஃ
நிழலாட நுழைவாடிஹஃ ஐதீஃ வடுதகயம் ||

என்று இதற்குப் பொதுவாய்ச் சொல்லப்படும் ஸமாதானத்தின் ஸாராம்சமாவது புருஷன் தன்னுடைய பூர்வ அதிருஷ்டத்தின் மூலமாய் சாஸ்திரத்தை அதிகரிக்கும் (வழிபடும்) தெசையை அடைகிறான். அதினால் இது இந்த புருஷார்த்தத்துக்கு உபாயம் என்று அறிந்துகொண்டு தன் புத்தியினால் அதற்குவேண்டிய திருஷ்ட ஸாமக்ரீகனையும் ஸம்பாதித்துக் கொண்டு அந்த உபாயத்தில் பிரவிருத்திச்செய்கிறான் எனவே சாஸ்திரத்துக்கு இவனிடத்தில் உபயோக மிருக்கிறது, என்று தெரிகிறது. என்று.

தத்திஷ்டாந் துஷ்டசிவம் ஸானுவஸ்யபுராநயாக் |
 வாநஸ்யா சபாந் துஷ்ட ஸ்வத்ராவ வஜ்ரெ ||
 வாசிக்ஷு ஸாயநக்சேத பூதீகௌஸ்தியா வாஹிந் |
 ஶ்வெதேத் தெதிதா உக்ஷிபாக் ஸாவகாஸாத்ருவொடிநா ||

அதாவது, ஜீவனுக்கு ஸ்வாதர் திரியமாவது, ஒரு காரியத்தில் இழிய சக்தியுள்ளவனுக்கு அதில் இச்சை பிறந்தால் அதை அவன் முடித்துக் கொள்வதில் பிழர்களால் தடுக்கப்படாம லிருத்தல், ஆனபின்பு புருஷப் பிரவிருத்திகளில் காணப்படும் பேதங்களுக்கு அவரவர் அதிருஷ்டங்களின் பேதங்கள் காரணமானாலும் அதே அதிருஷ்டமானது சாஸ்திரத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டே வேறு அதிருஷ்டத்தையும் உண்டாக்குகிறது. பூர்வஜன்மத்தில் இப்போது அச்வமேத யாகத்தைச் செய்துவைப்பதற்குக் காரணமான அதிருஷ்டம் பண்ணப்பட்டிருந்தபோதிலும் அது மாத்திரமே இந்த ஜன்மத்தில் மேற்படியாகத்தை முடித்து வைப்பதில்லை. ஆனால் சாஸ்திரத்தைக் கற்று அதனாலுண்டாகும் ஞானம், பலத்துக்காகச் சொல்லப்பட்ட உபாயத்தைச் செய்வதில் இச்சை, அதை முடிக்கும் பிரயத்தினம், இவற்றைக்கொண்டு மற்றும் வேண்டிய ஸாமகீ (வஸ்துகருவி) களையும் சம்பாதித்துக் கொண்டு தான் அந்த அதி

ருஷ்டம் தன் காரியத்தைச் செய்கிறது. அதாவது மேற்படியாகத்
தை நிறைவேற்றி வைக்கிறது. இப்படியே பாபத்துக்கு மூலமான
அதிருஷ்டமும் சாஸ்திரத்தை அறிந்து நடக்கும் தெசையை
யடைந்த புருஷனுடைய புத்தி பூர்வமான பிரவிருத்தியில் சேர்ந்
தேதன் காரியத்தைச் செய்கிறது. எனவே எந்தப் பிரவிருத்தி
யிலும் பொதுவாய் முதலில் ஞானமும் பின்னர் இச்சையும் அதன்
மேல் பிரவிருத்தியும் காணப்படுகின்றன. லௌகிக வியாபாரங்க
ளான போஜனம் முதலியவற்றிலும் இதேவரிசையும் நியாயமும்
தான். லௌகிகங்களான விதிகளும் (கட்டளைகளும்) நிஷேதங்களும்
தடையுத்தரவுகளும்) அந்தந்த விஷயங்களைப் பற்றிய (ஞானம்
இச்சை பிரவிருத்தி, இவைகளை யுடையவன் திறத்தில் எப்படி உப
யோகப் படுகின்றனவோ அவ்விதமே சாஸ்திரங்களின் விதிநிஷே
தங்கள் ஜீவன் விஷயத்தில் பிரயோஜன முள்ளவையாகக் குறை
வில்லை. இப்படிப் புருஷன் பிரவிருத்தி நிவிருத்திகளில் தடுக்கப்
படாத ஸ்வாதந்திரியத்தை யுடையவனென்றால் அவன் இஷ்டப்
பட்டால் ஒன்றைச் செய்யலாம் செய்யாமலும் விட்டு விடலாம்,
என்றதாயிற்று. ஆகையால் ஜீவனுக்கு ஸ்வாதந் திரியமும் ரக்ஷ
ணத்துக்கும் சிக்ஷணத்துக்கும் அவன் அருஹனாயிருப்பதும் யுக்த்த
மாகிறது. ஈசுவரனுக்கு ஒரு ஒழுங்கு மில்லாதவன் (அவ்யவஸ்தி
தன்) என்னும் தோஷமும் வராது. எல்லாவற்றிற்கும்
உள்ளுயிராய் (அந்தர்யாமியாய்) இருந்து எல்லாவற்றையும் தந்
தம் காரியங்களில் ஏவுகிறவன் (பிரேரகன்) என்னும் குணமும்
ஈசுவரனுக்கு நிலைபெற்றதாகவும் குறையில்லை.

[புராணஸாமரஸ்யம்.]

இப்படி லோகானுபவத்தை யொட்டிச் சொன்ன வ்யவஸ்தைக்கு அனுகுணமாகவே புராணங்களிலும் நிர்வாஹங்கள் காணப்படுகின்றன.

நடுவா டுணுதோடாய ரகுகுனி வஸுவாவக |
யஹி ரகுகுதாதுலுனி வஹுர ஸஹொஜயனிதஹ் ||
யஹொடுவாஃ வுயலுனி வஹுஷாய வராவஹ |
ஸஹிஹ் தலுரவகுகுகுனி ஸொடவநீதொ விநஸுதி ||

வண்ணம் வுஞா வயபுயதி கியுயோணம் வுநம் வுநம் |
 ஐய வுஞ்வுண்ணுலெவ நித்யோரஹதே நரம் ||
 வாவம் வுஞா நாயுயதி கியுயோணம் வுநம் வுநம் ||
 நஷபுஞ்வு வாவலெவ வுநாராஹதே நரம் ||

(மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் 35-71-74.)

தேவர்கள் பசு மேய்ப்பவரைப்போல் கையில் தடியை வைத்துக்கொண்டு ரக்ஷிக்கப் புறப்படுவதில்லை. எவனைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று எண்ணுகிறார்களோ அவனுக்குத் தகுந்த புத்தியைக் கொடுக்கின்றார்கள். எவனைத் தேவர்கள் அவமதிக்க நினைக்கின்றார்களோ அவன் புத்தியைக் குழுகும்படி செய்துவிடுகிறார்கள். புத்தி கெடவே அன் நாசமடைகிறான். புண்யத்தை அடிக்கடி செய்வதினால் ஞானம் விருத்தி யடைகிறது. ஞானத்தில் நிலைபெற்ற மனிதன் மேலும் எப்போதும் புண்யத்தையே செய்கின்றான். பாபமோவென்றால், அதை அடிக்கடி செய்பவனுடைய புத்தியை அழித்துவிடுகிறது. மதிகெட்டவன் மறுபடியும் மேன்மேலும் பாவத்தொழில்களையே செய்து வருகிறான். என்று.

ஸ்ரீ வாஸுதேவனும் கீதையில் அருளிச் செய்வதாவது ?

தெஷாம் ஸதத யுக்தாநாம் ஹஜதாம் ஸ்ரீதி வடுவபுகம்
 ஐதாஸி வுபியொமந்தயெ நரோபயானிதே ||

இப்படி இடைவிடாமல் என்னைப் பிரீதியுடன் பஜிக்கும் யோகிகளுக்கு என்னை யடைவதற்கீடான புத்தியோகத்தைக் கொடுக்கின்றேன். என்று.

அப்படி பாரதத்தில் மோக்ஷ தர்மத்தில் சதுர்முகப் பிரம் ஹ்மவுக்கு பகவானுடைய அம்சத்தின் அனுப்பிரவேசத்தை யுறைக்கு மிடத்தில்,

நாராயணா ஶீஹாயொயீ ஸுஹா ஸுஹ விவஜிபுதீ |
 ஸஸஜபுநாஸி ஜம்புத்யம் ஸுஹாண ஶீத வுஹம் ||
 ததஸுப்யாஶுரஹவஸு சுயெநம் வாக்யஸ்யவீஸ |
 ஶீக்ஷம் நானிசொ ஜாதீ ப்ரஜாஸமபு காரீ வுஹம் ||

ஸுஜ ப்ரஜாஸம் விவியாஃ ஸுஹநு ஸஜவ வணீதாஃ |
 ஸவவ ஶுதெதாவிஸுவம்வினாவாகும ரோநஸம் ||
 ப்ரணயீ வரஶம் ஶெவ ஶுவாவ ஹரிஸீஸாரம் ||
 சுபக்திபுரீ ஶெவெஸ ப்ரஜாஃ ஸுஷுமம் நரோஶுமதே |
 சுபுஞாவாநஹம் ஶெவ வியஸ்தீய ஐநஞாரம் |
 ஸவவ ஶுதெதா ஹவாநு வஹடுவானஹிபுதஸுதத் |
 வினபாஸாஸ விஸுஸாஃ வுபிம் வுபி ஶீதாம் வர |
 ஸுரடுவிணீ ததொ வுபி ருவதஸு ஹரிம் ப்ரஹம் |
 யொமெந வெநாம் ஸயொஜ்ய ஸஸ்தீயம் யுயுஜெததா |
 வனதாஸெஸ்யபு யொமஸுரம் வுபிம் ஸக்திபீதீம் ஸதீம் |
 உவாவ வவநம் ஶெவொ வுபிம் வெ ப்ரஹ ரவ்யம் |
 ஸுஹாணம் ப்ரவிஸஸ்தீ யொகஸுஷுபுஸு வியயெ |
 ததஸுபுஸீஸாரவிஷா வுபிஃ க்ஷிபும விவெஸஸா |
 ததஸும வுபி ஸயுசுதம் வுநஸம் ஐஶு ஸெஹரிஃ |
 ஹடுபஸுநம் வவஃ ப்ரஹ ஸுஜெஶா விவியாஃ ப்ரஜாஃ |
 வாவஸிதெய ஜஹாஹ யயாஞாம் ஸிரஸா ஹரெஃ |
 தயாஶுரொஹ யபுரதா ஸுஹா யொக விதாஸிஹம் |

மஹாயோகியும் புண்யபாபஸம்பந்தமற்றவனுமான நாராயணன் தன் நாபியி (தொப்புளி) லிருந்து மஹாதேஜஸ்வியான பிரம்ஹா வென்னும் புத்திரனை புண்டாககினார். பிறகு அவனெதிரில் தோன்றி, பிள்ளாய் ? நீ என் உந்தியிலுதித்தவன். ஜீவராசிகளை ஸ்ருஷ்டிக்க வல்லவன். ஆகவே மடையன் முதல் பண்டிதன் வரையிலுள்ள சேதன சேதனங்க ளடங்கிப் நானாவிதங்க ளான பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிப்பாயாக. என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட சதுர்முகன் கவலையினால் மனக்கலக்கங்கொண்டு பகவான் வாக்கியத்தை யனாதரித்து ஸர்வேசவரனும் வரம் கொடுப்பவனுமான அந்த ஹரியை வணங்கி தேவர்களுக்கெல்லாம் பிரபுவே! தேவரீருக்கு நமஸ்காரம் பிரஜைகளை ஸ்ருஷ்டிக்க எனக்கு சக்தி

ஏது? நான் மதியிழந்தவனானேன். ஆகையால் வேறு நான் எதுவும் செய்யலாமோ அதை நியமிக்கவேண்டும், என்று பதிலுரைத்தான். அதன்பேரில் ஸர்வேச்வரனான பகவான் மறைந்து புத்தி தேவதையை நினைத்தார். அத் தேவதையும் உருவெடுத்துக் கொண்டு பிரபுவான ஹரியின்முன் தோன்றியது. பகவான் அவ்விடத்தில் தன் யோகசக்தியை (ஐச்வர்யத்தை) யும் பிரவேசிக்கச் செய்தார். இப்படித் தன் ஐச்வர்யத்தோடு கூடிய மஹா சக்தியை யுடையவளாக ஆன உத்தியான அந்த புத்தியைநோக்கி குறையொன்றுமில்லாத அப் பிரபுவானவர் 'அம்மணி லோக ஸ்ருஷ்டிகள் வித்திக்கும் பொருட்டு நீ பிறும்ஹாவிடத்தில் பிரவேசிக்கக் கடவாய், என்று நியமித்தார். பிறகு ஈச்வராவேசத்தையடைந்த அந்த புத்தியானவள் பிறும்ஹாவிடத்தில் வெகு சீக்கிரத்தில் நுழைந்துவிட்டாள். இப்படி புத்தியோடுகூடிய பிறும்ஹாவை ஹரியானவர் மறுபடியும் கண்டார். பலவிதங்களால் பிரஜைகளை உண்டாக்குவாயாக, என்றும் மறுபடியும் கட்டளையிட்டார். அத்தகைய ஹரியின் ஆணையை இப்பொழுது 'அப்படியே செய்கிறேன், என்று தலைமேற்கொண்டு உலகத்துக்கெல்லாம் பாட்டனும் தர்மமே வடிவுகொண்டவனுமான பிறும்ஹாவானவன் அவற்றை யெல்லாம் செய்து முடித்தான், என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

[ஸம்பிரதாயரகஸ்யம்.]

இந்த வசனங்களால் தேவதைகளும் பகவானும் ஜீவர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டியிருந்தாலும் சிக்ஷிக்கவேண்டியிருந்தாலும் அவர்களைக் கொண்டு விலக்ஷணமான காரியங்களை செய்விக்கவேண்டியிருந்தாலும் அவர்களுக்கு மோக்ஷங் கொடுக்கவேண்டியிருந்தாலும் அவர்களுக்கு அவ்வோகாரியங்களுக்கேற்ற புத்திகளைக் கொடுத்து அவற்றின் மூலமாக அவைகளைச் செய்விக்கின்றார்களே யொழிய காற்றும் நீர் பிரவாஹமும் அடித்துக்கொண்டு போகிற மாதிரியாவது பூத பிசாசங்கள் பிரவேசித்து ஆட்டுகிற மாதிரியாவது செய்கிறதில்லை யென்று தெளிவாகிறது.

இந்த உபாக்கியானத்தினால் பிறும்ஹாவேதத்தை இழப்பதும் அதை அவனுக்கு பகவான் மறுபடியும் ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பதும் ஆன இத்தகைய கதைகளெல்லாம் விளக்கப்பட்டு விடு

அவதார தெசைகளிலும் பகவான் லோகவ்யவ ஹாரங்களின் வரம்புகளை அதிக்கிரமிப்பதில்லை. இவ்வசனங்கள் அதற்கு பிரமாணம்.

உருவென ஜமதுஷிம் ஸம்ஹாரம் கருராத்யம் |
தஸ்யூர்வக்ஷ க்ஷவணே கியாநுபூதி விஸ்தாரம் |
தயாவ்யொ உருஷ்யாணாம் யபூஷு உருவதகநம் |
கூவபூந வயவ தாஸந்நிம் ஹீமெயபூஜம் கருராத்யுலௌ
ஸாஜிவாவி ப்ரஜாநம் தயாவேஷ ப்ரஜஸகநம் |
கருராதீ டிண வாதம் வ்விஜேவ வயாயநம் |
உருஷ்ய குஹிநாம் வெஷாம் உதேவ உருவதகநம் |
வீராஜமதுதேவஸ்ய மநுதஸம் ப்ரவதகநம் |
ஈஸாநவி உஹாயொநீ கீநாஸ ஹஜஸபூதம் |
கபூஷ்யாஸவதே கதகூம் ஸவபூஸ்ய ஜமதஃ ப்ரஹம் |
தெநவம் உயதெ மொகாநு ராயாயொமெந கௌவம் |
பெ ததேவ ப்ரவஜ்யகே தெநஹுனி ராநவாம் |

(மஹாபாரதம்-உத்யோக பர்வம். 67-10-75.)

ஸங்கல்ப்ப மாத்திரத்தினாலேயே பிரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டியையும் ஸம்ஹாரத்தையும் செய்யவல்லனான ஸர்வேச்வரனுக்கு எதிரி பக்ஷத்தை அழிக்க யாது பிரயத்தினம் வேணும்? என்றாலும் அவன் மனுஷ்யர்களுக் குறித்தான் தர்மங்களையே அனுசரிக்கிறான் பலவான்களோடு சமாதானம் செய்கிறான். தாழ்ந்தவரோடு புத்தத்தையும் நடத்துகிறான். அப்படியே தந்திரங்கள் செய்ய வேண்டிய விடங்களில் அவற்றையும் தானத்தை உபயோகிக்கத் தக்க விடங்களில் கொடுத்தும் ஆயுதங்களோடு யுத்தம் செய்தும் சில ஸந்தர்ப்பங்களில் பயந்தவன் போல் ஓடியும் இப்படி யெல்லாம் மனிதராய்ப் பிறந்தவர்களின் நடவடிக்கைகளைத் தானும் பின் தொடர்கிறான். பிரபஞ்சவ்யாபார மெல்லாவற்றையும் தன் லீலை

யாக நடத்தும் ஸர்வேச்வரனுக்கு இவையாவும் அவன் சங்கற்ப
மாத்திரத்தினாலேயே நடக்கின்றன. எல்லா உலகங்களுக்கும்
பிரபுவாய் ஈச்வரனாய் மஹாயோகியாயிருக்கும் அவனும் சில சம
யங்களில் துர்பலனான எளியவனைப்போல் காரியங்களை யபிந
யிக்கிறான். இவ்விதமாய் அக்கேசவன் தன் மாயாஸங்கல் பத்தி
னால் உலகத்தாரை ஏமாற்றுகிறான். இதையறிந்து அந்த பகவானை
யே சரண மடைகிறவர்கள் மோஹத்தை (புத்தி மாறட்டத்தை)
யடையமாட்டார்கள். என்று இவ்வர்த்தம் வைகுண்டஸ்தவத்தில்
ஸ்ரீ க்ரேசனால் இப்படியருளிச் செய்யப்பட்டது.

ராவபுரா வர்ணாக்ருத வுஷஸம்

விஸ்ரம் விவபுஷஸிதா நேரு டிஸதுகதபும் |

க்ஷாபிநு ஸ்வாவ நியம் கிபேஹ்நெஸவம்

ஸாதநு நெஸ்ராவபுயநா யொஜ்யோஹம் ||

ஓ பகவானே! உருவம் மாதிரி முதலியவைகளின் மாறுதல்
களுக்குதக்கபடி வியவஸ்தை செய்யப்பட்ட இந்த பிரபஞ்சத்தை
எதேச்சையாக நிலைமாற்றவோ வேறுக்கவோ ஒன்று மில்லாதபடி
செய்யவோ சக்தியுள்ள தேவரீர் அந்தவ்யவஸ்தைகள் அப்படியே
யிருக்கவேண்டு மென்று கொண்ட தேவரீருடைய நியமத்தைத்
தடுக்கவல்லவர் யார்? உம்முடைய ஸ்வாதார்திரியம் ஒருவராலும்
குறுக்கி டப் படக்கூடாத தல்லவா? என்று இந்த சுலோகத்தாலும்
லோகவபாவம் ஒரு நியமத்தை (ஒழுங்கை) உடைத்தான
தென்று தெரிவிக்கிறது.

[புருஷப் பிரயத்தினம் முக்கியம்]

இவ்விதமாக அர்த்தம் கொண்டால் கருமங்களுக்கு பலன்
களைக் கொடுக்கும் சக்தி உண்டென்றும் தன்னைக் காப்பாற்றிக்
கொள்ள வேறு ரக்ஷகர்களைத் தேடவேண்டியதில்லை யென்றும்
என்றாலும் ஈசுவரனுக்கு பாதந்திரனாயிருப்பதே மனிதனுக்கு ஸ்வ
பாவத்தில் ஏற்பட்ட தென்றும் ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்
ஸாதித் திருப்பது யுத்திகளோடு கூடினதாயும் லோக ஸம்மதமா
யும் காணப்படு மென்பது நிச்சயம். மேலும்,

“உததி விநாஸாநாம் ஸ்ரீதெள வினா குதஸுவு |

யயொததி யுயாநாஸம் ஸ்ரீதிஸுதுவிஷுதி |

“சுஷெஷாநாநாஸம் ஸ்ரீ க்ருதிஷுவதிஷுதி |

கரீபு கரீபாவி க்ருகாநெநாந ப்ராஸ்ய ரிபிமஸுதி |

“உததிஸவிவாகாஸம் விஸுஸவி ரஸாதமம் |

சுடஸவி ரிஷிஸவபுரம் நாடதத ரிஷிஸுதி |

சுருகாநெநாந ரிஸோதயம் சுருதநஸுவுஷுவயொம் |

ஈஸுரபெரிதொ மஹக் ஸுமபும் வாஸுஸு ரிஷிவா |

“யசுதிஸுவுததெ நொகெ ஸவபும் தநுதிஸெஷிதம் |

சுருகாநெநுதிஸுதி ஸுஸுநம் விஷியாஸுஹம் |

“யொகெ மஹ மதஸுரவி யுதிஸுதிதவாநு யுஹம் |

ஸெஷுதி வியாநெதவி ஸுஸு கிஸோதயவாஸுதி |

(விஷ்ணுதத்துவம்)

உலகத்தில் வஸ்துக்களின் உத்பத்தி நிலைநாசம் இவற்றைப்
பற்றி உனக்கேன் கவலை? உற்பத்தி உண்டான மாதிரியிலேயே
இருப்பும் அழிவும் நடக்கின்றன. கைகால்களை அசைக்காமல்
ஒரேயிடத்தில் உட்கார்ந்திருக்கும் ஒருவனுக்கு ஐசவர்யம் வலிய
வந்துவிடுகிறது. கர்மங்களிலேபட்ட மற்ற ஒருவன் எவ்வளவு
வேலைசெய்தும் நக்கிச் சாப்பிடும் பலத்தைக் கூட அடைவதில்லை.
ஆகாசத்தில் தான் பறக்கட்டும், பாதாளத்தில் தான் நுழையட்
டும் அல்லது பூமி முழுவதும் சுற்றிவரட்டும், எப்படியானாலும்
முன் கொடுத்துவைத்ததை யல்லது மற்றெதையும் எவனும் அடை
யான். இவன் ஞானமில்லாத பிராணியொன்றன்றோ? ஒருபடி
யாலும் ஸ்வதந்திரனல்லன். இவனுடைய ஸுகதுக்கங்கள் இவ
னதீனங்களல்ல. ஈசுவரனால் ஏவப்பட்டவனாய் ஸவர்க்கமும்
செல்லலாம். அல்லது படுநரகிலும் வீழலாம். உலகத்துக் காணப்
படுபவையெல்லாம் என் ஏவுதலின்படி நடக்கின்றன. மற்றவன்
வேறுக நினைக்கலாம். நானேவென்றால் என் ஸங்கற்பப்படியே
எல்லாவற்றையும் நடத்துகிறேன், எந்த பிரபுவானவர் என்னை

என்தாயின் கொர்ப்பத்திலும் உணவுகொடுத்துக் காப்பாற்றி
னாரோ அவர் இனிமேல் என் தேஹயாத்திரை நடக்கும் விஷயத்
திலும் விழித்திருக்கிறாரா? அல்லது உரங்கி விட்டாரோ? அன்றி
இறந்து தான் போனாரோ?

என்ற இத்தகைய வசனங்களைக் கொண்டு புருஷப் பிரயத்தி
னம் ஒன்றுமே வேண்டிய தில்லை அதினால் பிரயோஜனமுமில்லை.
எல்லா வற்றிற்கும் ஈசுவரன் கையைப்பார்த்துக் கொண்டிருப்பது
தான் கடமை, என்று அர்த்தம் பண்ணினால் அதே நியாயத்தைக்
கொண்டு நமது சாப்பாடு முதலிய வியாபாரங்களையும் கூடத்
தவிர வேண்டிவரும். ஆகையால் எதிலும் புருஷப் பிரயத்தினமே
முக்கிய மென்றறியவேண்டும்.

உஜ்யோநஹி லிப்யுனி காயபூணி நநொநாயெஃ |

நஹிஸுபஹு லிப்யுஸு பூ விஸுனி ஸ்வெயுமாஃ |

எக்காரியமும் நமது பிரயத்தினத்தினாலேயே வித்தி பெற வேண்
டும் மனோரதத்தினால் மட்டும் ஒன்றும் நடவாது. விம்ஹத்துக்
கும் அது தூங்கும்போது அதின் ஆஹாரங்களாகிய மிருகங்கள்
அதின் வாய்க்குள் வந்து நழைவதில்லையே? ஆகையால் தான் மனு
முதலிய ஸ்மிருதிகர்த்தாக்கள் இப்படிச் சொல்லுகிறார்கள்.

நாஸ்தாந லேஹேந்யதவஹுலி ரஸ பூஜிவிஃ |

சூயதெயாஃ ஸூயதீஹேசு நொநாநாஃநெந்யத ஸூயதீஹே

யஜுதராவஸம் சுபு ததஜுதேந ஹஜ்யுயெசு |

யஜுதராவஸம் ஸூயதீஹேசு ததஜுதேநெதயததஃ |

இதுவரையில் தனக்கிருந்த ஏழ்மையைக் கொண்டு தன்னை
தானே அவமதித்துக் கொள்ளக் கூடாது. பிராணம் போகு
வரையில் ஸ்ரீயை (ஸம்பத்தை)த் தேடக்கடவன், அது நமக்கெ
கிட்டப்போகிற தென்று அகலாமல் தன் பிரியத்தினங்களைச் ச
யக் கடவன். ஆனால் எதெது பராதீனமான காரியமோ அது
தள்ளிவிட வேண்டியது. தன் வசத்திலிருந்து சுதந்திர
செய்யக்கூடியவைகளை விடாமுயற்சியுடன் நாடி முடித்துக் கொ
டுங்கள்.

[இதில் நியாயவை சேஷிகர்க்களின் கொள்கை]

இம்மாதிரி வசனங்கள் ஸ்மிருதி புராணம் முதலியவற்றில்
ஆயிரக்கணக்காய்க் காணப்படும். இந்த புருஷப் பிரயத்தின
வாதத்தை ஒப்புக் கொண்டால் தான் இவை யெல்லாம் அர்த்த
முடையவைகளாக ஆகும். இது சார்வாக மதத்தையும் ஸௌகத
(புத்த) மதத்தையும் கண்டித்து (நிரஸித்து) ஆத்மா, என்பது
உண்டென்று ஸ்தாபித்துக் கொடுக்கு மென்று தார்க்கிகர்களின்
கொள்கை எப்படி யெனில்? லோகத்தில் அசேதந வஸ்துக்களால்
நடக்க வேண்டிய காரியங்க ளெல்லாம் சேதனவஸ்துவின் பிரயத்
னத்தினாலேயே நடக்க வேண்டியிருக்கின்றன, என்பது யாவரும்
அறிந்த விஷயமன்றோ? ஆகவே ஆத்மாவை ஒப்புக்கொண்டே
கீரவேண்டும், என்று, வைசேஷிகர்களுடைய வாதமும் இதை
யொட்டியதே. ஒரு காரியத்தினால் மற்றொரு காரியம் உண்டாகா
தென்று அவர்களின் பக்தம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
அதின் சுருக்கம்.

ஸூஜிஜந்யூஹவெஜிஹா ஹீஹா ஜந்யூஹவெசு க்யுதிஃ |

க்யுதி ஜந்யூஹவெஜிஹா வெஷ்டாஜந்யூ ஹவெசு க்யுயா |

புத்தியினால் இச்சை உண்டாகிறது. இச்சையிலிருந்து ஒரு காரி
யத்தில் பிரவிருத்தி (கிருதி) உண்டாகிறது. கிருதியினால் அவ
யங்கள் வியாபாரங்களும் அவற்றிலிருந்து காரியமும் முறையே
சம்பவிக்கின்றன. என்று.

[ஸ்ரீ ராமானுஜமதத்தில் கர்மஸ்வரூபம்.]

இப்படி புண்யம் பாபம் என்கிற கர்மத்தின் ஸாமர்த்தியம்
நிரூபிக்கப்பட்டால் கர்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி அநேகப் பிரகாரங்
களான விவாதங்கள் இருந்தாலும் ஸ்ரீராமானுஜ வித்தாந்தத்தில்
வைகளெல்லாம் சமரஸமாகின்றன. இவர் மதத்தில் கர்மஸ்வ
ரூபம் பகவானுடைய ஸங்கல்பவிசேஷம். அவருடையகோபம்
வழி நிச்சிரஹ (தண்டிக்கும்) ஸங்கல்பத்துக்கு ஆளாவது
அப்படியே அவருடைய பிரீதி என்கிற அநுக்கிரகவா
சம் செய்யும்) ஸங்கல்பத்துக்கு இலக்காவது புண்ணி
நாசப்

இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீராமாநுஜர் ஸாதித்திருப்பதாவது ?

ஜீவாத்மாவின் புண்யபாபரூபங்களான கருமங்களினாலேயே லோகவ்யவஹாரவ்ய வஸ்தைகளெல்லாம் வித்திக்கும்போது ஈசுவரன் என்று ஒருவன் வேண்டியதில்லை. புண்யபாபரூபங்களான கர்மங்களினால் ஸம்ஸ்கரிக்கப்பட்ட (பக்குவம் செய்யப்பட்ட) மூலப்பிரகிருதியே எந்த எந்த புருஷார்த்தத்தை (பலத்தை)க் கொடுக்கவேண்டுமோ அவ்வவ்விதமாக மாறுபாடுகளை அடையலாம். எப்படியென்றால் ? விஷம் முதலியவற்றால் கெடிக் கப்பட்ட அன்னபானாதிகளாலும் நல்ல ஔஷதங்களினால் பக்குவப்படுத்தப்பட்ட அன்னபானாதிகளினாலும் முறையே துக்கத்துக்கும் சுகத்துக்கும் காரணமாகக் கூடிய பரிணாம (மாறுபாடுகளின்) விசேஷங்கள் அந்தந்த தேசகாலங்களை யனுசரித்து உண்டாவதைக் காண்கின்றோமல்லவா ? அவ்விதமே ஸ்ருஷ்டிபிரளயம் முதலிய வ்யவஸ்தைகளும் தேவன் மனுஷியன் முதலிய பல -வேறுபாடுகளை அடைய ஸ்ருஷ்டியும் அப்படியே மோக்ஷம் என்னும் வ்யவஸ்தையும் எல்லாம் பலபிரகாரங்களாக மாறுதல்களை யடையும் சக்தியையுடைய பிரகிருதியினாலேயே உபபந்நமாக லாமே ? (கூடலாமே ?) என்றால், இதற்கு சமாதானம் சொல்லுகிறோம். இது புண்ணியபாபங்களின் ஸ்வரூபத்தை யறியாதவர்கள் சொல்லும் ஆகேத்யம். அது சாஸ்திரத்தினாலேயே அறியப்படவேண்டும். சாஸ்திரமாவது அனாதிஸம்பிரதாயத்தால் வந்திருக்கும் தோஷமற்ற வேதம்தான். அந்த வேதமானது பரமபுருஷனுடைய ஆராதனமேபுண்ணியம். அவனிடத்தில் அபசாரப்படுவதேபாபம், என்று தெரியப்படுத்துகிறது. இந்த ஆராதனத்தினாலும் அபசாரத்தினாலும் உண்டாகும் பகவானுடைய அநுக்கூஹங்களும் சித்திரஹங்களும் முறையே நமது சுகதுக்கங்களுக்குக் காரணங்கள். ஸ்ரீதிரம் டாசாரியார்.

கூடுசிநாதாநம் விபுஷணி ஸவ்யதொடயம் மயாய உதிஸாஸூயபூஷா |

தங்கள் கருமங்களினால் பரமாத்மாவைப் பிரீதிசெய்ய முயல்கின்றார்கள். அவனும் பிரீதியடைந்தவனாய் பலம் கொடுப்பதற்கு

த்தமாகிறான். இதுதான் சாஸ்திரத்தின் நிலை, என்றருளிச் செய்தார். என்று.

[கர்மக்ஞானங்களின் ஸாமரஸ்யம் பகவத்ஸங்கல்பம்.]

கர்மஸ்வரூபம் இப்படி நிரூபிக்கப்பட்டால்.

ஞானாநுபிஸ்யது கடுகாணி ஹஸ்யஸாக் காரணதொடயம் |
நவிராநெந ஸஹ்யஸம் வவிசுரிஹ விசுரிதே |

அர்ஜுந ! ஞானமாகிற நெருப்பு கருமங்களெல்லாவற்றையும் அம்பலாக்கி விடுகிறது. இந்த உலகத்தில் ஞானத்துக்குச் சமானமான சுத்திசெய்யும் வஸ்து வேறு கிடையாது. என்பதுபோன்ற வசனங்கள் பொருத்த முடையவைகளாகின்றன. இங்கு ஞானமாவது பகவானுடைய உபாஸநம் (பூஜை) அதாவது பகவானுக்குப் பிரீதியை உண்டாக்கக்கூடிய வியாபார விசேஷம். இதை பகவத்பரதை (பகவானிடத்திலேயே ஈடுபட்டிருத்தல்) என்றும் கிரந்தர ஏகாந்த சித்தவிருத்தி (இடைவிடாமல் ஒரே நிலையில் நிற்கும் புத்தியின் நட்டி) என்றும் சொல்லுவார்கள். இதனால் உண்டாகும் பகவானுடைய பிரீதியினால் அனாதிகாலமாய் அவனுக்கு நம் விஷயத்தில் ஏற்பட்டிருந்த கோபம் என்கிற கருமம் அடியோடு நசித்துவிடும். இதற்கு லோகானுபவமே போதுமான ஸாக்ஷியம். இங்கு ஸ்ரீ பாஷ்யக்காரர் “பாபங்கள் செய்யப்பட்டால் அவை புருஷனுக்கு வைதிக கருமங்களில் யோக்கியதையில்லாமற் செய்வதுடன் அதைப்போன்ற மற்ற காரியங்களிலும் (பூவத்தொழில்களிலேயே) அதிக ருசியையும் இப்படிப் பலவித கெடுதல்களையும் உண்டாக்கும். அவைகளை விராசப்படுத்துவதாவது, அவைகளுக்கு சக்தியில்லாமற் செய்வதுதான். சக்தியாவது பரமபுருஷனுடைய அப்பிரீதி (கோபம்) தான். ஆகையால் உபாஸனையானது அதைச் செய்யும், ஜீவனுக்கு உபாஸிக்கப்பட்ட பகவான் அளவற்ற பிரீதிக்குப் பாத்திரமாகிறபடியால் பகவான் தானும் அந்த ஜீவன் விஷயத்தில் அளவற்ற அன்போடு கடினவனாகும்படி செய்து பரமபுருஷனுக்கு ஆராதனரூபமாவதால் அது ஜீவனால் பூர்வகாலத்தில் சம்பாதிக்கப்பட்ட பகவானுடைய அப்பிரீதியை (பிரீதியில்லாமையை, கோபத்தை) நாசப்

படுத்தும். வருங்காலத்திலும் ஈசுவரனுக்கு அப்பிரீதிவராமல் தருகும் என்றருளிச்செய்தார். வருங்காலத்திலும் இப்படித் தன் செய்யவும் என்றது மனிதன் புத்தி பூர்வமில்லாமல் அவசமாய் செய்யக்கூடிய பாபங்களைப்பற்றியது. நெஞ்சாறச் செய்யும் தீ செயல்களின் பலன்களை யனுபவித்தே தீரவேண்டும். அல்லது அவற்றிற்குத் தகுந்தபரிஹாரங்களைச் செய்யவேண்டும். இது அறியத்தக்கது.

உபாஸகனுடைய மரணகாலத்தில் அவன் தாயத்தைப் புத்திரர்க ளடைவார்கள். சத்துருக்கள் அவன் பாபங்களையும் மித்திரர்கள் அவன் புண்யங்களையும் அடைகிறார்கள், என்னும் சுருதி வாக்கியமும் இவ்விதமாகவே பொறுத்தமுடையதாக அறியப்படும். ஒருவன் செய்த பாவத்தை மற்றொருவன் அனுபவிப்பது என்பது முதலியது சரியாகுமோவென்றால், பாகவதர்கள் (பகவானுடைய பிரீதிக்குப் பாத்திரமானவர்கள். பக்தர்கள்) விஷயத்தில் செய்யும் சிநேஹத்தால் பகவானுக்கு பிரீதியும் துவேஷத்தால் கோபமும் வருமென்று இந்த வசனத்துக்கு தாத்பர்யம். இது பித்ருபுத்ர நியாயத்தினால் (புத்திரன் விஷயத்தில் அன்பு முதலியவைகளைக் காட்டும் மனிதர் திறத்தில் தகப்பனுக்கு பிரீதிமுதலியவை உண்டாகும். நியாயத்தினால் தெளிவாகிறது. இப்படியே

ஸுதீக்ஷிதீபுஜெஹா யஸூரஹுஸூவகபுதே |
சூரஹெஹீதீபுஜெஹு ஸூகோ஽பிந வெஹிவஃ |

(விஷ்ணுதத்வம். 5-31.)

வேதமும் ஸ்மிருதியும் என் கட்டளைகள். எவன் அவைகளை மீற நடக்கிறானோ அவன் என் ஆணையைக் கடந்த துரோஹியாவான். என் பக்த்தனானாலும் வைஷ்ணவன் (என்னையே எல்லாமென்ற நினைத்தவன்) ஆகான், என்கிற வசனத்துக்கும் பொறுத்தமான அர்த்தம் காணப்படும்.

கருமமானது பகவானுடைய அனுக்கிரஹம் முதலியவற்றால் விட வேறுபட்டதாய் சுதந்திரமாய் சக்தியுள்ளதாகும். பகவானில் பகவான் அதற்குட்பட்டு அதை யனுசரித்தே பலன்களைக் கொடுக்கவேண்டியவனாவான். அப்படியானால் அவனைப் பிரா

பதினால் யாதொன்றைப்பிராபிதமாகிவிட்டால், அந்தந்தந்திகளின் நிரனுக்ரஹ ஈசுவரவாதம் என்கிற கொள்கையை நிரப்படுத்தும்.

அல்லது இத்தகை பகவத் பிரார்த்தனைக்குப் பலகை ஒரு திருஷ்டம், என்று ஒரு சக்தி விசேஷத்தைக் கற்பித்து அதல் தடைகளைப்போக்குதல் முதலியவைகளையும் கற்பிக்கப் புகுந்தாலும் பகவான் கருமத்துக்குப் பராதீனனாயே (உட்பட்டவரையே) காரியம் செய்யவேண்டியவனாததால் இந்த ஸாபேஷ ஈசுவரவாதத்திலும் பகவான் பரதந்திரன் என்றே ஏற்படும். இதை ஸர்வேசுவரன், என்பவனுக்கு மேலான தோஷம் ஒன்று இல்லை யென்று ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

ஸாஹ்யஷ வரதஹுஸூரஹு வராதாக்ஷவிக்ஷுவிஸ |

வராதஹுஷ வராய்நஹுவபுதெ வ ஹவெசு வரஃ |

காழ்ந்தவனாகிய ஜீவாத்மா சிற்சில விடங்களில் தன் அதிருஷ்டத்துக்கு மட்டுமே வசமாகிறான். பரமபுருஷனோ வென்றால் எங்கும் மற்ற எல்லாருடையவும் அதிருஷ்டங்களுக்கும் பராதீனகை வேண்டி வரும், என்றதாயிற்று.

இவ்விதமாய் எல்லா மனுஷ்யர்களும் எப்பொழுதும் எங்கேயும் எந்தப் பிரகாரத்தாலும் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தையே நிதிர்பார்த்திருக்க வேண்டுமென்று நம்பூர்வாசாரியர்கள் ஸாதித்திருக்கும் வசனங்களுக்கும் தாத்பரியம் விளக்கப்பட்டது. இந்த அபிஸந்தியானது (தீர்ந்த ஞானமும் நம்பிக்கையும்) நிலைநிற்குமாகில் தேஹமே ஆத்மா, என்னும் பிரமையும் ஆத்மா தானே ஸ்வதந்திரன். என்னும் மயக்கமும் வேரோடு நசித்துவிடு மென்பது நமது வித்தார்த்தம்.

[கர்மயோசானுஷ்டானம்]

இவ்வளவால் மனிதன் தன் புத்தி பூர்வமாய் ஸ்வதந்திரனாய் இச்சிக்கும் கருமங்களைச்செய்ய யோக்யதையுடையவனென்பதும், ஆகையால் அவற்றிற்கு அவன் உத்திரவாதியாகிய அதனால்

வரும் பலாபலன்களை யனுபவிக்கவேண்டியவனென்றும் இ
பலாபலன்கள் ஸர்வேசுவரனான பகவானுடைய அநுக்கிரஹ
சிரஹ ஸங்கல்பங்களினால் உண்டாகின்றனவென்றும் அந்த
கல்ப்பமேதான் புண்யபாப ரூபங்களான கருமம் அந்நிஷ
என்று சொல்லப்படு பவையென்றும் பகவானுக்குப் பிரீதி
புண்டாக்கும் ஆராதனரூபமான கருமங்களே புண்யங்கள் அ
தான் அநுகூல பலன்களைக்கொடுப்பவை அவனுக்குக்கோபத்
உண்டாக்கக் கூடிய கருமங்கள் பாவங்கள் அவையே பிரதி
பலன்களைக் கொடுப்பவை என்றும் பகவானுக்குப் பிரீதி உண்
கும்படி செய்யப்படும் கருமங்களினால் அவன் நம்மை நமது பூ
துஷ்கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி தெண்டிக்கவேண்டுமென்று செ
திருந்த சங்கற்பம் போக்கிவிடப்படுகிற தென்றும் சொல்லி
றியிற்று.

இப்படி பகவத் பிரீதியையே பிரயோஜனமாகக் கோலி ப
வானே தான் நமக்குக் கொடுத்த நமது ஆத்மா சரீரம் முதலான
வைகளைக்கொண்டு தன் ஆராதனரூபமான நாம் செய்யும் கரு
மங்களைத் தன்பொருட்டே செய்வித்துக் கொள்ளுகிறான், என்
னும் நினைவுடன் நாம் அநுஷ்டிக்கும் காரியத்துக்குக் கருமயோக
மென்று பெயர். அதாவது பலத்தில் ஆசை (அபிஷந்தி) கருமத்
தில் நமது என்னும் ஒட்டு (ஸங்கம்) நாம் செய்கிறோம் (கர்த்ருத்
வம்) என்னும் நினைவு. இவைகளை யொழித்துச் செய்யப்படும்
ஸத்கருமங்கள், யோகபுத்தியுடன் இம்முன்னுவிதத் தியாகங்
களுடன் செய்யப்படுமவை என்றபடி. இவைகள்தான் ஸ்ரீகீதையில்
நாலாவது அத்தியாயத்தில்.

ஹேவஜேவா வரோயஞ் யொயிநஃ வயபூவாஸதே !

ஹ்யஹிதாவ வரோயஞ் யஞெநெவொ வஜஹிதி !

என்று தொடங்கி விதிக்கப்பட்ட தேவார்ச்சனை, யாகம், தானம்,
தீர்த்தயாத்திரை, வேதாத்தியயனம், முதலியவைகள். இவற்றின்
தனக்கிஷ்டமாய் செய்யக்கூடியதாயிருக்குமொன்றை
(உடல்) ஆகவைத்து தனக்கு சாஸ்திரங்களினால் கட்டாயம்
யப்படவேண்டுமென்று விதிக்கப்பட்ட நித்தியமாக அநுஷ்டிப்பது.

க (ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய) கருமங்களென்ன. கிரஹ
முதலியவிசேஷங்களை (நிமித்தங்களை) யிட்டு அநுஷ்டிக்கத்
கருமங்கள் (நைமித்திகங்கள்) என்ன இவற்றை மேற்படி
லுக்கு அங்கங்களாகச்சேர்த்து முன்கூறப்பட்ட முன்னுவித
கங்களுடன் அதை அநுஷ்டித்துவருவதுதான் கருமயோகம்.

[அதின் பலம்.]

இக்கர்மயோகம் ஞானயோகத்தை முன்னிட்டும் அல்லது
ன்னிடாதேயும் தியானயோகம், என்கிற பரிசுத்தஜீவனைப்பற்
ப உபாஸனத்தையுண்டாக்கி மேல் பக்தியோகத்துக்கு உறுப்
கிய ஆத்மாவலோகனம், என்கிற ஜீவாத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை
வாத்மாவைப்பார்ப்பதை)க்கூட்டிவைக்கும். ஞானயோகமா
து, கர்மயோகத்தால் பரிசுத்தமான அந்தக்கரணத்தோடுகூடச்
சய்யத்தகுந்த பரிசுத்த ஆத்மாவைப்பற்றிய நிலையானசிந்தனை.
தை வெகு காலம் அநுஷ்டித்துவந்தால் இது தியானயோகத்
தையுண்டாக்கி ஆத்மாவலோகனத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும்.

தியானயோகமென்பது அங்கங்களோடு விரிவாய் ஸ்ரீ பகவத்
கீதையில் ஆறாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.
இந்தவரிசை இரண்டாவது அத்தியாயத்திலேயே விளக்கப்பட்
டது.

ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபத்தைபுணர்ந்து பகவான்
செய்விக்கிறான் நம்மால் ஒன்றுமில்லை, என்னும் அகர்த்ருத்வ
அநுஸந்தானத்துடன் செய்யப்படும் கருமயோகமே ஞானயோக
த்தையிடையில் வேண்டாமல் தானே நேராக ஸுகரமாகி (சிரம
யின்றி செய்யத்தகுந்ததாகி)யும் காலதாமதமின்றியும் தவறுதல்
களுக்குப் படாமலும்செய்து தியானயோகத்தை புண்டாக்கி
ஆத்மாவலோகனத்துக்கு ஸாதனமாகக்கூடும். இப்படிக்கர்ம
யோகம் தானே உபயோகப்படும் பிரகாரம் கீதையின் மூன்றாவது
அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. இது தான் எல்லாவற்றிலும்
மேலான உபாயமென்றும் எல்லராலும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்
டும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரரின் திருவுள்ளம்.

[ஆத்மஸ்வரூபம்.]

ஆத்மாவின் யாதாத்மியம் (ஆத்மாவின் உண்மையான ரூபம்) ஆவது? ப்ரத்யத்துவம், (தன்னைத்தானே அறிந்துகொள்ளும் சக்தி) ஏகத்துவம், (ஒரே ஆகாரத்தை உடைத்தாயிருப்பது) அதுகூலத்துவம், (தனக்குத்தான் இன்பமாகவேயிருப்பது) பரஸுஷதைகரஸத்துவம் (பகவானுக்கு சேஷமாக அதாவது கருவியாக இருப்பதையே தன்ஸாமான குணமாக உடைத்தாயிருக்கை) முதலான ஆத்மஸ்வரூபத்தில் உள்ளடங்கிய தர்மங்கள். (குணங்கள் ஜீவன் நித்தியன் (நாசபற்றவன்) அணு, ஞானமொன்றையே உருவாக உடையவன், தானபேக்ஷிக்கும் ஸர்வகாமங்களையும் ஸாதித்துக்கொள்ளும் சத்தியுடையவன் (ஸர்வகாமா வாப்தி அர்ஹன்) என்பது முதலான சாஸ்திரங்களினால் அறியப்படத்தக்க தர்மங்கள். முன்கூறியபடிஸ்வரூபநிர்ணயம்பண்ணப்பட்ட ஆத்மாவின் மற்றகுண (விசேஷண)ங்கள். முன்சொல்லப்பட்டவைகளுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகதர்மங்கள், என்றும் பின்கூறப்பட்டவைகளுக்கு நிரூபிதஸ்வரூபவிசேஷணங்கள், என்றும் பெயர். ஸ்வரூபத்திலடங்கிய தர்மங்கள் ஸ்வடாகவே ஆத்மாவுக்குப்பிரகாசிக்கின்றன (ஸ்வயம்பாஸ்யங்கள்) என்றும், தர்மியாகிற ஆத்மாவினாலேயே பிரகாசிக்கின்றன (தர்மபாஸ்யங்கள்) என்றும் சில ஸம்பிரதாயங்களுண்டு.

ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையை இப்படிக்கொண்டால்தான் மோக்ஷதேசையில் ஜீவர்களுக்குப் பரஸ்பரம்பேதம்வித்திக்கும். இல்லாவிட்டால் அத்வைதவித்தாரந்தத்தில்தான் பிரவேசமுண்டாகும்.

ஆகையால் இதை நன்றாயறிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசியமாகிறது.

[கர்மக்ஞானங்கள் பகவ தாராதனங்கள்.]

இவ்விதமாய் கருமத்தின் உண்மையை நிர்ணயித்ததினால் செய்கிற சகல கருமங்களும் பகவானுக்கு ஆராதனமாகி அவர்க்குச் சந்தோஷத்தையுண்டாக்கக் கூடியவைகளாக ஆகும்பிராரம் வித்தாரந்தம் செய்யப்பட்டது. இதைத்தான் பகவானும் தீ கீதையில்,

யதரோஷி யஹ்நாஸி யஜ்ஹோஷி டிஷாலியசு |

யதவஸ்ய விக்ஷொனெய தக்ஷுராஷ டிஷபுணம் |

ஓ குந்தி புத்திரனே! ஜீவனார்த்தமாக லௌகிக வ்யாபாரங்கள் யாவற்றைச் செய்வாயோ. சரீரத்தை தரிப்பதற்காக யாதொரு ஆகாராதிகளை உட்கொள்வாயோ, தானம் தபஸ் என்று பரலோகஸாதனமான காரியங்கள் எவைகளைச் செய்வாயோ, அவைகளையெல்லாம் எனக்கு அர்ப்பணம் பண்ணிவிடு, என்றருளிச் செய்தார். இதில் மனிதனுக்கு ஸ்வபாவத்திலுண்டாவதும், திரவியம் முதலிய பிரயோஜனங்களைப் பற்றவருவதும், சாஸ்திரங்களினால் விதிக்கப்பட்டதும், (ஸ்வபாவப் பிராப்தம், அர்த்தப்பிராப்தம், சாஸ்திரப்பிராப்தம்) என்று பிரித்துச் சொல்லப்பட்ட எல்லாக் கருமங்களையும் பற்றப் பேசப்பட்டது. ஏனென்றால்?

நஹி கர்மீஸு க்ஷணவி ஜாதாதிஷுது கபிசுசு |

காபபுதெஹ்யஸு கபி ஸவபு ப்ரக்யதிஜெமபுணெ |

ஒருவனும் ஒன்றும் செய்யாமல் ஒரு க்ஷணம்கூட இருக்க முடியாது. பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தினால் ஸ்வபாவத்தினால் உண்டான குணங்களினால் எல்லாரும் பரவசராகவே வேலைகளைச் செய்யும்படி நடத்தப்படுகிறார்கள், என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே அருளிச் செய்தான். ஆகையால் பிரவிருத்தி (செய்தல்) நிவிருத்தி (செய்யாமல்விடுதல்) ரூபங்களான எந்தக்காரியங்களும் சாஸ்திரத்தை

யனுசரித்தும் பலத்தில் இச்சை அபிமானம் கர்த்தருத்வம், இவர்களை யொழித்தும், அவைகள் பகவதாராதனங்களாகக்கடவா என்னும் நினைவுடனும் செய்யப்பட்டால் அவையே மோகூத்தாகும். ஸ்தானங்களாகின்றன, என்று வித்தாந்தம் செய்யப்பட்டதாகிறது. இதனால் திருஷ்டப் பிரயோஜனத்துக்கும் (இந்தலோகத்து பிரயோஜனங்களுக்கும்) குறைவில்லை. சாஸ்திரத்தினால் தடுக்கப்பட்ட காரியங்கள் லோகத்திலும் நிஷித்தங்களாக (தள்ளப்பட்டவைகளாக)த்தான் காணப்படுகின்றன, என்று அவதவது இங்கு அவசியம்.

[மூன்றுவித மார்கங்கள்]

பரம புருஷார்த்தத்துக்குறித்தான உபாயத்தைப் பற்றிய சாஸ்திரவிசாரம் ஆதிமுதற்கொண்டு கேவலகர்மமென்றும் கேவலக்ஞானமென்றும் கேவலபக்தியென்றும் மூன்றுவகைகளாகப் பிரிந்து நடந்திருக்கின்றன. இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஸ்ரீ கீதையிலேயே ஆதாரம் கிடைக்கும்.

[கேவலகர்மம்.]

இவற்றில் கேவலகர்மமார்கத்தை யனுசரித்தவர்களுக்கு முன்காலத்தில் கர்மஜடரென்றும் பூர்வ (முற்பகுதி) மீமாம்ஸகரென்றும் கபந்த மீமாம்ஸகர் (மீமாம்ஸையின் உடலை, முண்டத்தை மட்டும் ஆச்ரயித்தவர்) என்றும் பெயர்கள் உண்டு. இவர்கள் வைதிகர்களே (வேதப்பிராமாண்யத்தை யொப்பினவர்களே) யாகிலும் இவர்கள்.

வெஷோஷாஃ, வெஷானாஃ,

(வேதாந்தங்கள் வேதாந்தத்தின்கிளர் நிலங்கள்) என்று ஞானப் பிரதானமானவேத்தின் ஸாரக்ஷத்திரங்களான உபனிஷத்துக்களை தூஷித்துக்கொண்டு அதின்கர்மகாண்டத்துக்கு மட்டும் பிராமாண்யத்தை அங்கீகரித்துயாகம் முதலிய கருமங்களுக்கே ஐஹிகம் (இந்தலோகத்தது) ஆமுஷ்மிகம் (பரலோக ஸம்பந்தமானது) என்னப்பட்ட ஸகல பலன்களையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கும் சக்தியைக்கொண்டார்கள். எனவே, இவர்கள் நினைவில் ஐகாச்ரமம்

ன்னும் கிருஹஸ்தாச்ரமமே ஸர்வோத்கிருஷ்டமானது. பலத ஆசையினால் யாகம் முதலியகருமங்களை எப்போதும் அதுஷ்பவர்களாகையால் இவர்கள் ராகம் (ஆசை)த்வேஷம் (விரோதம்) லோபம் முதலிய பிசாசங்களால் பீடிக்கப்பட்டு சுயநலத்தேடுகிறவர்கள், என்று ஸௌகதர் (பௌத்தர்) முதலியவர்கடைய தூஷணங்களுக்கு முதல் பாத்திரர்களானார்கள். ஸர்வாச்ரமம் முதலிய ஆச்ரமங்கள் குருடன் நொண்டி முதலிய கருமங்கள் செய்ய யோக்கியதையில்லாத புருஷர்களுக்கே ஏற்பட்டதென்றார்கள். வர்ணாச்ரமவ்யவஸ்தையின்படி லோகயாத்திரையை நடத்தக்கொண்டயாகம் தானம் ஹோமம் முதலான கருமங்களை நடத்தவதிலேயே ஈடுபட்டிருந்திருந்தார்கள். இவர்களைத்தான் சாந்தாக்ய பிரஹதாரண்ய உபனிஷத்துக்கள் கர்மஜடர்கள் (கருமத்தினால் மதியிழந்தவர்கள்) என்று நிந்தித்தன. இத்தகையவைதிகவித்தாந்தம் ராகத்வேஷாதிகளை உண்டாக்குமேயன்றி வைராகத்தை உண்டாக்காது. என்றும் கேவலம் ஹிம்ஸாமயமாயிருக்கும்மன்றும் வேதபாஹ்யர்களும் (வேதத்துக்குப்புறம்பானவர்களும்) ஸௌகதர்களும் நிந்திக்கின்றார்கள்.

[கேவலக்ஞானம்.]

கேவலஞானமார்கத்தைப் பின்யாற்றியவர்கள் உத்தர (பிற்பகுதி) மீமாம்ஸகர், என்றும், ராஹு (தலை) மீமாம்ஸகரென்றும் வ்யவஹரிக்கப்பட்டவர்களாய் வேதத்தில் உபனிஷத்து பாகத்துக்குமட்டும் பிராமாண்யத்தை யொப்புக்கொண்டு கேவலஞானமார்கத்தையே மோகூஸாதனமாக ஆச்ரயித்தவர்கள். கீதையில்

தெ ராமுணு விஷயா வெஷாஃ

(வேதங்கள் முக்குணங்களைப்பற்றியவைகள்)

யாஜ்நோ வுஷிதா வாக்

(இப்படிக்காய்க் குதவாத பூவைப்போன்றவாக்குகளைச் சொல்லுகிறவர்கள்) என்ற மாதிரிகளில் சொல்லப்பட்டவாக்கியங்களைக்கொண்டு கர்மத்தை தூஷிப்பவர்கள். ஸர்வாஸமென்கிறமோகூஸாச்ரமத்தை அத்யாச்ரம மென்னும் ஞானத்துக்குப்பரம உபகார

மென்னும் எண்ணுவார்கள். ராகத்வேஷங்களை யொழித்து எல்வற்றிலும் பற்றுதலைக்களைந்து (ஸ்ரீவஸங்கபரித்யாகம்செய்யபிரபஞ்சத்தின் உபசமத்தையே (ஒழிவையே பரமபுருஷார், மென்று எதிர்பார்ப்பார்கள். அரண்யம் முதலிய நிர்ஜனப்பிரதேசங்களில் வலிப்பதையே உகப்பார்கள் சாஸ்திரத்தைக்கேடல் (சிரவணம்) அதைமனதில் உருப்போடுதல் முதலியவைகள் இடைவிடாத கெவனத்தைச் செலுத்தி மஹாமௌனிகளாயோகிச்வரராயிருப்பார்கள். ஜடன் (மந்தன்) ஊமைசெவிட்குருடன் முதலியவர்களைப்போல் நடந்துகொள்ள நிச்சயிப்பார்கள். இத்தகைய வைதிகர்களின் மார்க்கம்தான் கேவலஞானமார்க்கமென்பது.

[கேவலபக்தி]

கேவலபக்திமார்க்கத்தைப் பின்பற்றியவர்கள் தாந்திரிகர்கள் என்றும் பக்தி நிஷ்டர்கள் என்றும் சொல்லப்படுவார்கள். இவர்கள் முன்கூறப்பட்ட இரண்டுவிதவைதிக மார்க்கங்களையும் ஆதரியாமல் யதேச்ச ஆசாரங்களில் ஈடுபட்டவர்களாய் குத்விதமான அருவருக்கத்தக்க வித்திகளாலும் குத்விதமான பிரயோஜனங்களாலும் ஜனங்களைவசீகரித்துக்கொள்வார்கள். வாமாசாரம் ஸமயாசாரம் என்பதுபோன்ற தனிப்பட்ட மார்க்கங்களை அனுசரிப்பவர்கள். கேவலம் தேவதாபக்தியினாலேயே எல்லாவற்றையும் ஸாதித்துக்கொள்ளப்பார்த்து கிருதார்த்த ராவோமென்று நிச்சயிப்பவர் வைதிகமார்க்க விதூஷகர்கள், என்று பஹுவித அபவாதங்களுக்குப் பாத்திரமாகிறவர்கள். அந்தச்சக்கிர ஆராதனம், பெஹிச்சக்கிர ஆராதனம், விக்ரஹாராதனம், முதலிய அநேகவித ஆராதனங்களைச் செய்கின்றவர்கள். சிவன், பிரம்ஹா, விஷ்ணு, இந்திரன், உபேந்திரன், முதலான தனித்தனித்தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்கள். இவர்களுக்குக் கிரியாயோகநிஷ்டர்களென்று பிரலித்தமான பெயர் உண்டு. இவர்களுடைய தர்சனபேதங்கள் புராணஸரத்தில்.

ஸௌவ்ய வெஷ்வம் ஸாக்ஷம் ஸௌரம் வெநாயகம் தயா
வூத்ய ஹிதோமபுஸ்ய ஸபுநாநி ஷவ்வஹி |

சைவம், வைஷ்ணவம், சாக்தம், ஸௌரம், வைநாயகம், சார்தம், என்று பக்திமார்க்கத்தின் மதங்கள் ஆறுவகையாகப் பிந்திருக்கின்றன, என்று சொல்லப்பட்டது.

[இப்பிறிவுக்கு சாஸ்திர ஆதாரம்]

ஸ்தூல திருஷ்டிபால் (மேற்பார்வையினால்) பார்க்குமிடத்து உபனிஷத்துக்களிலும் பகவத்கீதையிலும் இம்மார்க்கங்கள் தனித் தனியாய் ஸ்வதந்திரங்கள், என்றுகாட்ட பல பிரமாணங்கள் காணப்படுகின்றன! உதாரணமாய் உபனிஷத்துக்களில்

உபநிஷதே விவரீதே விஷுவி

கவிபுபாஹ பிஷுசி வ்யூதா |

அவித்யை, கருமம், என்றும், வித்தை, ஞானம், என்றும் பெயர் பெற்ற இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று வெகுதூரமுள்ளது. தனித் தனிப் பலன்களைக் கொடுப்பவை பரஸ்பரம் விரோதமானவை.

உபநிஷதே விஷுவி வ்யூதா வ்யூதா |

பரா, மேற்பட்டது அதாவது ஞானம், என்றும், அபரா, தாழ்ந்தது, அதாவது கருமம், என்றும் இருவகைப்பட்டவித்யைகள் அறியத்தக்கவை.

ஸோதகம் உபநிஷதே விஷுவாவூதி நாதூதி |

அத்தகையநான் மந்திரத்தை, கருமத்தை, மட்டும் அறிந்தேனே ஒழிய அர்த்தத்தை, ஞானத்தை அறியவில்லை. இப்படிக்களில் பேசப்பட்டது. பகவத்கீதையிலும் இவ்வர்த்தம்.

ஜ்யோதஸீவெசு கபூணஸூ உதாஸூகிஜநாடிந |

தகஸு கபூணி வ்யோரோஹி நியோஜயஸி கௌவ |

கர்மத்தைக்காட்டினும் ஞானமே மேலானதென்று தேவரீர் எண்ணும் பகஷத்தில் ஒ கேசவனே! ஏன் என்னை இந்த கோரமான கருமத்தில் ஏவுகின்றீர்? என்ற அர்ஜுனன் வாக்கியத்தால் வெளியிடப்பட்டது.

கர்மமார்க்கத்துக்கு முக்கிய விரோதிகள் ஸாங்கியஸித்தாந்திகள். அவர்கள் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியதில் முக்கியமானது

பிரகிருதி புருஷவிவோகம் (பிரகிருதியையும் ஜீவனையும் பகுத்தறிவு) என்று ஞானத்துக்கு பிராதான்யத்தை (முதன்மையை)ச் சொல்லுவார்கள். பகவானும் கீதையில் இவ்விஷயத்தை

த்யாஜ்யம் ஷோஷஹ்மேத்யுகே கஜேப்ராஹ்மேநீஷிணம் |

சில ஞானிகள் கருமத்தை தோஷத்தை தள்ளிவிடுகிறமாதிரி தள்ளிவிடவேண்டும் மென்றார்கள், என்று அநுவதித்தார் இதற்கு மூலமான வேதவாக்கியம்.

நகஜேணா நபுஜயாபநெந-த்யாமெ நெகே சுஜேகக
பா.நஸுஃ |

கருமத்தினாலுமில்லை, பிரஜையினாலுமில்லை, பணத்தினாலுமில்லை எல்லாவற்றையும் விடுவதினால்தான், அமிருத்தவம், மோக்ஷம் கிட்டும் என்று சிலர் ஞானிகள் சொல்லுகிறார்கள், என்பது. ஸ்வதந்திரமான ஞானமார்க்கம் கீதையில்.

ஞாநாநிஸவது கஜேணா ஹஸ்யஸாதாராதேஜ்யம் |

நஹிஞாநெந ஸஹ்யம் வவித்ருஜிஹ விஜ்யகே |

ஞானமாகிற நெருப்பு எல்லாக்கருமங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடுகின்றது இந்த உலகத்தில் ஞானத்துக்கு மேற்பட்ட பரிசுத்தியைக் கொடுக்கக்கூடியவஸ்துவொன்றுமில்லை. என்றும் சூசிப்பிக்கப்பட்டது.

இவ்விதமாகவே ஸ்வதந்திரமான பக்திமார்க்கமும் ஸ்தூல திருஷ்டியாகப்பலவிடங்களில் பகவத்கீதையில் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எப்படியென்றால்?

சுவிவெசு ஸுஹாராவாரோ ஹஜதேதோநந்யஹக் |

ஸாயுரொவ ஸஜிஹ்யு ஸஜிஹ்யு ஸிதொஹிஸம் |

ஸவதுகஜேணாவி ஸஹா கௌபுரணோஜ்ய வாஸ்யம் |

ஜேஸாஹாஜ வாஹோதி ஸாஸுதம் வஜிஷ்யம் |

ஜாஹி வாஹ்யு வாஸித்யு யெவிஸ்யம் வாஹயொநம் |

ஹிபொ வெஸ்யாஸ்யாஸாஹிபொ விபானி வராஹி |

விஜ்யா விநய ஹ்வநெ ஸ்யாஹணெ மவி ஹஸிதி |

ஹிவெஸ்யாஸ்யாஸாஹிபொ விபானி வராஹி |

நாஹம் வெஜெநதுதவஸா நஹாநெந நஹேஜ்யா |

ஸக்ய ஹவம் வியொஹ்யுஷ்யம் ஹ்யுஷ்யவாநஸிஜாயயா |

ஆகாரங்களை யுடையவனானும் வேறிடம் செல்வதமனதுடன் என்னை பஜிப்பானால் அவனேஸாதுவெனப்படுகிறான். அவன் நல்வழியில் நடப்பவனன்றோ? என்னை ஆசிரத்தவனாய் எல்லாக்கருமங்களையும் எப்போதும்செய்துகொண்டு நுகிறவன் என் அதுக்கிரஹத்தினால் சாகவதமானதும் அழிவில்லாததுமான பதத்தை அடைவான். ஸ்திரீகள் வைசியர்கள் சூத்திரர்கள் என்றமாதிரிபாபங்களினால் (குறைவுகளினால்) தாழ்ந்த நிலைமைகளையடைந்தவரேயாயினும் என்னை ஆசிரயிக்கும் பகஷத்தில் அவர்கள் எவருமே உத்தமமான கதியையடைவார்கள். பித்தைய விநயம் முதலியவைகளையுடையவனென்ன கேவலம் பிறப்பினால் மட்டும் பிராம்மணனாயிருப்பவனென்ன பசுமாதென்ன, யானையென்ன, நாயென்ன, அதைப்புசிப்பவனென்ன இவர்களெல்லாரையும் அறிஞர்கள் சமமாகவே பார்ப்பார்கள். வெறும் வேதாத்தியயனத்தாலும் தபலினாலும் யாகத்தினாலும் நீ பார்த்தது போல் ஒருவரும் என்னைக் காணமுடியாது. என்று பலவிடங்களில் சொல்லப்பட்டது. இதை விஸ்ரிதக்கவேண்டியதில்லை.

[கீதாசாரியரின் வித்தாந்தம்]

இவற்றையெல்லாம்சேர்த்து ஸ்ரீகீதாசாரியன செய்யும் வித்தாந்தத்தை இனிக்கவனிப்போம்.

ஹகம் ப்ராணஜிதாஹ் க்ஷுப்ராணம் ஹவெஜிதி |

நீஹாஃ கௌஹிஹி ஸநிஜிஹி ஸாயவஃ |

இது ஒன்றுதான் பிரமாணம். மற்றொன்றும் பிரமாணமாகாது. என்று நீசர்கள் பரஸ்பரம் கலஹத்தில் இச்சையுடையவராயிருக்கின்றார்கள். ஸாதுக்களோவென்றால் எல்லாவற்றுக்கும் சேர்க்கையை (சமாதானத்தை)யே இச்சிக்கிறார்கள், என்கிற நியாயப்படி முற்கூறப்பட்டமூன்று மார்க்கங்களுக்கும் அவைகளை யொட்டிப்பேறு. சிவாதங்களுக்கும் ஸாமரஸ்யத்தை (ஒற்றுமையை)

பகவத்கீழை நிருபிக்கிறது. எப்படியென்றால்? கருமத்தா ஞானத்தாலும் உபகரிக்கப்பட்ட பக்தியோகமானது மோக யந்தமான புருஷார்த்தங்களுக்கு உபாயமாகிற தென்றும் அவ் பக்தியும்) ஸர்வார்த்யாமியாயும் (எல்லாவற்றுக்கும் உயிராய் ஸர்வேசவரனுயிருக்கிற பகவான் வாசுதேவனைக் குறித்துச் செய்திருக்கிறது. இந்த நிர்ணயம் தான் தெளிவானது. ப நிர்ணயங்கள் பிராந்திருபங்கள். என்று.

யொபாவேவ லேவ லேவ ஜாநாதி வுரூஷோதூதே |

ஸஸவது விஜகீதிராம் ஸவபுலாவேந ஹாநத |

எவன் புத்தி மயக்க மில்லாமல் இவ்விதமாய்ப் புருஷோத்தமனான என்னை யறிகிறானோ, அவன்தான் எல்லாம் தெரிந்தவன். அவனே என்னைத் தன் எல்லாவித பாவங்கள் (கினைவு) களாலும் அடை கிறான். இதனால் பகவான் அருளிச்செய்தார்.

வேதங்கள் ஸ்மிருதிகள் இதிறாஸ புராணங்கள் முதல்ய எல்லா சாஸ்திரங்களும் பகவானுடைய மாஹாத்மியத்தையே நிருபிக்கின்றனவென்று கீதையில் தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வெபெபுஸபெபுரஹ லேவ வெபு |

வெபாஹஸு வெபு விபேவ வாகு |

வேதங்க ளெல்லாவற்றாலும் நானே அறியப்பட வேண்டியவனாயிருக்கிறேன். நானே வேதத்தின் பலன்களைக் கொடுப்பவன். அதின் உட்கருத்தை யறிந்தவனும் நானே. என்று இப்படி பகவான் வாசுதேவன் ஸாதீத்த அபிப்பிராயமானது வேதவேதார்த்த இதிறாஸாதி சகலசாஸ்திரங்களுக்கும் ஒத்திருக்கின்றதென்பதும் ஸத்தக்களுடைய மனதுக்கு சமாதானத்தையும் சந்தோஷத்தையும் கொடுக்கத்தகுந்த தென்பதும் எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

[பகவான் எல்லாவற்றையும் பற்றக்காட்டும் ஸாமரஸ்யம்.]

யொயொ யாயாம் தநுஹகூ ஸ்ரீயாஸநிபுதா லீலா

கஸ்யுதஸ்யு வாகு ஸ்ரீயாம் தாவேவ லீயாஸுலாம் |

ஸதயாஸ்ரீயா யுகுஸுஸ்யாஸாயந லீஹதே |
வஹதேவ தகூகாரோநு லேபெவ விஹிதாநு ஹிதாநு |
யெகூநு லேவதா ஹதாய ஜனெ ஸ்ரீயாஸநிபுதா |
தெவிபோலேவ கௌனெய மஜனூ வியி வஹபுகம் |
கஹஹி ஸவபுயஞாநாம் ஹோதூவ புஹுரௌவ |
நதா லீலா ஜாநாதி தகூநாதஸ்யு வனிடே |
ஸவபுஸ்ய வாகு ஹுடி ஸனிவிஷ |
லீலாஸுதிஞாந லீலாவாகு |
நஸுரஸவபு ஹிதாநாம் ஹுஜெஸெஜபுந திஷிதி |

தெந்த பக்தன் எந்தெந்த தேவதாருபத்தை சிரத்தையுடன் நிர்ச்சனை செய்ய இச்சிக்கிறானோ, அவனவனுடைய அந்தந்த சிரத்தையையே நான் அசைவற்றிருக்கும்படி செய்கிறேன். அவனவனும் அவ்விட சிரத்தையோடு கூடினவனாய்த் தன் தேவதையின் ஆராதனத்திலீடுபட்டு அத் தேவதையிடத்தி னின்றும் வேண்டும் பலன்சளைப் பெறுகிறான். ஆனால் அவை யெல்லாம் என்னாலேயே கொடுக்கப்பட்டவை. வேறு தேவதைகளின் பக்தர்களானாலும் அத் தேவதைகளை சிரத்தையுடன் பூஜிப்பார்களே யாகில் வழியில்லா வழியிலேனும் அவர்கள் என்னைப் பூஜிப்பவர்களே யாகிறார்கள். எல்லா யாகங்களிலும் கொடுக்கப்பட்ட ஹிஸஸுக்களையும் நானே உண்கின்றேன். அவற்றிற்காகக் கொடுக்கவேண்டிய பலன்களைக் கொடுக்கும் அதிகாரியும் நானே. இப்படி என்னை உண்மையாக அறியாதவர்கள் கீழே நழுவிவிடுகிறார்கள். எல்லாருடைய ஹிருதயத்திலும் நான் நிலைத்திருக்கிறேன். என்னுல்தான் நினைவும் ஞானமும் வருவதும் அவை அழிந்துபோவதும் ஸம்பவிக்கின்றன, ஓ அர்ஜுன. நசுவரன் எல்லா பூதங்களுடையவும் (பிராணிகளுடையவும்) ஹிருதயத்தில் நிலையாக இருக்கிறான். என்றிப்படிப் பல விடங்களில் விளக்கப் பட்டது. பிறர்களுக்குச் செய்யப்பட்டதை யெல்லாம் தனக்குச் செய்யப்பட்டதாகக் கருதுவது பகவானுடைய உதார குணத்திற்குப்பொறுத்தமானது. ஹிரண்யகசுபுவைப்போல் அஸுரஸ்வரவ முடையவர்கள்.

தெய்வொக்யம் வஸோநிநெயு ஸு ஸுணொவா டிவிட்து
யஞவாமாந செஷாடி ஸுஸஸ்யம்ஸு ஸுஜெஸு

அந்த அஸுரன் பிரும்மாவின் வரத்தினால் கர்வம் கொண்
மூன்று லோகங்களையும் தன் வசமாக்கிக்கொண்டான். தேவன
களுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட யக்ஞ பாகங்க ளெல்லாவற்றையும்மிஞ்
யில்லாமல் தானே புஜித்தான், என்றபடியே தானே ஸாக்ஷாத்ஸ்
வேசவரனென்று ஸ்தாபித்துக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் தானே
பிறர்க்கின்றி யனுபவிக்க வேண்டுமென்றும் பேறுசையோடு கூடி
ஸர்வலோகத்தாலும் நிந்திக்கத் தக்கவர்களாக இருப்பார்கள்.

இவ்விதமின்றியே முன் கூறப்பட்டபடி லோக விரோதயில்
லாதபடியும் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய பிரகாரத்திலும்
வித்தாந்த ஸாரம் உபதேசித்தபடியாலும் அதற்குத் தக்கபடி
தான் அனுஷ்டித்துக் காட்டியதாலும் அதற்கனுசுணமான மனோ
பாவத்தையு முடைத்தாயிருந்ததாலும் அவதாரத்தில் மனுஷியர்
களோடு தானும் ஒரு மனுஷியன்போலவே யிருந்தாலும் ஸ்ரீ
வாஸுதேவன் ஸர்வேசவரனாகவே காணப்பட்டான், என்று
லௌகிக வ்யவஸ்தையை யனுசரித்தும் வித்தாந்தத்தை சமர்த்
திக்கலாம். ஆகையால்தான்,

ந ஸுஜிஹேஃ ஜநயெ ட்ஞாநாஃ கஜே ஸஜிநாஃ |

ஜொஷயெசு ஸவது கஜேராணி விஜாநு யுக்தஸுரோஹரெசு |
கருமங்களி லீடுபட்ட அறிவிலிகளான ஜனங்களுக்கு புத்தியின்
மாறாட்டத்தை யுண்டாக்கலாகாது.

ஞானியானவன் யோகபுத்தியோடு தன் கருமானுஷ்டானங்
களைச் சரிவரச் செய்துகொண்டு அத்தகையவர்கள் எல்லாக்கரு
மங்களையும் சிரத்தையுடன் நடத்திவரும்படி தூண்டக்கடவன்,
என்று பகவான் அருளிச்செய்யும்படி யிருந்தது. இந்த வசனம்
மற்ற தெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம்(உதாகரணமாகக்கடவது.)

[ஸாங்கிய யோகங்களின் ஸாமரஸ்யம்.]

இப்படியிலேயே ஸாங்கிகியம் யோகம் என்பவைகளுக்குப்
பரஸ்பரமும் வேதாந்தத்தோடும் ஸாமரஸ்யம் ஸ்ரீ கீதையி லரு
ளிச்செய்யப்பட்டது.

யொகெதவ்ஜிநு திவியா திஜா வுரா யொகூரையாநவ |
ஞாதயொமெந ஸாஜாநாஃ கஜேயொமெந யொமிநாஃ |
ஸாஜே யொமெந வ்யயஸூரோஃ சுவஜிநி ந வணிதாஃ |
வனகஜேயுலிதஸூஜி மஹயொவிட்துதெ வமஃ |
யசு ஸாஜெஜேஃ யுயுதெஸூநாந் தஜேயொமொவி

மஜேதெ

வனகஃ ஸாஜேஃய பொமஃயயஃ வஸூதி ஸவஸூதி |

தோஷமற்றவனே: இவ்வுலகில் ஸாங்கியம் என்றும் யோகமென்
றும் இருவிதமான நடைகளுண்டென்று ஏற்கனவே என்னால்
சொல்லப்பட்டது. ஸாங்கியர்கள் ஞானமார்க்கத்தாலும் யோகர்
கள் கரும மார்க்கத்தாலும் வித்தியைப் பெறுவார்கள். மதியீனர்
கள் ஸாங்கியமும் யோகமும் வெவ்வேறென்று பிதற்றுவார்கள்.
பண்டிதர்கள் அப்படிச் சொல்லார்கள். இவற்றில் ஒன்றையாவது
செவ்வையாய்ப் பின்பற்றினவன் இரண்டினாலும் கிடைக்கக்கூடிய
பலன்களையும் பெறுவான். ஸாங்கியர்களால் அடையப்படும் ஸ்தா
னமே யோகர்களாலும் பெறப்படுகிறது. ஸாங்கியம் யோகம்
ஆகிய இவ்விரண்டையும் ஒன்றென்று எவன் உணர்கின்றானோ,
அவனே விழிகண்ணுள்ளவ னாவான் என்று இதில்.

சுலூபிதஸூஜி

(செவ்வையாய்ப்) பின்பற்றினவன், என்றதினால் பிரவித்தர்களான
ஸாங்கிய தந்திரிகளும் யோகநிஷ்டர்களும் செவ்வையா யறியாத
வர்கள், என்றதாயிற்று.

மேலும் மீமாம்ஸக வைதீகர்கள் அங்கீகரித்த விசுத்தமான
கருமமார்க்கம் யோகர்களினால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டது. மீமாம்ஸக
மாகிற யாகவித்தார்த்தத்தில் பரமேசுவரனையும் அங்கீகரித்து
அவன் ஸந்தோஷத்தை யுத்தேசித்து எல்லாக் கருமங்களுடைய
வும் பலத்தை அவனுக் கர்ப்பணம் பண்ணும்படியும் அக்கருமங்
களின் கர்தருத்வத்தை (செய்பவனாயிருக்கையை) பிரகிருதியின்
குணங்களில் (ஸத்வரஜஸ்தமஸ்ஸுகளில்) வைத்து அக்கருமா
றுஷ்டானங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும் விவேக கியாதி அப்

பியாஸத்தையும் செய்யவேண்டுமென்றும் உபதேசிக்கப்பட்ட கத் தெரியவருகிறது.

இவ்விதமாய்ப் பரிசுத்தமான மனதில்

விலெகொ உஷி

(தெளிவையுணர்தல்) என்கிற ஸாக்ஷாத்கார முண்டாகுமென்றும் அதனால் சுக்லம் (சுத்தமானது) கிருஷ்ணம் (கலக்கமுள்ளது கருப்பு) என்னப்படும் தர்மங்கள் உண்டாகின்றனவென்று தர்மத்தால் பெந்தம் (கட்டு) நிவிருத்தமாய் மோக்ஷம் வித்திக்மென்றும் அவர்களுடைய வித்தாந்தம் இருக்கும்படி. இங்கருமங்களின் பலம், அவற்றில் பற்று, நாம் செய்தோமென்னுநினைவு, (பல ஸங்க கர்த்ருத்வங்கள்) இவற்றின் தியாகமே (விசையே) ஸந்நியாஸமென்று அபிப்பிராயம். இந்த யோகர்கள் தான் கர்மயோக டிஷ்டர்கள். இவர்களுக்கு இஷ்டமான ஸந்நியாஸத்தையே பகவானும் அங்கீகரித்தான்.

புருஷோத்ம சூபோணாநி மூனென கரீபூணி ஸவபூஸி |

சுவபூஸ விபூஜாதா கதபூஹ ரிதிந்யுதே |

பிஸவபூணி கரீபூணி ஸஹஸ்யாய்யாத வேதஸா |

திபாஸீநிபூபூதோ ஹுகூ யபூஸு விமதஜீர |

பிரகிருதியின் குணங்களினால் எங்கும் செய்விக்கப்பட்ட கருமங்களை அஹங்காரத்தினால் மதிமயங்கிய மனிதன் தானே செய்ததாகக் கருதுகிறான். ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையான ஞானத்துடன் எல்லாக் கருமங்களையும் என்னிடம் அர்ப்பணம் செய்துவிட்டு பலத்தில் ஆசையையும் மமகாரத்தையும் ஒழித்து மனதில் தாபமற்றவனாய் சண்டையைச் செய்வாயாக என்று இவர்களை வித்தாந்தத்தை அதுவாதம் செய்தான்.

இதற்கு முன்னால் கருமத்தைச் செய்வதா விடேயா? என்றனும் சங்கைக்கும் பரிஹாரமருளிச் செய்திருக்கிறான். அந்நேரம்

சூஜ்யம் ஷோஷஹிதேயுகே கரீபூ ஸூபூஸி |

பஞ்ஜாநதவஃ கரீபூ நகாஜம் காயபெனமே |

அறிஞர்கள் கருமம் தோஷத்தைப்போல் விலக்கத்தக்கது, ஞானங்கள். யாகம் தானம் தபசு முதலிய கருமங்களை விடவேயாது. சேய்தே தீரவேண்டும். என்று இவ்வித பரிஷ்காரத்தால் தான் கர்மயோகத்துக்குக் கேவலம் யோகம், என்னும் வஹாரம் வந்திருப்பதென்றறியலாம். எப்படியென்றால்?

வனஷாநெததலிஹிதாஸவெயு ஸூபியெபூமெகவிஹம்

ஸூபூணம் |

ஸாங்கியத்தில் நடக்கவேண்டிய புத்தி உனக்கு இப்படிச் சொல்லப்பட்டது. இனி யோகத்தில் நடையாடவேண்டிய புத்தியைக் கேள். இப்புத்தியுடன் கூடிக் காரியங்களைச் செய்யுமாயானால் கருமத்தின் பெந்தத்தை (கட்டை) தூரத் தள்ளிவிடுவாய், என்று ஸாங்கியயோக சப்தங்களின் பொருளைப் பகவானே விளக்கினான். இதனால் கேவலம் ஸாங்கிய மதத்தினர் கருமங்களை ஸ்வரூபத்தோடு அதாவது செய்வதையே விட்டுவிட்டு வேண்டுமென்னும் பக்ஷத்தையும் யோகமதஸ்தர்கள் அவற்றின் பலன்களைமட்டும் தியாகம் செய்யவேண்டுமென்னும் பக்ஷத்தையும் முறையே ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் என்பதும் தெளிவாகிறது. இவ் வீரண்டு பக்ஷங்களும் வேதத்திலும் சொல்லப்படுகின்றன.

நகரீபூணா ந ஸூஜ்யாயநெந த்யாமெநெநகே கரீபூதகூ
பாநஸூ |

வெஷாந விஞாந ஸூநிஸிதாஸூபூ |

ஸந்யாஸயொமாடிதபஸூஸ ஸகூர |

ஓர் சாராரான ருஷிகள் கருமம் பிரஜை தனம் முதலியவைகளை விட்டு தியாகம் (விட்டுவிடுதல்) என்ற ஒன்றாலேயே மோக்ஷத்தைப் படைந்தார்கள். அவர்கள் வேதாந்தத்தைத் தீர்விசாரித்து அர்த்தத்தை நிர்ணயித்து ஸந்நியாஸயோகத்தால் யதிகளாய்ப் பரிசுத்தமான ஸத்வகுணத்தைப் பெற்றவர்கள். என்று.

[தியாக ஸந்நியாஸஸாமரஸ்யம்.]

பகவானும் கீதையில் தமது வித்தாந்தத்தில் சொல்லப் பட்ட ஸந்நியாஸமென்பது ஸாங்கியமதத்தில் கூறப்பட்ட தியாகம்

தான், என்றுபதேசித்தான். கரும்ஸ்வரூபத்துக்குப் பரித்த
கம் (விடுதல்) என்பதே கிடையாது. அதாவது கரும்த்தை
செய்யாம லிருக்கலாகாது, என்று திருவுள்ளம்.

சுநாஸ்தி கஃ கஃமஹம் கஃமஹம் கஃமஹம் கஃமஹம் |

ஸ ஸந்யாஸீய யொமீத நநிநுதிநுதா கியு |

பலத்தில் இச்சையில்லாமல் செய்யவேண்டுமென்று விதிக்கப்
பட்ட கரும்ங்களைச் செப்பவனே ஸந்நியாஸிபும் யோகியுமாவான்
அக்னிகாரியங்களை விட்டவனும் மற்றும் ஒரு காரியமும் செய்
யாதவனும் அப்படியாகமாட்டார்கள். இம்மாதிரியானவசனங்
னால் பல விடங்களில் பகவான் ரஹஸ்யார்த்தங்களைச் சொல்
யிருந்தும் அது வெளிப்படையாகத் தெளிவதற்காக மறுபடியு
அர்ஜுனன் வினவுகின்றான்.

ஸந்யாஸஸ்ய ஹோவாஹோ தக்ஷிணாஸி டெஹிதம் |

த்யாமஸ்ய ஹ ஷீக்ஷை வ்யயக்ஷேஸி நிஷிபிதம் |

மஹாபாஹுவே ! ஹ்ருடிகேசனே ! கேசியை முடித்தவனே !
தேவரீரிடமிருந்து ஸந்நியாஸத்தினுடையவும். தியாகத்தினுடைய
வும் உண்மைகளைத் தனித்தனிபா யறிய விரும்புகிறேன். என்று.

இதற்கு பகவான் சொல்லும் உத்தரம்.

நியதஸ்யுதா ஸந்யாஸஃ கஃமஹா நொவ வஹுதே |

ஹோஹாதஸ்ய வரித்யுத ஸாஸஃ வரிசீதிதஃ |

அவசியம் செய்யப்பட வேண்டியவை, என்று விதிக்கப்பட்ட
கரும்ங்களை விடுவதென்பது ஒருபடியாலும் பெற்றுந்தாது. மதி
யினத்தால் அவைகளைச் செய்யாமலிருப்பது தமோகுணம் தலை
யெடுத்துவிட்டதாகும், என்றருளிச்செய்தான். இதனால் முன்
சொன்ன அர்த்தத்தையே விவரித்ததாயிற்று. இந்த அபிப்பிர
யம் எல்லா பாஷ்யகாரர்களாலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டது.

இவ்விதம் ஞானமார்க்கத்தை ஸாங்கியமென்றும் கர்மமார்க்
கத்தை யோகமென்றும் நிர்ணயிக்கப்பட்டதைத் திருவுள்ளம்
பற்றி ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன்,

ந வரிஸுஹதா வினந ருவினாந யொமா யிக்ய
ஸாஸுஹ ஸாஸுஹ | ஸரோயிவயபுன கஃமஹம்
நிஹிஸுஹ யொமம் |

தில் பரிசுத்தமான ஆத்மஸ்வரூபத்தைச் சிந்திப்பதாகிய ஞான
மாகத்தைச் சொல்லும் சாஸ்திரம் ஸாங்கியம். ஸமாதி பரியந்த
ன கர்மயோகத்தில் நிலைபெற்ற சாஸ்திரம் யோகம், என்று

[இது அனாதி ஸம்பிரதாயம்.]

இப்படிக்கேவல விசாரத்தை மட்டும் முன்னிட்டு வித்தாந்
த்தை நிரூபித்தால் அனாதி காலமாய் வந்திருக்கும் இந்த வைதிக
வித்தாந்தமும் அவைதிக வித்தாந்தங்களைப்போல் ஆதரிக்கத்
தகாததாக ஆகலாமே? என்றால், இந்த சங்கைக்குப் பகவானே
தையில் நாலாவது அத்தியாயத்தில் ஸமாதானம் அருளிச்
செய்திருக்கிறார் அதாவது:

ஐஹம் விவஸுதெ யொமம் ஸ்ரோக்ஷ வாநஹ ஸ்யுயம் |

விவஸுநாநு ஸ்வெ ஸ்ரோஹ ஸ்வாரிஷ்டாகவெஸு வீசு |

வனவம் வரம் வரா ஸ்ரோஹ ஸிஹ ராஜஷ்டயொ விஹம் |

ஸகாமெநஹ ஸ்வதா யொமொ நஷ்டம் வானவ |

ஸ வனவாயம் ஸ்வாதெஸ்டு யொமம் ஸ்ரோக்ஷ வ்ராதநம் |

வகௌடஸி ஸேஸவாமெதி ரஹஸ்யம் ஹே தஹிதம் |

இந்த அழிவற்ற யோகமானது முதலில் விவஸ்வானுக்கு என்ன
லுபதேசிக்கப்பட்டது. விவஸ்வான் மனுவுக்கும் மனு இக்ஷ்வாகு
வுக்கும் முறையே இதை உபதேசித்தார்கள். இப்படிப் பரம்பரை
யில் வந்த இந்த யோகத்தை ராஜரிஷிகள் நன்றாய் அறிந்திருந்தார்
கள். அத்தகையது வெகு காலங்கள் கடந்ததின் பயனாக நஷ்ட
மாய்விட்டது. புராதனமானதும் உத்தம ரஹஸ்யமுமான அதே
யோகம் இன்று உனக்கு நீ என் பக்தனும்சகாவு மானபடியால்
என்னால் உபதேசிக்கப்பட்டது, என்று. அப்படியே ஸ்ரீ பாக
வதத்திலும் (11-ஸ்க-அத்.)

இங்கு ஒரு மதத்தை அதன்விஷயமான கிரந்தத்தைச் செய்வரின் பெயரால் சொல்லுவது வியவஹார ஸௌகரியத்துக்காகவும் அத்தகைய வருடைய அங்கீகரத்தைப் புகழுவதற்க்காகவும் அல்லது பாணிரீ முதலியாரைப்போல் அன்றாரால் பிரவசனம் செய்யப்பட்டது, என்பதை வெளிப்படுத்துவதற்காகவும் தான். இவ்வளவைக்கொண்டும் முன்பின் விஷய ஸந்தர்ப்பங்களை வைத்துக்கொண்டும் விசாரங்களைச் செய்வது ரஸிகர்களுக்குத்தப்பாகத் தோன்றுது.

இந்தப்பிரகாரம் பகவத்கீதையில் காணப்பட்ட தத்துவ விஷயமான தேவதைகளைப் பற்றிய விரோதமும், ஹித(உபாய) விஷயமான தியாகம் சந்நியாசம் இவைகளைப்பற்றிச் சொல்லக் கூடிய விரோதமும் சமாதானம் பண்ணப்பட்டன. இவ்விதமாகவே வர்ணசர்மங்களைப் பற்றிய விரோதமும், வாதுவடிவ ஸ்வாஸூஷ்டம் (நான்குவித வர்ணங்களையுடைய பிரஜை என்னால் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது) என்பது முதலியவைகளாலும் பரிஹரிக் கப்பட்டது. இப்படியே மற்றும் பலவிரோதங்களின் உபசமமும் ஸ்ரீ கீதையில் காணப்படும்.

[இதுவே ஸ்ரீ ராமாதுஜ லித்தாந்தம்]

இப்படி பகவான் வாசுதேவனால் உபதேசிக்கப்பட்டும் பின்னால் வேதாசார்யரால் (ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகனால்) விசதம் பண்ணப் பட்டதுமான ஸாமரஸ்ய மார்க்கத்தை அவலம்பித்தே ஸ்ரீ ராமானுஜ பகவானால் விசிஷ்டாத் வைதலித்தாந்தம் ஸ்தாபித் கப்பட்டது. இது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் 2-2-42 இவ்விதமாக வெளியிடப்பட்டது.

வனவகேகம் ஸாஸூபே-மம் வெஷாஸணுக வெவய |

வாஸுராநாநேதுதாநி வந்நாநுநு கயுதே |

என்றுமோகூத தர்மத்தில் வேதவ்யாசர் அருளிச் செய்தார். இத னர்த்தம் ஸாங்கிய மென்னும் யோகமென்னும் வேதமென்னும் ஆரண்யக மென்னும் இந்நான்கும் பரஸ்பரம் அங்கபாவத்தை யடைந்து ஒரே தத்துவத்தைப் பிரதிபாதிக்க ஏற்பட்டவை.

கையால் இவையெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்த சாஸ்திரத்துக்குப் பஞ்சராத்திரம், என்று பெயர் வந்தது என்று, எப்படியென் ல்? சாங்கியரால் சொல்லப்பட்ட (25) தத்துவங்களையும் பாகருடைய யமம் நியமம் முதலிய (8) அங்கங்களோடு கூடின யாகத்தையும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகம் முதலிய கர்ம ஸ்வரூபங்களையும் அங்கீகரித்து, தத்துவங்களெல்லாம் பிரும் மாத்மகங்கள் (பிரும்மத்தை உள்ளுயிராக உடையவைகள்) என்றும், யோகத்துக்கு பகவானே விஷயம் (பகவானேக்குறித்தே செய்யத் தகுந்தது) என்றும், வைதிக கர்மங்களெல்லாம் பகவானுக்கு ஆராதனங்கள், என்றும் சொல்லிக்கொண்டு பிரும்ஹ ஸ்வரூ பத்தை ஆரண்யங்கள் வெளியிடுகின்றன. இந்த அம்சமே பரப் பிரஹ்ம்மமான நாராயணன் தன்னாலேயே பஞ்சராத்திரசாஸ்திரத் தில் விவரிக்கப்பட்டது. சாரீரக (வேதாந்த) சாஸ்திரத்திலோ வென்றால்? இதரசாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட சகல தத்துவங் (வஸ்துக்) களும் பிரும்மாத்மக மென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. என்று இந்தப்பிரகாரம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சகல சாஸ்திரங்களுக்கும் பொருத்தமாயுள்ள சாம ரகசியம்பிரகாச மாகிறது. இங்கே யோக மென்றால் பரப்பிரும்ம உபாஸநம், என்னப்பட்டது. அதுதான் மோகூத ஸாதனமான பக்தியோகம். இதுமேலே விவரிக்கப்படும்.

முன் சொன்ன எட்டுவிதமான யோகங்களில் பக்தியோகமே அங்கீ, மற்றவைகள் படிப்படியாக இதற்கு அங்கங்களானவை, என்பதும் இந்த ஸாமரஸ்ய லித்தாந்தத்தை யொட்டியது. மேற்பார்வைக்கு அவை ஒவ்வொன்றும் தனித்தனி உபாயங்க ளாகக் காணப்படலாம். ஆனால் அப்படியல்ல. அப்படி நினைத் தால் மோகூதாபாயங்களில் விகற்பம் (தனித்தனி சுதந்திரமார்க் கம்) என்பதுபோன்ற பலதோஷங்கள் உண்டாகுமென்று சாஸ்திரகாரர்களால் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பகவத்கீதையில் சொல்லப்பட்ட இந்த பக்தியோகந்தான் உபநிஷத்துக்களில் கூறப்பட்ட மோகூதாஸாதனமான பரமபுருஷ ஸாக்ஷாத்காரம், (தரிசனம்) என்று லித்தாந்தம். இதுவே 'நாநுஃ வநுஃ' மோகூதத்துக்கு வேறுவழி கிடையாது),

என்று வேதத்தில் பேசப்பட்டு இந்த நியாயத்தால் அபூர்வமா விசிஷ்டாத் வைத லித்தாந்தத்தில் ஸம்பிரதாய பரம்பரையி வந்து ஸ்ரீ ராமானுஜ பகவானால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. பக் மார்க்கமும் உபாஸக மார்க்கமும் வெவ்வேறு வழிகளென் இதரர்கள் விபாக்கியானம் செய்ததை இவர் ஒரு வழியாக்குகிறா இது முக்கியமான அம்சம்.

[ஞானசுர்மங்கள் சேர்ந்த இவ்வனுஷ்டானத்துக்கு]

வேதத்தில் உதாரணம்,

இப்படி ஜீவாத்ம பரமாத்ம தத்வஞான பூர்வகமாக விதிக்கப்பட்ட கருமங்களைச் செய்பவென்றியது அவசியம். இது கர்மயோகம், ஞானயோகம், ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்த அநுஷ்டா னம். இதனால் எல்லாவிதப்புருஷாத்தங்களும் பெறப்படுகின்றன, என்ற விஷயத்தில் நாம் நித்தியமாக அநுஷ்டிக்க வேண்டிய ஸந் தியாவதனத்தை உதாரணமாக்கி அதின் ரஹஸ்யார்த்தத்தை விவரிக்கிறோம். இவ்விஷயம் தைத்தரீய ஆரண்யகத்தில் இரண்டா வது பிரச்சனத்தில் உளது.

ரக்ஷாண்வஃ ஹவா வுரொநாவாகெ தவொமூதிஷுதெ |

தாநு ப்ருஜாவதிவபுரொனொவாதிஷுயத |

தாநி வரபுஷுணீதாதிதொ நொயொகா உதி |

தாநு ப்ருஜாவதிவபுஷுணீ | பொயயபுரிதி | தவூர டுதிஷுணீ ஹவா தாநி ரக்ஷாண்வஃ சூதிஷுணீ பொயயபுனி யாவதஸு டுதமாக | தாநி ஹவா வனதாநி ரக்ஷாண்வஃ மாயத்ரூ கவிதிஷு தெநாண்வஸாஸாதி | தஹவா வனதெ வுஹ்வாதிநீ வடுவபுலி ஸ்வாஸுய்யாயா மாயத்ரூ கவிதிஷு தாகூவ ஹபுடும் விக்ஷிவனி | தவனதா குவொவஜீஹுகூ தாநி ரக்ஷாண்வஃ டெஹவாஸுணீ ஜீவெ ப்ருக்ஷிவனி | பசுபுக்ஷுணீ தெந வாஸுநாஸுயுதி | உஷுண டெஹவாஸு ஸாதிஷு டி யூபநு கூவபுநு ப்ருஹுணொ விதாநு ஸகலம் ஹபுஷுணுதெ || கஸாவாதிதொ வுஷுணீ | வுஷுணவஸநு வுஹ்வாபுஷு யவனவம் வெடி |

என்று இந்த மந்திரத்துக்கு உள்ளப்படியே மேலாக அறி வ்படும் அர்த்தமாவது? பூர்வ மொருகாலத்தில் சில ராக்ஷஸர்கள் தீக்கிரமான தபனைச் செய்தார்கள். அவர்களுக்குப் பிரஜாபதி தான் வரங்கேட்கச் சொன்னார். ராக்ஷஸர்கள் ஸூரியனோடு ப்ரபோதும் யுத்தம் செய்யவேண்டு மென்று வரங்கேட்டார்கள். ப்ரபுபடியே சண்டை செய்யுங்கள், என்று பிரஜாபதியும் மொழிந் தார். இந்த வரத்தைப் பெற்று அவ்வரக்கர்கள் உதயம் முதல் அஸ்தமனம் வரையில் ஆதித்தியனோடு சண்டை செய்துகொண்டு வருகிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் காயத்ரிமந்திரத்தினால் சுத்தி செய்யப்பட்ட ஜலத்தால் நாசத்தை அடைவார்கள், ஆகையால் ப்ரூம்மவாதிகள் ஸந்தியாகாலத்தில் காயத்ரி மந்திரத்தால் சுத்த மான ஜலத்தை ஆகாசத்தில் உயரப்போடுவார்கள். அந்த ஜலங் கள் வஜ்ஜிராயுதங்களாகி மந்தேஹாருணர, என்னப்பட்ட அந்த ராக்ஷஸர்களை வெகுதூரத்திலுள்ள தீ வொன்றில் தள்ளிவிடு கின்றன. இவர்கள் செய்யும் பிரதக்ஷிணத்தால் அந்தப்பாவம் போய்விடும். ஆகையால் சூரியபகவானை உதயத்திலும் அஸ்த மனத்திலும் தியானம் செய்துகொண்டு இந்த காரியத்தைச் செய்துகொண்டு வருகிறவர்கள் இங்கு சகல மங்களங்களையு மடைந்து சூரியபகவானென்கிற ப்ரூம்மத்தையும் அடைந்து ப்ரூம்மமாக ஆய்விடுவார்கள். என்று,

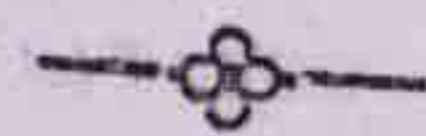
இதன் ரஹஸ்யார்த்தம் யாதெனில்? தேஜாருபமான ஜீவாத் மாவே சூரியன். இவனோடு தினந்தோரும் பொழுது விடிந்தமுதல் பொழுதுபோகும் வரையில் யுத்தம்செய்கிற மந்தேஹாதி ராக்ஷ ஸர்கள் ராகம் துஷேஷம் முதலிய கெட்ட குணங்களையுடைய வாக்கு முதலிய இந்திரியங்கள், (பிருஹதாரண்யோபனி ஷத்து 3-3-ல் ஸ்ரீ சங்கரபாஷ்யத்தில், ஸ்வாபாவிகமான காமாதி வாஸனையை யுடையவர்கள் ராக்ஷஸர்கள், சாஸ்திரீயமான தயாதாக்ஷிண்யாதி குணமுடையவர்கள் தேவர்கள், என்று சொல்லப்பட்டது) இத்தகைய ராக்ஷஸர்கள் பரிசுத்தான ஜீவாத் மாவை தினந்தோரும் ஸ்வாதீனப்படுத்திக்கொண்டு அவனைக் கெட்ட வழிகளில் நடக்கச்செய்கிறார்கள். இந்த ஜீவாத்மா காயத்ரி மந்திரத்தால் தனக்கு அந்தராத்மாவான (உள்ளுயிரான)

பரமாத்மாவைப் பிரார்த்தித்துக்கொள்ளுகிறான். ஸர்வப்பிரே
கனாகவும் (எல்லாவற்றையும் நடத்துகிறவனானவனும்) ஸர்வா
தர்யாமியான ஸ்வாமியே ! தேவரீருடைய திவ்யமான தேஜஸ்தை
ஸ்தா தியானம் செய்கிறேன். தேவரீர் என்னை நல்ல கருமங்
களில் ஏவவேண்டும், என்று. இதுதான் இந்த மந்திரத்தின்
அர்த்தம். இப்படி அந்தராத்மாவைப் பிரார்த்தித்து ஜலத்தை
அவன் திருவடியில் ஸமர்ப்பிக்கிறவன் அவனுக்கிரஹத்தால்
அந்த காமக்ரோதாதி ராக்ஷஸர்கள் நாசம்டைந்து தயாதாக்ஷிண்
யம் முதலிய நல்ல குணங்கள் தலைபெடுத்து இந்தலோகத்தில்
எல்லா சுகங்கடையு மனுபவித்து இந்த தியானத்தால் பரலோகத்
தில் சாக்ஷதமான சுகங்கடையு மனுபவிப்பான். என்று.

ஆதித்திய மண்டலத்தின் நடுவிலிருக்கும் பரமாத்மாவே
ஜீவனுக்கு மந்தர்யாமி யாகையால் அவனுக்குப் பரதக்ஷிணமாவது
அவனுக்கு அநுகூலமாயிருப்பதைக் காட்டும், அபிரயம் அவனுக்கு
அநுகூலமாவது அவன் ஆணையை அனுசரித்து வருவது.

இவ்விதமான ஞானத்துடன் கருமங்களைச் செய்யவேண்டு
மென்பது அபித்யாயன், சூர்வன், என்னும் பதங்களினால் சொல்லப்
பட்டது.

ஆகையால் எந்தக் காரியத்தையும் தத்துவக்ஞானத்துடன்
செய்யவேண்டுமென்று கர்மத்தினுடையவும் ஞானத்தினுடைய
வும் பிரியவொண்ணாத சேர்க்கை தெரியப்படுத்தப்பட்டது.

நான்காம் அத்தியாயம்

பக்தி யோகம்

[பகவது பாஸனத்துக்கு மூலகாரணம் சாந்தி]

ஸவடூம் வஜ்ஜிஹ் ஸுஹ்

(காணப் படுமியையெல்லாம் பிரும்மமே) என்பது முதலான
படிகளில் உபனிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட பரமாத்மாவின்
ஸர்வாத்மத்வத்தை (எல்லாவற்றிற்கும் உயிராயிருத்தலையும்
ஜீவாத்மாவின் பரஸ்பரஸாம்யத்தை (ஒரேமாதிரியாய் யிருப்பதை
யும் நன்னுயறிந்தால் ஸ்நேஹமென்றும் பிரேமை யென்றும்
பாவபந்தமென்றும் பிரணயமென்றும் சொல்லப்பட்ட பகவானுக்
குக்கூட அளவிடமுடியாதபகவத் பிரீதிருபமான(தும்) உபாசனத்
துக்கு மூலகாரணமு, மான சாந்தியுண்டாகுமென்று ஆரம்பத்
தில் சொல்லப்பட்டது. இத்தகையபிரீதியை பகவான்

வ்ரி யொஹீஞாநிநொத்யூகூட ஹம்ஸ உ ३३ வ்ரியஃ ।

நான் ஞானியின் அளவிடவொண்ணாத பிரீதிக்குப் பாத்திரனா
கிறேன். அதற்கனுருணமாகவே அவனும் என் பிரீதிக்கு விஷய
மாகிறான், என்றருளிச்செய்தார். இத்தகைய சாந்தியை பூர்வா
சாரியர்கள் சொல்லும் கிரமத்தில் இங்குவிவரிக்கிறோம்.

[சாந்தி ஸ்வரூபம், அதன் விரோதிகள், பரிஹாரம்]

சாந்தியென்றால் ராகம் (ஆசை) துவேஷம்மோஹம், இவைகளாற்
றிருக்கை, இவைகள் உத்கடமான (மிகைபெற்ற) தெசையை
யடைந்தால்காமம் கோபம், லோபம் என்னும் பெயர்களால்
முறையே பேசப்படுகின்றன. இந்த குணங்களே தேவர் அசுரர்
மனுஷ்யர், என்னும்விபாகத்துக்குக் காரணங்கள். ஆகையால்.

த்ரீவியம் நாகஸூதக ஶாரம் நாஸ நஶூதம் ।

காநிஃ கொயஸயா மொஹி தஸூதக த்யந்த்யுஜேக ।

காமம் குரோதம் அப்படியே லோபம் ஆகிய இவை நாகு-
துக்கு மூன்றுவிதமான கோட்டை வாசல்கள். ஆத்மாவை
நாசப்படுத்துமவைகள். ஆகையால் இவை மூன்றையும் ஒழிக்கக்
கடவன், என்றபடியே இவைகளைப் பூரணமாகத் துலைக்க
வேண்டிபது முதற்கடமை. இதுவே சாஸ்திரத்தின் முக்கிய
உபதேசம். இந்த தோஷங்கள் ஜீவாத்ம பரமாத்மஸ்வபாவ
நிர்ணயமில்லாதவர்களுக்கு ஸஹஜமாய் உண்டாகின்றன. இவர்
களின் ஸ்வபாவங்களிருக்கும் பிரகாரம்.

விஜ்யா விநய ஸம்வநெ ஸ்ராவணே மலி ஹவ்ரிநி |
ஸூநிநெவஸூவாகெவ வணிகாஸூரி டிஸிபுதஃ |
உநெவெநெதஜிபுதஃஸுமபு: யெவா ஸாரெஜ்யஸிதஃ |
நிஜெபூஷாஹி ஸரிம் ஸ்ரஹ் தஸூரஃ ஸ்ரஹ்ணிகெவ்ரிதா: |

வித்யையால் விநயமடைந்தவன், கேவல பிராம்மணன், பசு,
யானை, நாய், அதை புசிப்பவன், இப்படி வெவ்வேறுபட்ட பிராணிக
ளிலுள்ள ஜீவாத்மா ஒரேமாதிரி யானவன், ஞானஸ்வரூபன், என்று
பண்டிதர்கள் அறிவார். இப்படி எவர்களுடைய மனது சமதர்ச
னத்திலிருக்கிறதோ, அவர்களால் இவ்வுலகத்திலேயே பிறவி
முதலியவை ஜெயிக்கப்பட்டன. பிரம்மம், என்னும் ஆத்மா
வுக்கு இயற்கையில் தோஷமில்லை. அதனால் அவர்கள் அத்கைய
பிரம்மத்தில் நிலைத்தவரானார்கள், என்பது முதலிய சுலோகங்க
ளால் விவரிக்கப்பட்டது.

ஜீவாத்மாக்கள் ஞானமொன்றையே உருவாக உடையவர்கள்
தேவர் மனிதர் பிராணி ஸ்தாவரம் முதலியபேதங்கள் அவர்
களுக்கு உடலாயிருக்கும் பிரகிருதிக்குச் சேர்ந்தவைகள்.
ஆத்மாக்களைச் சேர்ந்தவை யல்ல. ஆத்மாக்களின் இந்தஸாம்யத்
தை (ஒன்றான ஆகாரத்தை) ஞானிகள் கண்டறிவார்கள். இத்த
கைய ஸமதர்சிகள் இந்தலோகத்திலிருக்கும் போதே முக்தர்கள்
(ஜீவன் முக்தர்கள்) எனப்படுவார்கள்.

இந்த ஸமதர்சன முண்டானால் பரமாத்மாவுக்கும் நமக்கு
முள்ள ஞானகார ஸாம்யத்தை (ஒற்றுமையை)ய் மறிந்து
அவனுடைய ஸர்வாத்மியமிதவத்தை (எல்லாவற்றிற்கும் உள்ள

ராயிருப்பதை) யும் நிச்சயித்துக்கொண்டு நம்மிடத்தில்
புகாரம் முதலிய வற்றை ச்செய்யும் பிறர் விஷயத்
தில் துவேஷபாவனைபற்றிருக்கும் பரிபக்குவம் நமக்குவந்துவிடும்,
அப்படியென்றால்? அவர்கள் நம்முடைய குற்றங்களுக்குத்
தக்கபடி நம்மைத்திருத்தும் பொருட்டு பகவானால் ஏவப்பட்டு
அவ்வபகாராதிகளை நமக்குச் செய்தார்கள், என்றறிவோம்.
மேலும் அவர்களுக்கு ஏதாவது கஷ்டம் வந்தபொழுது தயையால்
அவர்களுக்கு நாம் உபகரிக்கவேண்டுமென்னும் நினைவும் (பாவ
மும்) உண்டாகும். இதை புண்டாக்குவதற்காகவே,

வெனதஜா-த்யூரிஷம் ஸவபு: ததூத்யம் ஸகூதூ தக் க்விஸி
ஸூதகெதொ |

ஓ சுவேதகேதுவே ! இவையெல்லாம் இந்த பிரம்மத்தை
ஆத்மாவாக வுடையவைகள். அது ஸத்தியம், அதுவே ஆத்மா,
நீயும் அதுவே யாகிரும், என்பது முதலான வுபதேசங்கள் பிர
விருத்திக்கின்றன. இதுதான் பிரஹ்மாதன் முதலியவர்களின்
அபிசந்தி (மனதின் தீர்மானம்)

ஸவபு ஹிதா-தூகே தா.த ஜமனாயெ ஜமந்யெ |

வாஸிதூதி மொவிதே தித்ராதித்ரு கயாகூதஃ |

(விஷ்ணுபுராணம்) அப்பா ! பிரபஞ்சத்துக்கெல்லாம் நாதனும்
பிரபஞ்சத்தையே உருவாக வுடையவனும் எல்லா பூதங்களுக்கும்
உள்ளுயிராய் இருக்கும் பரமாத்மாவான கோவிந்தனிடத்தில்
சினேகிதன் விரோதி, என்னும் கதைகளும் உண்டாகவோ ?
என்று பிரஹ்மாதன் ஹிரண்யகசிபுவை நோக்கிச் சொன்னான்.
மனுவும்,

ஸவபுஹிதெஷு வா-தூநம் ஸவபுஹிதாநி வா-தூதி |

ஸரிம் பஸ்யுநா-தயாஜீ ஸூராஜ்ய தியிமஹி |

வனவம் யஸூவபு ஹிதெஷு பஸ்யுதூ-தூநதோ-தநா |

ஸஸவபுஸரிதா-தேதூ ஸ்ரஹ்ணிகெவ்ரிதா பரம் வஃ |

எல்லா பூதங்களிடத்தும் தன்னையும் தன்னிடத்தில் எல்லா
புகங்களையும்ஸமமாகப் பார்த்துக்கொண்டு ஆத்மயாகத்தை, (ஆத்

மாவை அர்ப்பணம் பண்ணுதலைச் செய்பவன் ஸ்வராஜ்யத்தைத் தன் ஸ்வரூப நிலையைப் பெறுகிறான். இப்படி எவன் எல்லாபூதங்களிடத்தும் தன்னைக்காண்கின்றானோ, அவன் எல்லாருக்குமும் ஸமனாகிறான். பரமபதம், என்னப்பட்ட பிறும்மத்தையடைகிறான் என்றார்.

ஸ்ரீ பாகவதத்தில்,

ஸவபுஹுதேஷய: வஸ்யுஸ ஹவஸாவ சோதத: |

ஹுதாநி ஹவத்யாதநேஷ ஹமவதொதத: |

எல்லா பிராணிகளிடத்தும் தன்னுடைய பகவத் பாவத்தையும் அவைகளை பகவானிடத்தும் தன்னிடத்தும் காண்கின்றவனே உத்தம பாகவதனாவான், என்றருளிச் செய்ப்பட்டது.

இத்தகைய ஸமதர்சனம் பெறுவதற்கு நம்மிடத்தில் தர்மம் (இந்திரியங்களை யடக்குதல்) தானம் தயை, என்னும் ஆத்மகுணங்கள் பெருகவேண்டும். இவை முறையே முற்கூறப்பட்ட காமம் கோபம் லோபம் ஆகிய துர்குணங்களைப் போக்குவதற்கு இன்றியமையாதவை. இவைகளை விருத்தி செய்து ஆத்மநாசனங்களான காமக்குரோதாதிகளை கிரமமாகச் சமனம் செய்கிறவர்கள் தான் ஆரியர்கள், என்று சாஸ்திராதிகாரிகள் சிஷித்தார்கள்.

[உபனிஷத்தில் உதாரணம்]

இந்த விஷயத்தை விளக்க பிருஹதாரண்யக உபனிஷத்தில் (7-2-ல்) சொல்லப்பட்ட இந்தக்கதை கவனிக்கத்தக்கது.

சூயா: பூஜாவதௌ விதரி ஸுஹவயபு சௌஷ: |
 ஷெவா சுஸுரா சநுஷா உதி | உக்ஷிவா ஸுஹவயபு: ஷெவா
 ஊவ: | ஸுலீதநொ ஹவாநிதி | தெஷ்யா ஹெகஷா
 ர சுவாவ | ட-உதி | வுஞாவிஷா உதி | வுஞாவிஷேதி
 ஹாவ: | டாஜேதந சூதேதி | ஒரிதிஹாவாவ வுஞாவிஷேதி
 ஷேதி | சுயஹெந: சநுஷா ஊவ: | ஸுலீதநொ
 ஹவாநிதி | தெஷ்யா ஹெகஷா ர சுவாவ | ட-உதி |
 வுஞாவிஷா (3) உதி | வுஞாவிஷேதி ஹாவ: | ட-உதி |

ததி | ஒரிதி ஹாவாவ வுஞாவிஷேதி | சுயஹெந:
 ரா ஊவ: | ஸுலீதநொ ஹவாநிதி | தெஷ்யா ஹெ
 டிவாஷா ர சுவாவ | ட-உதி | வுஞாவிஷா உதி | வுஞாவிஷேதி
 ஹாவ: | டயபூரிதி | ஒரிதி ஹாவாவ வுஞாவிஷேதி |

தஷேதஷேவெஷாஷே வீவாமநுவதிஷநயத: |
 ட, ட, உதி டாஜேத ட-உதி டயபூரிதி | தஷேதசூய: ஸிக்ஷை
 ட டாந: டயாரிதி |

இதன் அர்த்தமாவது, பிறும்மாவின் புத்திரர்களான தேவர்
 ளும் மனுஷர்களும் அசுரர்களும் பிதாவிடத்தில் வெகுகாலம்
 ஷயர்களாயிருந்து வந்தார்களே, அக்காலத்தில் முதலில் தேவர்
 ள் பிதாவை நோக்கி 'எங்களுக்கு உபதேசிக்கவேண்டும், என்று
 கேட்டுக்கொண்டார்கள். பிதாவான பிறும்மாவும் த, என்ற ஒரு
 முத்தையமட்டும் அவர்களுக்கு உபதேசித்துவிட்டு 'தெரிந்து
 கொண்டீர்களா? என்று கேட்டார். அவர்களும் 'ஆம் தெரிந்து
 கொண்டோம். தாம்யத-காமகுணத்துக்குப் பதிலாக தமகுணத்
 தை ஸம்பாதித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று உபதேசித்தீர்கள்,
 என்றார்கள். பிறும்மா அப்படியேதான் நன்றாயறிந்தீர்கள்.
 என்று மறுமொழி சொன்னார். பிறகு மனிதர்களுடைய வேண்
 டிக்கோளுக்கும் த, என்றும் ஒரேமுத்தையே உபதேசித்து அறிந்
 தீர்களா, வென்று பிறும்மா கேட்டார். தத்த, லோபகுணத்துக்கு
 எதிரிடையான தானகுணத்தை அப்பியாசம் செய்யுங்கள், என்று
 உபதேசமாகிறதென்றார்கள். பிறும்மாவும் அப்படித்தான், என்று
 சந்தோஷத்துடன் அதை ஆமோதித்தார். அநந்தரம் அஸுரர்
 கள் பிரார்த்தித்ததுக்கும் முன்பே த; என்னும் மெழுத்தையே
 பிறும்மா உபதேசித்தார். அவர்களும் தயத்வம், கோபகுணத்
 துக்கு பதிலாக தயாகுணத்தை விருத்தி செய்யுங்கள், என்று
 சொல்ல அதைக்கேட்டு அப்படித்தான், என்று பிதா மொழிந்
 தார். ஆகையால் தான் ஆகாசத்தில் மேக சப்தமானது த, த, த,
 என்று கேட்கப்படுகிறது. அதைக் கேட்டால் தமதான தயா
 குணங்களை அவசியம் அப்பியவித்து காமம் லோபம் கோபம்

ஆகிய துர்குணங்களை ஜயித்து தன்னியராகுங்கோள், என்று தேவர்களுக்குச் சொல்லுகிறது போலிருக்கும். இம்மேக சப்தம் பிருமாவின் உபதேசந்தானே, என்னும்படியு மிருக்கிறது என்பது.

இதில் முக்கிய தாற்பரிய மென்னவென்றால் மனுஷ்ய களிலேயே காமத்தை மீகுதியாக உடையவர்கள் தேவர்கள் லோபத்தை அதிகமாக உடையவர்கள் மனுஷ்யர். கோபாதிகர்க ளுள்ளார்கள், என்று விபாகம் செய்யலாம். இவர்கள் தங்கள் தங்களிடமுள்ள தோஷங்களைத் தெரிந்து சங்கித்துக்கொண்டு பிதாவான பிரஜாபதிபிடத்தில் உபதேசத்துக்குப் போனார்கள். அவரும் இவர்களுடைய தோஷங்களைக் கவனித்து ஒரோர் அஷ்ட ரத்தை யுபதேசித்தவரே இவர்களும் தங்கள் தங்களிடமுள்ள கெட்ட குணங்களை யுணர்ந்து அதற்குப் பரிஹாரத்தையு மறிந்து கொண்டார்கள். என்று இந்த சபாயம் உலகத்திலும் பிரவித்தம்.

இந்தக் கதையால் பிதா மாதா முதலானவர்கள் தங்கள் புத் திரர் முதலியவர்களை அவர்களுடைய தோஷத்தைக் காட்டி சிஷிக்க வேண்டுமென்றும் தந்தாமுடைய பிசகுகளை யறிந்தவர் கள் தான் அல்ப உபதேசத்தாலும் நல்லவழிக்கு வருவார்களென் றும் சொல்லிற்றுயிற்று.

இதைச் சுருக்கிப் விபாக்கியான ரூபமான பகவத்கீதை யில்,

சூர்வீபம் நாகவெபுஜம் உபாநாஸநரோதநஃ |

காரிசுக்ரோயஸூய - ரோஹஸூயா தாநு வரிவஜுவெச |

நாகத்துக்கு மூன்றுவிதமான கோட்டை வாசல்கள். காமம் கோபம் லோபம், என்பவை அவை. ஆத்மாவை நாசப்படுத்து மவைகள். ஆகையால் இவை மூன்றையும் ஒழிக்கக்கடவன், என் றருளிச் செய்யப்பட்டது.

[பக்தி யுண்டாகும் கிரமம்]

இப்படியால் விரோதி குணங்களை ஜயித்து பக்திக்கு மூல காரணமான சாந்தியைப் பெற்றுப் பகவானிடத்தில் இடைவிடாத அளவற்ற பிரீதிருபமான பக்தியைச் செய்ய வேண்டுமென்று

ல்லப்பட்டது. இனி அது உண்டாகும் படிக்களைப் பராமர் போம்.

வ்யுஹூஹிதஃ பூஸனாதா நஸொவதி நகாங்குதி |

ஸஜீஷுவெபுஷு ஹிதெஷு ஜீக்திம் யஹதெ வராம் |

ஹத்யூரோவிஜாநாதி யாவாநு யஸூர்ஷி தகூதஃ |

ததொரோ தகூதொஞாகூர் விஸதெ ததநஞாநம் |

முன் சொல்லப்பட்ட பிரகாரத்தில் சாந்தியுடனும் தெளிவுடனும் ஆத்மாவை யுள்ளபடி யறிந்து ஆத்மானுபவத்திலேயே சுகித்திருப் பவன் துக்கமடைவது மில்லை. ஆசைப்படுவதுமில்லை. எல்லா தங்களிடத்தும் ஸமபாவனையை யுடையவனாய் அளவிட முடி யாத ஞானமே உருவாயிருக்கும் பகவானுக்கு உறித்தாயிருப்பதே யான தன் ஸ்வபாவத்தைத் தெளிகின்றான். இந்த தியான யோகத் தால் மற்றவை யாவையையும் திருணம்போல் நினைக்கிறான். அத் தகையவன் என்னிடத்தில் எல்லையில்லாத பிரீதிருபமான பக் தியை அடைகிறான். பக்தியினால் என் ஸ்வரூப ஸ்வபாவாதிகளை உண்மையாக வறிகிறான். அப்படியிருந்து என்னிடமே பிரவே சித்து விடுகிறான். என்று கீதையில் இந்தக்கிரமம் சொல்லப்பட் டது. பக்தியின் பலன் தாத்விகமான (உண்மையான) ஞானம் தர்சனம் பிரவேசம், என்று படிப்படியாகப் பேசப்பட்டது.

ஸமக்ரமான (பூர்ணமான) இந்த பக்தியோகம் கீதை ஒன்ப தாவது அத்தியாயத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டது. இதில் முதலி லேயே சாமர்த்திய மில்லாவிடில் அப்பியாச யோகம் செய்யவேண் டும். அதிலும் சக்தியில்லாவிட்டால் பக்தியோகத்துக்கு அங்க மான கிரியாயோகம் (பக்திப்பெருக்கும் காரியங்கள்) செய்யவேண் டும். அதுவும் முடியாவிட்டால் மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகத்தைச் செய்யவேண்டும், என்று இந்த வரிசை பனிரண்டாவது அத்தியாயத்தில் விரிக்கப்பட்டது. அங் கேயே அக்ஷாயோகமென்று பக்தியோகத்துக்கு ஸாதனமான மற்றொரு யோகம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அதைச் செய்வது மிகவும் கஷ்டம். பக்தியோகத்துக்கு அதிகயத்தைக் காட்டுவதற்கு இதுவும் விவரிக்கப்பட்டது.

இந்தப்பிரகாரம் பகவத்கீதையில் கர்மயோகம், ஞானயோகம், ஞானயோகாத்மகமான கர்மயோகம், தியானயோகம், கிரியாயோகம், அப்பியாஸயோகம், அக்ஷரயோகம், பக்தியோகம், என்று எட்டுவிதமான யோகங்கள் சொல்லப்பட்டன. இவை யெல்லாம் பக்தி யோகத்திலேயே முடிவுபெறக் கடவன.

[பக்தி அதிகாரி பேதங்கள்]

இந்த பக்தியோகம் அதைச் செய்யும் அதிகாரிகளின் பேதத்தை யதுசரித்து எல்லா பலன்களையும் கொடுக்கக்கூடியதென்று,

வதௌப்யா ஹ ஜனோஸ ஜநாஸுக்-திநாஸ்யுந |

சூதெ-ஜிஞாஸுநயப்யுப்யுஞாநீவ ஹ தஷ்யுஹ |

ஓ பரதரிஷபனே! ஸுகிருதம் பண்ணின ஜனங்கள் என்னை பக்தியுடன் நான்கு வகைகளாக அடைகிறார்கள். அவர்களாவார்? துக்கத்திலிருந்து மீள ஆசைப்படுகிறவன், ஆத்மஞானத்தை வேண்டுகிறவன், ஐசுவரியத்தை யபேக்ஷிப்பவன், என்னையே ஸர்வமுமென்று அறிந்து என்னையே பெற அபேக்ஷிப்பவன், என்று இந்த சுலோகத்தில் பகவான் தெரிவித்தான்.

அடுத்தாப்போல் துஷ்கிருத்துக்களும் (திச்செயல் செய்பவர்களும்) நான்கு வகையினர், என்பதும்,

நரோ ஹ ஜுதிநா சிவாஃ ப்ரவக்ஷ்யே நாராயணாஃ |

போயயாஸவஹுதஞாநாஃ சூஸுநம் ஹவோஸிபுதாஃ |

கெட்டவர்களான மூடர் (விபரீத ஞானமுடையவர்) நராதமர் (ஞானம்பெற்றும் பகவானிடத்தில் பிரீதி வைக்காதவர்) மாயாஸிகள் (பகவான் மஹிமையை குயுத்திகளால் அழிக்கப்பார்ப்பவர்) அஸூர பாவத்தை யடைந்தவர் (பகவான் மஹிமையை எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அறிவார்களோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு அவனை துவேஷிப்பவர்) ஆகிய இவர்கள் என்னை அடைவதில்லை, என்று சொல்லப்பட்டது.

இவ்வளவால் நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய உத்தம ஸாராம்சம் என்னவென்றால்?

ஸ்ரீநாரொமுஜெஸ்யப்யுஹொமாநுஜெஸ்வாஸநுஷ்ளிகாநு |
ஐராதியூயிநாநித்யுஃ சுவவமு ப்ரஹ்ம ஹரிஃ | என்பது.

இதனர்த்தம். தன்னை பக்தியுடன் தியானம் பண்ணுகிறவர்களுக்குப் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தையே கொடுக்க விருக்கிற பகவான் ஹரியானவர் தாமே சரீர ஆரோக்கியம் ஐசுவரியம் இவற்றை யொட்டிய மற்ற போகங்கள் இவைகளை யெல்லாம் நிச்சயமாகத் தருவான், என்றதால் அவனிடத்தில் அற்ப பிரயோஜனங்களைக் கேரீரமல் அவன் வீஷயமான ஞானம் பக்தி இவைகளை மட்டும் விவேகியானவன் கேட்கக் கடவன், என்றபடி.

[பக்திஸ்வரூபம்]

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வேதார்த்த ஸங்கிரஹத்தில் கடைசியில் பக்தியென்பது மோக்ஷத்துக்கு ஸாதனம் (உபாயம்) என்று நிரூபித் தருகிறார். அதற்கே பரபக்தியென்றும் பெயர். அந்த பக்தியாவது ?

சாஸ்திரத்தால் தத்துவ ஞானத்தை சம்பாதித்துக்கொண்டு வர்ணாசிரம தர்மங்களை அங்கங்களாக (உருப்புகளாக) வைத்துக் கொண்டு செய்யப்படும் பகவத்தியான ரூபமாக விருக்கும். இந்த தியானம் பகவானிடத்தில் நிரதிசய (அளவற்ற) பிரீதிரூபமாய் அவனை நேரில் கண்ட மாதிரியாக (பிரத்தியக்ஷஸமானாக) ஆனந்த வெள்ளம் பெருகியிருக்கும், என்று வித்தார்த்தப்படுத்தியிருக்கிறார்.

ஷ்ரீ ஸ்ரீ ப்ரஹ்மபாயஸு, ஸாஸூராயிமத தக்ஷஞாந வடு வடகஸு ஸுக்ஷ்மாநுமுஹீத ஹதி நிஜாஸாயு சுநவயிகாதி ஸயவிப்ய விஸஜிஷ்யத்யக்ஷ தாவனாஸநுயூந ரூப வர ஹதிரோவ |

என்று இதன் விபாக்கியானத்தின் ஸாராம்சம் வருமாறு.

ஸ்ரீ திவ்யபுருஷநுயூநம் ஹதிரித்ய ஹ்யபதெ |

ஹதிஸூவொவாஹிரிதி நெவணுக்ஷவொஸவிவ |

ஹஜெதேஷ்யா-தாவெ-ஸெவாயாம் வரிகீதித்யுதஃ |

தவ்யாக் ஸ்வாஸ்யாயெஃ ப்ராக்ஷா ஹதிஸஸ்பந ஹியஸீ |

உதி ஸ்வாயாயந வஃ விஸுஷ்டம் ஸஃஷாஹுதம் |

புக்ஷாரிகாபீவிகாயொஃ ஸுஸுஷ்டம் ஸஃரிஸி |

பிரீதிபூர்வமாக இடைவிடாமல் தியானம் செய்வதே பக்தி யென் னப்பட்டது. அதையே உபாஸ்தி (உபாஸநம்) என்று நிகண்டு காரர்களும் சொன்னார்கள். பஜ், என்கிற தாதுவுக்கு (வினைப் பகுதிக்கு) ஸேவைசெய்கிறதென்று அர்த்தம். ஆகையால் மிகுந்த ஸேவையைச் செய்வதே பக்தியென்றதாயிற்று. இதுவே அறி ஞர்களின் அபிப்பிராயம். ஸ்ரீ போதாயனர் இதை மிகத் தெளி வாய் விளக்கி யிருக்கிறார். இவ்வர்த்தங்கள் ஸ்ரீ ஸுதர்சனாசாரி யரால் சுருதப்பிரசாசிகை, சுருத தீபம், என்னும் இரண்டு கிரந்தங் களிலும் விளக்கப்பட்டது.

எனவே, பக்தியேசேவை (கைங்கரியம்) அதே பிரீதிருப மானது. பிரீதிருபமான ஸேவையே உபாஸனை என்றதாயிற்று. இதனால் பகவானுடைய அதுக்கிரஹம் கிடைத்து அதன் மூல மாய் மோக்ஷம் லித்திக்கவேண்டும். எனவே வெறும் தத்துவ ஞானமாத்திரத்தினால் மோக்ஷம் லித்திக்காதென்று விளங்கி விட்டது. கேவல தத்துவ ஞானத்தால் மோக்ஷம் கிடைக்குமென் பது அப (தப்பான) வாதம். இது நிர்தைவத (பகவானில்லை யென்றும்) லாத மென்றும் சொல்லப்படும். தேவதாதுக்கிரஹம் வெறும் ஞானத்துக்குக் கிடைக்காதென்பதும் எல்லாரும் அறிந்த விஷயமே.

[பக்தியின் மேல் பருவங்கள்]

மோக்ஷத்துக்கு உபாயமான பக்தியானது பரபக்தி, பரஞ் னம், பரம பக்தி, என்று மூன்று படிக்கையுடைத்தா யிருக்கிறது. இதில் முதல் பருவமாகிய பரபக்தி பகவானிடத்தில் பிரீதியுடன் கூடிய தியானமாகிய ஸாதனம், என்னப்பட்டது. இத்தியானம் வளர வளர பகவானையே நேரில் காண்கிறமாதிரியான தற்காலிக மான ஒரு அநுபவம் உண்டாகும். இந்த தெசைக்கு பரஞ்ஞானம் என்று பெயர். இந்த அநுபவம் பெருகப் பெருக பகவானைக் கண்டபடியே இடை விடாமல் விஷய போகங்களைப்போல் அனு

பவிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசை யுண்டாகி மேலும் மேலும் அந்த தியானம் விருத்தியடைந்து அத்தகைய நிரந்தர அனுபவமும் கிடைத்து விடும். இந்தப்பருவத்துக்கு பரமபக்தி, என்று பெயர். இது தான் உபாஸனத்தின் பலம். பக்தியின் இந்த மூன்றுபடி களுக்கும் முறையே ஞானம், தர்சனம், பிராப்தி, என்றும் பெயர் களுண்டு.

வாஹ்நிஃ வாஞ்நாநம் வாஜாஹ்நிரித்யுவி |

சூர்வஸம் ஸாயநம் க்ஷாஜ்யா ஸாக்ஷா தாரஸீ தீயபுதெ |

ஞாநம் ஹவாயுவஹித பஹுவாவஸ்தி நிநயஃ |

கநுஹதிஸு வாஜா ஹ்நிவிஷய ஹொமவஸ |

ததெதஸு தீரதயம் ஞாந ஸுதந ப்ராஹ்மி ஸஸ்திகம் |

இங்கு பகவதனுபவத்துக்கு விஷயானுபவத்தை உதாஹரண மாக்கியதின் அர்த்தம் பின்னால் விஸ்தரிக்கப்படும். சாஸ்திரங் களில் பல விடங்களில் இப்படிச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

யா ஸ்ரீதீரவிவெகாநாம் விஷயெஷ்டநவாயிநீ |

அவிவேகிசளுக்கு விஷயபோகங்களில் பிரீதிஎப்படி இடைவிடாம லிருக்குமோ (அப்படியே தேவரீரிடத்தில் எனக்கு பக்தியிருக்கட் டும்).

யயாவ ஸம்பரிஷ்டேக்ஷாந வாஹ்யம் வெஷ நாஞ்நாம் |

பகவானால் அனைந்து கொள்ளப்பட்டவனாய் வெளிவிஷயங்களை யோ உள் விஷயங்களையோ ஒன்றையு மறியான்.

யத்நாந்யஸு பஸ்யதி |

எங்கு வேறொன்றையும் பார்க்காமட்டானே, என்றிவை முதலி யன. இவ்வுதாரணங்கள் லோகானுபவத்துக்கு ஏற்றவை.

யத்நாந்யஸு பஸ்யதீதி ஹொக லிஷ ஸுஷாஹுதம் |

நஹிந்யாய விஜாஜிஷ்ட ஸுஷாஹாண ஸிக்ஷணம் |

[அர்ச்சனப் பிரணாமாதிகள்]

வேதார்த்த ஸங்கிரகத்தின் ஆரம்பத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.

கஸெஷ ஜமலீசாநு ஸாஸந ஸூதி நிகா ஸிரலி வ
யிமதொதயய்யு, ஜீவ வாரிதயயாதுஞாந வடுவடு
வண்புரூபி யடுதி சுதயுதாசு வாரி வாருஷ வாரண
யுமஷயுநாநு வுணாரிஃ சுதயுபுயி,

-என்றருளிச்செய்தார். இதனர்த்தம் உலகத்துக்கெல்லாம் நன்மையை உபதேசிக்கும் வேதத்திரள்களின் தலையில் (வேதார்த்தங்களில்) முக்கியமாக அறியப்படும் பொருள் என்ன வென்றால்? ஜீவன் பரமாத்மா இவர்களைப் பற்றிய உண்மைகளை யறிந்து வர்ணாசிரம தர்மங்களை ஸரியாக அனுஷ்டித்து அவைகளை உருப்புக்களாகக்கொண்டு பரமபுருஷனுடைய திருவடிகளில் தியானம் அர்ச்சனை நமஸ்காரம் (பிரணாமங்கள்) முதலிய இவைகளைக்கறை கடந்த பீரீதியுடன் செய்யவேண்டும் என்பதே. என்று இவ்விடத்தில் முதலிய (சூழி) என்றதினால் கீர்த்தனம் யாத்திரை முதலியவைகளும் சொல்லப் படுகின்றன. உபாஸ நம். என்பதில் அர்த்தனம் பிரணாமங்கள் முதலியன உள்ளடங்கியவைகள். பெரிய யாகத்துக்கு உறுப்பாக பிராயஜம் முதலிய சிறுயாகங்களிருப்பதுபோல் இந்த உபாஸநமாகிய உடலுக்கு வர்ணாசிரம தர்மங்கள் உறுப்புக்க (அங்கங்க) ளாக விருக்கின்றன.

இதில் தியானம் மனதினால் செய்யத்தகுந்தது. நாமஸங்கீர்த்தனம் வாக்கின் காரியம். அர்ச்சனை முதலியது காய (சரீர)த்தினால் ஆவது. இப்படி மூன்றுவகை உபாஸமானது

பிநுநாஹவ பிஹுஃ பிஜாஜீராம் நபிஸுநா |

என்னிடத்தில் பக்தியுடையவனாய் என்னை தியானம் செய்து என் பூஜையைச் செய்து என்னை நமஸ்கரி, என்றும்.

ஸததம் கீதயுயனொராம் யததெவ டுயவயுதாஃ |

எப்போதும் என்னைக் கீர்த்தனம் செய்கிறவர்களாயும் என் ஆராதனத்தைச் செய்கிறவர்களாயும் என்னிடத்தில் திருடமான விருத்தத்தை யுடையவர்களாயும், என்றும்

ஸ்ரவணம் கீதயுநம் விஷ்ணுஃ ஸ்ரணம் வாடிஸெவநம் |

சுயயுநம் வநுநம் டிராஸ்யம் ஸவ்யோத நிவேடிநம் |

ஊதி வுஸாடவிடுதாவிஷ்ணு ஊதிஸுஸவயக்ஷணா |

ஊத்யாடிகம் ப்ருவிஜஃ ஹி ப்ருணம் ஸவயஸந்திதம் |

எங்கும் நிறைந்த விஷ்ணுவாகிய பகவானுடைய மஹாத்மியத்தைக் கேட்டல், அதைக் கீர்த்தனம் செய்தல், அவனுடைய நாமஸ் மரணம் பண்ணுதல், திருவடிகளில் கைங்கரியம் செய்தல் அர்ச்சனை, நமஸ்காரம், தாஸனையிருத்தல், தோழன்மாதிரிபாவித்தல், தன்னாத்தமாவை அர்ப்பணம் செய்துவிடுதல், இப்படி ஒன்பது விதமான பக்தியை பகவானிடத்தில் மனிதன் செய்யக்கடவன், என்றும். இவ்விஷயத்தில் சொல்லப்படும் பல பிரமாணங்கள் எல்லாராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இத்தகைய அர்ச்சனை நமஸ்காரம் முதலியவை ஒருவன் யோகத்திலிழுந்து தாரணையென்னும் நிலைமையை யடையும் வரையில் யோகத்துக்கு உறுப்புக்களாக (அங்கங்களாக) விருக்கு மென்றும் தாரணையில் வித்திபெற்ற பிறகு வியுத்தமான காலத்தில் செய்யப்படும் அர்ச்சனை முதலியவை அங்கியோடு (யோகத்தின் உடலோடு, கலந்து ஒன்றாகிவிடுமென்றும் தாத்தர்யதீபிகையில் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்விதமான யோகத்துக்குக் கிரியாயோகம், என்றும் பெயருண்டு. இதுவே சுதந்திரமான மோகேஷாபாயமென்று சிலர் நிரூபித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ ராமானுஜ லித்தார்த்தத்தில் இது பகவத்கீதை முதலிய பிரமாணங்களுக்கிணங்க பக்திஸ்வரூபத்தில் சேர்க்கப்பட்டது.

கஹ்யாஸெதவ்ய ஸயெயுலி பிஹு வாரொ ஹ |

பிஹுபிவி கஹ்யாணி கஹ்யுநு லிபிவாஹ்யுலி |

அப்பியாஸ யோகத்திலும் நீ சக்தியில்லாதவனானால் என் விஷயமான கருமங்களிடுபட்டுவிடு. என் பொருட்டுக் காரியங்களைச் செய்தால் அவசியம் வித்தியை அடைந்து விடுவாய், என்று கீதை யில் சொல்லப்பட்டது.

பகவானைக் குறித்துச் சொல்லக்கூடிய இத்தகைய கர்மங்களாவன? ஆலயங்களை நிர்மானம் செய்தல், பூந்தோட்டம் (உத்யானம்) முதலியவற்றை உண்டாக்குதல், கோவில்களில் தீபம்

போடுதல், கோவில்களைக் கழுவி சுத்தம் செய்தல், கோலம் லியவற்றால் அலங்கரித்தல், புஷ்பங்களைச் சேகரித்துக் கொடுப்பூஜையில் பிரவர்த்தித்தல், பிரதக்ஷிண நமஸ்காரங்களைச் செய்தல் முதலியன. ஒவ்வொருவரும் தங்கள் தங்கள் சக்திக்குத் தக்க படி இவற்றில் எதிலாவது ஸம்பந்தப்பட்டு கிருதார்த்தராவதற்காக இவை சாஸ்திரங்களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆக மப் பிராமாண்யம், என்னும் கிரந்தத்தில் சண்டாளர்களுக்கும் தேவாலய பாலன (ரக்ஷித்தல்) கைங்கர்யம் உண்டென்று ஸ்ரீயா முனாசாரியர் அருளிச் செய்தார்.

[பக்தி ஸுகரூபம்]

பக்தி ஆனந்த ரூடமாயிருக்கு மென்று நிரூபிப்பதற்காக ஸுகம் எப்படி இருக்குமென்பதை முற்பட அறியவேண்டும். சார்வாக மீமாம்ஸர்கள் ஸுகமில்லாமலிருப்பதே துக்க மென்றார்கள். பெளத்தர் ஸாங்கியர் முதலியவர்கள் துக்க மில்லாமலிருப்பதே ஸுகமென்றார்கள். தார்க்கிகர்கள் ஸுகம் துக்கம், இரண்டு மில்லாத உதாலீந நிலைமை யென்று மூன்றுவித அநுபவங்கள் உண்டென்று ஸமர்த்தித்தார்கள். ஸ்ரீராமாநுஜ லித்தாந்தத்தின் படியில் இம்மூன்றும் ஸம்ஸார தெசயிலுண்டு ஆனால் வாஸ்தவிகமான ஸ்திதியிலும் முக்த தெசயிலும் எல்லாம் ஸுகமயமாக விருக்குமென்று நிர்ணயிக்கப்பட்டது. இதுதான் உண்மை. அநுபவிக்கத்தக்க அந்தந்த வஸ்துக்களைப் பற்றிய (விஷய) உணர்சியே (ஞானமே) ஸுகத்தக்காதிகளாகக் கடவன. இத்தகைய ஞானத்தை (உணர்ச்சியை) க்காட்டிலும் ஸுகம் துக்கம் இரண்டு மில்லாமையாகிய இவை வேறென்ன வொன்றோது. முதலில் சொல்லியபடி ஒப்புக்கொண்டால் லௌகிகவ்யவஹாரமும்சுருதிஸ்மிருதி முதலிய ஸகல பிரமாணங்களும் ஸமரஸங்களாகும்.

இப்படியானால், அநுகூலமாக உணரத்தக்கவை யெல்லாம் சுகங்கள், பிரதி கூல உணர்ச்சியைத் தருபவை துக்கங்கள், மற்றவை இவ்விரண்டு மில்லாதவை, என்ற தாயிற்று. உபாஸகம் அல்லது பக்தியின் ரூபமும் அநுகூலமாக உணரத்தக்கதாவதால் அது ஸுகரூபமாயிருக்கு மென்று சொல்வதில் ஒரு பாதகமுமில்லை.

எனவே தான் புருஷார்த்தங்கள் நான்கு வகைப்பட்டன, என்று பிரித்துச் சொல்வது உசிதமாகிறது. இந்த நியாயத்தைக் கொண்டே ஸூத்திரகாரரும் பகவான் ஜகத்ஸ்ருஷ்டி முதலிய காரியங்களைச் செய்வதை ஸ்வயம்பிரயோஜனங்களான லீலைகளென்று சமர்த்தித்து 'பகவான் வேலை கெட்டுப்போய் இவ்வித வியாபாரங்களைச் செய்கின்றானோ, என்னப்படும் பிரயோஜன ஆக்ஷேபத்தை நிரஸித் தருளினார்.

நமது லித்தாந்தத்தின்படி பகவதுபாஸகம் மாத்திரம் ஸுகரூபமென்பதல்ல. மேல் இதற்குப் பலமாகக் கிடைக்கும் பிரும்மஸ்வரூபமும் அந்த பிரும்மத்தினுடையது என்பதினால் பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஸுக ரூபமாகவே யிருக்கும். முக்தி தெசையில் எல்லாம் அநுகூலமாகுமானதால் அப்போது துக்க ஸம்பந்தமே கிடையாது. எந்த அநுபவம் மனுஷ்யனுக்கு அநுகூலமோ அது தான் சுகம்.

ஆனால் பிரபஞ்சமே துக்கமயம் ஸுகமாய்க் காணப்படுவதெல்லாம் அற்பம் ஸ்திரமற்றது. துக்கத்தை மூலமாக உடையது, அநுபவ தெசையிலும் துக்கத்தோடு கலந்தது. துக்கத்திலேயே முடிவு பெறுவது. தேஹமே ஆத்மா வென்னும் மயக்கத்தோடு கூடினது. ஸ்வபாவத்திலுள்ள பகவதநுபவத்துக்கு விரோதமானது, என்ற ஏழுவித தோஷங்களுக் குட்பட்டது, என்றிப்படிசுனில் சொல்லப் பட்டனவே? மேலும்.

நஹிவஸூ ஸுஹாவேந வுரூஷாயுகூ ஶ்ரூதெ |
தயாக்ஷே ஸவபுஷாஸவபூ ஸவெபுஷா ஸ்ரூஷ்யஸ்யா |
ஸுவாயவாஸ்யாசு ஶுஶ்வாய நஹெவம் கூ வ்யவஸ்யா |
ஶநஃ ஶ்ரீதிகாஃ ஶுமபூ நாக்ஷு திவயபூயஃ |
வஹ்நகரேவ ஶுஶ்வாய ஸுவாயெஷ்யா மஶாயவ |
கொவாயவ ததஸுஸ்யாசு வஸூ வஸூதகம் கூதஃ |
தஹெவ ஶ்ரீதயெ ஹுகூ வுநஶ்யுஶ்வாய ஜாயதெ |
தஹெவ கொவாய ததஃ வுஸாஷாயவ ஜாயதெ |
தஸூஷுஶ்வாயதகம் நாக்ஷு ந வகிணிக ஸுவாஸூதகம் |

ஹிஸ்யா ஹிஸ்யேஷ்டா க்யுரொ யஜ்யாயஜ்யா வுதா
நுதே
தஜ்ஜாவிதாஃ ப்ர வஜ்ஜெதே தஜ்ஜஸூக தஸ்யுரொவதே |
வஸு ஹிஸ்யாஜி ஸஸ்யெந்ர யஜெதுஷ்யினிஹி விஜாஃ |
தெஸ்ய வஸவ ஹியஜெஷ்ய? ஸாக்யாஃ க்யுயுனி வீவிதாஃ |
கஜெஸ்யீதஸ்ய தெயெநதுஷொ ஹதஸ்ய உக்ஷயா |
க்யுயதெ ஸவ கத்யுக்ஷம் தஜ்ஜொஸ்ய வெதஜெஃ |
கத்யுஜஜ்ஜிஜிதாஃ மாநாஃ வ்யாயாஜெந ஸவெஷ்விணாஃ |
ஹ்யானிஜாநாவ்யதாக்ஷாணாஃ ப்ர ஹாரொடவி ஸவாயதே |

எந்த வஸ்துவும் தன் சுபாவ குணத்தினால் மட்டும் புருஷார்த்த
(வேண்டப்படும் பொருள்) ஆவதில்லையே? அப்படியானால் எ
லாம் எப்பொழுதும் எல்லாருக்கும் ஒரே மாதிரியாக ஸுகத்து
கரகவோ துக்கத்துக்காகவோ தீர்ந்ததாகக் காணப்பட வேண்
வரும். அப்படிச் சுண்டிலோம். மனதுக்கு ஸந்தோஷத்தை
கொடுப்பதே ஸ்வர்க்கமென்றும் அதல்லாதது நரகமெ
ன்றும் கொள்ளப்படுகிறது. ஒரு வஸ்துவே ஒருவருடைய ஸுக
துக்கும், ஒருவருடை துக்கத்துக்கும் மற்றொருவன் பொ
மைக்கும் வேறு சிலர்க்கு கோபத்துக்கும் காரணமாகிறது
எனவே, வஸ்துவே இத் தகைய ஸ்வபாவ குணங்களை
புடையவை, என்பது எப்படி? ஒன்றே முதலில் பிரீதி
உண்டாக்கிப் பின்னால் துக்கத்தையும் விளைவித்து விடுகிற
ஆகையால் ஒன்றும் தானே துக்கமும்ல்ல சுகமும்ல்ல அப்படி
ஹிம்ஸை ஹிம்ஸையில்லாதது, மிருதுவானது குரூரமானது, த
மம் அதர்மம், ஸத்தியம், பொய், முதலியவைகளின் வ்யவஸ்த
களும் உண்டாகின்றன. எவனெவனுக்கு எதெது ருசியாக
தோன்றுகிறதோ அதையே அவனவன் மனதில் பாவித்
அடைய முயற்சி செய்கிறான். பிராணி ஹிம்ஸை முதலியவற்றே
கூடின யக்ஞங்களில் பிராம்மணர் சந்தோஷ மடைகின்றார்கள்
அவற்றைக் குறித்தே சாக்கியர்கள் (பௌத்தர்கள்) மனம்நொந்
கோபமடைகின்றார்கள். ஜலத்தால் சீதம் பண்ணப்பட்ட நெ

யும் பசி தணியும் பொருட்டு உட்கொள்ளப்பட்ட உணவு ஸுக
மெனப்படுகிறது. இதற்கு விபரீதமானவை துக்கமென் ஸுக
ரால் உணரப்படுகிறது. மிகவும் திமிர்பிடித்த அங்கங்களை உடைய
வர்களும் சரீர விபாபாரங்களினாலேயே ஸுகத்தை நாடிவா
களும் பிராந்திக் ஞானத்தால் மூடப்பட்ட (மயக்கப்பட்ட) மித்தி
ரீயங்களை புடையவர்களுமான மனிதர்களுக்கு பிரஹாரமும் (பிடி
பும்) கூட ஸுகமாகத் தோன்றுகின்றது.

என்றிப்படி லோகானுபவத்தாலும் இதுதான் ஸுகம் இது
தான் துக்கம், என்று நிர்ணயிக்க வழியில்லையே? எனக் கூடும்.
இதற்கு சமர்தானம் உண்டு. எல்லா வஸ்துக்களிலும் இரகசிய
விதமான ஸ்வபாவங்களுண்டு. ஜீவர்களுடைய கருமங்களுக்
கீடாகவும் காலதேசங்களின், வித்திராஸங்களினாலும் வஸ்துக்
களின் ஸ்வபாவ விசேஷங்களினாலும் ஸுக துக்கங்களின்
காரதம்யங்கள் பகவத்ஸங்கல்ப்பத்தாலுண்டாகின்றன. எல்லா
வஸ்துக்களும் எப்பொழுதும் பகவானுடையவைகள், என்னும்
காரணத்தினால் அவனுக்கு அவை எல்லாமே அநுகூலங்கள் ஆனவை
வற்றி இந்த ஸ்வபாவத்தைத்தெரிந்த முக்தனுக்கும் எல்லாம் அநு
பூலமாகவே தோன்றும். லோகானுபவத்திலும் ஒருவனுக்கு
மற்றொருவன் எல்லை கடந்த பிரீதிக்கு விஷயமாகுல் இவனுடைய
வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுக்கும் மிகவும் போக்கியமா யிருப்ப
தெக் காண்கின்றோம்.

இக்காரணத்தினால் பிதா புத்திரன் பதி பத்னீ, முதலிய சந்
தத்தால் அவர்களுக்குள் பரஸ்பரம் கைங்கரியம் ஸுகரூபமா
யிருப்பதுபோல் அதே நியாயத்தால் பகவத் கைங்கரியமும் அள
மற்ற பிரீதிருபமாகக் குறையில்லை. ஸேவையுடன் கூடிய மோகூதம்
ஸுகரூபமல்லவென்று சிலர் சொல்லுவது லோக நியாயத்துக்
கும் விரோதமான வாதமாகும்.

[பகவத்ஸேவை ஸுகரூபமானது]

எல்லா பிராணிகளுக்கும் ஸ்வாதந்திரியம் மிகவும் இஷ்டமா
யுக்கும். பாரதந்திரியமென்பதே துக்கம், என்னால் மோகூதம்
எப்போதும் பகவானுக்குப் பரதந்திரியமிருப்பத பரமதுக்க
யுறே?

பிரும்மத்துக்கு ஸம்மந்தப்பட்ட லீலை ஜீவனுக்கு அநுகூலமாகத் தோற்றுவதற்குக் காரணம் பிரும்மம் (பகவான்) மிகவும் பிரியமாக விருப்பதால். ஆகையால் பிரும்மமே ஜீவனால் அடையத் தக்கவன், என்பதற்கு வீரோதமில்லை, என்று விவரிக்கப்பட்டது.

[ஸ்ரீராமானுஜ தர்சனத்தின் உதிசயம்]

இவ்வளவால் உரைக்கப்பட்டதில் இது ஸாராம்சம். இந்தப் பிரபஞ்சம் அத்யந்தம் துக்கமயமென்றும் ஹேயம் (அருவருக்கத் தகுந்தது) என்றும் எல்லா மதஸ்தர்களும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த துக்கமயமான பிரபஞ்சத்தை அடியோடு நாசம் செய்வதற்கு (விட்டொழிப்பதற்கு) அது துக்க மென்றும், ஸ்வலக்ஷணமென்றும், க்ஷணிகமென்றும், சூன்யமென்றும் நான்குவித பாவனைகளைச் செய்ய வேண்டுமென்று உபதேசித்து பெளத்தர்கள் தங்கள் வித்தாரந்தத்தை ஸ்தாபித்திருக்கிறார்கள். இதற்கு எதிராக ஸாங்கியர் முதலானவர்கள் பிரபஞ்சம் துக்க மயமாக விருந்தாலும் அதின் சம்பந்தத்தை ஒழித்து கொள்ளவேண்டியது அவசியம், என்று தீர்மானித்தார்கள். மற்ற வித்தாரந்திகளும் ஏறக்குறைய இவ்விரண்டு வித்தாரந்தங்களிலேயே அடங்கி விடுகிறார்கள்.

ஸ்ரீராமானுஜ வித்தாந்தத்திலோ வென்றால்? பிரபஞ்சம் உண்மையானது. நித்தியமானது (அழியாதது) பகவானுக்கு லீலா ஐசவர்யமாக விருப்பது. அவனுடைய லீலா ரஸத்துக்கு அனுகூலமாயிருப்பது. எப்பொழுதும் அனுகூலமாகவே அறியப்படுவது. முக்தர்களுக்கும் ஆனந்த ரூபமாகவே யிருப்பது. ஸ்வபாவத்தில் ஸுசரூபமானது. ஆனால் ஜீவனுடைய கர்மமாகிற பவத் ஸங்கல்பத்தால் சில சமயங்களில் சுகமாயும் சில சமயங்களில் துக்கமாயும் காணப்படுவது. கர்மபெந்தம் கழிந்தால் போதும் ஸுகமாய் விருப்பத்தக்கதாகவே யிருப்பது. பகவத்க்ருபமகம் (பகவானுக்கு உடலாய் அவனை உள்ளுயிராகக் கொண்ட) என்பதினால் பிரபஞ்சம் ஆதரிக்கத் தக்கதே யன்றி பரிசு (ஒழிக்க)த் தக்கதல்ல, என்று இப்படிக்களில் நிரூபிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அகையால் இது ஸர்வானுகூல்ய வித்தாந்தம்,

பெயர் பெற்றது. அதாவது? எல்லாவற்றையும் அநுகூலமாகப் பார்ப்பது, என்றதாயிற்று.

மோகூத தெசையில் பிரபஞ்சம் அநுகூலமயமாக விருந்தாலும் ஸம்ஸார தெசையில் அதை விலக்கவேண்டியது தானே? என்றால், இவ் விடத்திலேயே நாம் பகவானுக்கு லீலா ரஸத்தையுண்டாக்கிக் கொண்டு மோகூததெசையில் பண்ணப்போகிற கைங்கரியத்துக்கு முனையான கைங்கரியங்களைச் செய்து ஆனந்தானுபவம் பண்ணலா மாகையால் இதுவே பிரபஞ்சத்தில் நாமிருப்பதின் பிரயோஜனமாகிறது. இவ் வர்த்தம் பூர்வாசாரியர்களால் அநேக பிரகாரமாக அநுஸந்திக்கப்பட்டது, ஸ்ரீராமநுஜரின் கெத்யத்தில் பகவான் வாக்கியத்தில்

சுதேவ ஸ்ரீரெ ஸுவராவ |

இங்கேயே ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸுகமாக வலித்துக் கொண்டிரு
என்று சொல்லப்பட்டது.

ஸ்ரீராமே ஸரதஸ்துதம் ஸஹ ஸுஹ்யதமெடுண நிஷ்டாகம்
நிஷ்டுஃவம்ஸு ஸுவம் உ ஞாஸ்ய ரவிகாஃ ஸூகூஸ
பிஃ வராம் |

யு^{ஷி}தாடி ஸரோரு^{ஹா}னா ரஜி^{ஸூ}ரிகு^{பி}னாவிதா
ஸவ^{பு}ன்கு^{பி}லி^கனெ^வ ஹந^ஃ ஸீ^கவ^{பு}க^{ஸூ}ர^கக^{பு}வா^ஃ॥

ஓ பகவானே! ஸ்ரீரங்கத்தில் நூறு வருஷங்களும் சினேகிதர் முதலானவர்களோடு தடையற்றதும் துக்கமில்லாததும் சுகரூபமனா உம்முடைய கைங்கர்ய ரஸம் நிறம்பிய மேலான ஸ்மிருத்தியை யனுபவித்துக்கொண்டு உம்முடைய பாத தூளிகளாக இருக்கக் கடவோம்.. நீரே எங்களுக்குத் தாயும் தந்தையும் மற்றெல்லாமும் புகலிடம். ஆகையால் உமது நிர்வியாஜமான கிருபையை எங்கள் திரத்தில் புரிவீராக.

நிரனாஂ நிவிஸுதஸூதீயஂ சுஹீஷி வினாவடி ராவி
நாடுவாஂ |

ஸத்யஸபை வாரண ஸௌநாய வெகூண வர்ஸைவி
மபேதவிதாஷ்டி |

ஓ ஹஸ்திகிரி நாதனே !

மனதுக்கெட்டாத தேவரீருடைய திருமேனியின் வடிவழகை
இடைவிடாமல் அனுபவித்துக்கொண்டு வருகிற அடியேனுக்கு
வைகுண்டவாஸத்தில் கூட ஆசைகிடையாது. ஸத்தியமாகச்
சொல்லுகிறேன். (தேசிகன்)

கூயெக ப்ரஸீதஸி தவாவ்ஸீவ தஸூக்
கூயுத ஹ்நாநவா காரி ஸௌநாய |
ஸம்ஸுஜ்யதே பதி உ டாஸ ஜநெஸுஜீயெஃ
ஸம்ஸார வஸஷஹஸவ வமது வஸவ |

ஓ பசவானே! அத்திகிரி நாதனே! தேவரீரும் அடியேனைக் கடா
கூறித்து தேவரீர் சம்பத்திலும் நானமர்ந்து தேவரீருடைய தாஸ
ஜனங்களுடைய ஸஹ்வாஸமும் எனக்குக்கிடத்துவிட்டால் இந்த
ஸம்ஸாரமே மோகூமன்றோ? (தேசிகன்) என்றிவை முதலிய ஸ்ரீ
ஸூக்திகள் பராமர்சிக்கத் தக்கவை.

மோகூ ஸாம்ராஜ்யம்

[பிரும்மானந்தத்தை நிரூபிக்கும் வழி]

மோகூத்தில் பிரும்மானுபவம் ஆனந்த ரூபமாக விருக்கு
மென்னப் பட்டது. உலகத்தில் பிராணிகள் அநேக விதமான
விசித்திர ருசிகளையுடையவர்களாகையால் அந்தந்த மனிதரின்,
ருசிக்கு அனுகூலமாக ஆனந்த ஸ்வரூபத்தை உபதேசிக்கவேண்டி
யிருக்கிறது. இதை பொட்டியே உபநிஷத்துக்கள் மோகூநு
பவத்தைப் பலவிதமாக உபதேசித்திருக்கின்றன.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ மாதவாசாரியர் சொல்லியிருக்கும் ஒரு
பீடிகை கெவனிக்கத்தக்கது. அத்வைத லித்தாந்தத்தின் படி
யில் பிரும்மானது பிரபஞ்சத்தின் வடிவில்லாததாயும் (ஜகதா
கார சூன்யமாயும்) சூன்யமல்லாததாயு மிருக்குமென்று குரு
உபதேசித்ததைக்கேட்ட சிஷ்யன், ஜகதாகார சூன்யமாயும்
சூன்யமல்லாததாயு மிருக்கும் வஸ்துவை மனத்தால் நினைப்ப
தெப்படி? என்று வினவ, குருவும் எப்படி ஒரு வாக்கியத்தால்
கேழ்வை கேழ்க்கிறாயோ அப்படியே வாக்கியத்தின் அர்த்தத்தை
மனதில் வைத்துக்கொண்டு தியானம்செய். பிரும்மத்துக்கு
ஸமானமான வஸ்து வேறு கிடையாதாகையால் திருஷ்டாந்தம்
சொல்ல முடியாது. பிரும்மத்தை அறிவதற்கு ஏதாவது ஒரு
வழி காட்டவேண்டுமென்றால் அயர்ந்த (காட) தூக்கத்தின் நிலை
மையைக் காட்டலாம். ஆனந்தம் எப்படி யிருக்குமென்றால்
அதற்கு உதாஹரணமாக இஷ்டமான விஷயானுபவத்தை நிர்
தேசிக்கலாம். சம்சயம் கிவிருத்தியாக வேண்டுமானால் சாரீரகமீ
மாம்ஸா சாஸ்திரத்தைப் படிக்கவேண்டும். என்று பெதில்கூறி
னார். என்று.

எனவே, பிரும்மானுபவமானது உலகத்தில் அறியப்படும்
அனுபவங்களைக் காட்டிலும் வேறானதென்ற தாயிற்று. இதை
உலக அனுபவங்களைக் கொண்டே தெரிந்துகொள்வதற்காக ஜீவ

ஐந்தாம் ஈசுவரனுக்கும் நாயிகா நாயகபாவம், பிதிருபுத்திரபாவம், ஸ்வாமி (எஜமானன்) பிருத்திய (ஸேவக) பாவம், குரு சிஷ்ய பாவம், ஸிஷ்ய (குறி) யோதக (புத்தம் செய்கிறவன்) பாவம், என்று பலவித ஸம்பந்தங்கள் நிருபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

யடுவெண ஸஹுண மணெஃ வரயா ஸஹுஜா ஹாவெ
நாநாநா ஸுபாநொரவிவா டீவிதா |

நாநாநா த ஹிஹிஹி ஹிஹி வணபுபணுஃ வாவொ யஹி
விவாவொ திஹிஹியாவெ |

ரூபந்தாலும் கல்யாண குணங்களினாலும் எல்லாவற்றுக்கும் மேற்
பட்ட ஐசுவரியத்தாலும் கெம்பீரமாயும் மதுரமாயுமுள்ள மனோ
பாவங்களினாலும் அல்லது மஹிமைமயாலும் அப்பேர்ப்பட்டவன்
இப்பேர்ப்பட்டவன், என்று வர்ணிக்கிற வாக்குக்களெல்லாம்
என்ற பரிபூரணமத்தினுடைய வைபவத்தை மறைக்கும் பொருட்டு
உண்டாயினவோ, என்றார்கள்.

[சிருங்காரம்]

இவ் வனுபவங்களில் நாயிகா(ஸ்திரீ) நாயக (புருஷன் பாவம்
உடையதில் பிரஸித்தமான சிருங்கார ரஸத்தை முன்னிட்டு பிறும்
மானந்தத்தைக் காட்டுகிறது. ஆகையால் தான் அலங்காரசாஸ்திர
நாயகர்களும் ரஸமானது பிறும்மானந்தத்துக்குச் சமானம்,
என்று நிருபிக்கிறார்கள். இதைச் சில உபனிஷத்துக்கள் பேசின.
இதன் பிரகாரத்தில் முதலில் பிறும்மத்தைப்பற்றிய சிரவண
(கேட்டல்) பிறகு அதில் ஆசையின் மிகுதியால் பிறும்மத்
தேரில் காணாதல், அதன்மேல் அதை அனுபவிக்கவேண்டு
மென்று உத்கட (அளவுகடந்த) அபேகை பிறத்தல், பின்னர்
பவானந்தம், என்று இவை படிப்படியாக வருகின்றன. இவ்
பவம் வந்த பிறகு எப்போது மிறுக்கும், ஈசுவரனோடு ஸப
யோதகமாகவிருக்கும். ஈசுவரனும் ஜீவனும் பரஸ்பரம் நிர
அகலர்களாகவே இருந்துகொண்டு ஐசுவரியங்களில் ஒரு
விபாகமுமில்லாமல் லீலபோக ஐசுவரியங்களை இடைவி
ஒரே மாதிரியாக அனுபவிப்பார்கள். என்று, இவ்விஷய
வருகின்றன.

நாயகிதா ஸுபவநெந வஹுஃ நடுயயாந வஹுநா
ஸுபநெந |

யடுவெண ஸஹுண மணெஃ தடுயயாந வஹுநா
ஸுபநெந தநமும் ஸாரம் |

இந்தப் பரமாத்மா படிப்பினாலோ புத்தியினாலேயோ மிகுந்தவேதா
த்தியயனத்தினாலோ அடையப்படமாட்டான். எந்த ஜீவனையே
அவன் வரிக்கிறானோ அவனாலேயே அடையப்படுவான். அவ
னுக்கே அந்தப் பரமாத்மா தன் ரூபத்தை (உடம்பை)க் காட்டு
கிறான். இது கடோபனிஷத்திலும் முண்டகோபனிஷத்திலும்
படிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு பிரார்த்தனையைச் சொல்லுகிற
வா, (வரித்தல்) என்னும் வினைப்பகுதி யிருப்பதால் ஜீவனுக்
கும் பிறும்மத்துக்கும் பரஸ்பரம் பிரார்த்தனை யிருக்கவேண்டு
மென்ற தாயிற்று. அதிருந்தால்தான் தன்னுடம்பை (தனுவை)க்
காட்டும்படியாகும். தனுவைத் தன்வீ (மங்கை) என்னும் பதத்
தையும் ஸூசிப்பிக்கும். ஆகையால் இங்கு சிருங்காரரஸம் தெளி
வாகச் சொல்லப்பட்ட தென்னலாம். அப்படியே பிறும்மானந்தம்,

யயா வியயயாஸம் வரிஷதெநா ந வஹுஃ கிவநவெஷ
நானாரம் |

எப்படி பத்தினியினால் அணையப்பட்டவன் உள்ளிலும் புறம்
பிலும் ஒன்றையு மறியமாட்டானோ, என்று ஸ்பஷ்டமாகவே
வாஜஸதேயி சுருதியில் காணப்படுகிறது. ரஸானுபவமும்.

யத நானுஷ வஸூதி நானுஷ ஸுணொதி நானுஷ
ஜானாதி ஸஹுஃ |

எவ்விடத்தில் வேறொன்றையும் காணானோ வேறொன்றையும்
கேளானோ வேறொன்றையு மறியானோ அதுவே பூமா (எல்லாவற்
றுக்கும் மேற்பட்டது) என்று வர்ணிக்கப்பட்டது.

புராணங்களிலும் பகவ தனுபவப்ரீதியை,

யாவூதி ரவிவெகாநாம் விஷயெஷ நவாயிநீ |

கவாதிதஸுர தஸுராரே ஹுடியாநாநவஸவதூ |

அவிவேகிகளுக்கு விஷயபோகங்களில் பிரீதி எப்படி இடைவிடாமல் மிகுந்திருக்குமோ அவ்விதமாகவே தேவரீரை தியானிக்கிற எனக்கு அந்த பிரீதியானது ஹிருதயத்தைவிட்டு அகலாமலிருக்கட்டும், என்ற பதிகளில் விளக்கப்பட்டது.

பகவான் தானே கீதையில்,

வ்யோபாஹி ஞானிநொத்யயது ஹேமஸ உபே வ்ய யஃ |

நான் ஞானியின் மிகுந்த பிரீதிக்குப் பாத்திரன். அவனளவில் அவனும் என் பிரீதிக்குப் பாத்திரனாகிறான், என்றருளிச் செய்தான். மேலும்,

ஹத்யாபோலி ஜாநாதி யாவாநு யஸூஷி தகூதஃ |

ததொரோ தகூதொஞாகூர் விஸுதெ ததநஞாஃ |

பக்தியினால் என்னை ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் இப்படிப்பட்டவனென்று அறிந்து அவ்வுண்மையான ஞானத்தால் பிறகு என்னுள் நுழைந்தும் விடுகிறான். என்று தன்னோடு ஒன்றாவதையும் சொன்னான்.

இப்படிப் பிரியை (நாயகி)யின் விஷயமான ஸகலவ்யவஹாரங்களும் படிப்படியாக அளவுகடந்து பிரியமாவதுபோல் பக்தியும் பரபக்தி, பரஞானம், பரமபக்தி, என்று வளர்ந்து வரும் பிரகாரத்தை முன்பே சொன்னோம்.

இவ் விஷயத்தில் இன்னொரு உதாரணத்தைக் கவனிக்க வேண்டும். ஒரு நாயகன் சொல்லும் பிரகாரமிது.

யதேவரொவ தெஹ்யோ ததேவகூரூதெ வ்யி யா |

ஐதி வெதி நஜாநாதி தகூவ்யி யம் யகூரொதிஸா |

எனக்கு எது ருசிக்கிறதோ அதையே என் நாயகி செய்கிறாள், என்று நினைக்கிறானே யொழிய அவன் உண்மையை யறிந்தவனல்ல. ஏனெனில்? அவள் செய்வதெல்லாமே இவனுக்கு ருசித்திருக்கிறது, என்று, இதில் நாயகியின் ஸ்தானத்தில் முக்த ஜீவாத்மாவையும் நாயகன் ஸ்தானத்தில் பகவானையும் வைத்துக் கொண்டால் முக்தன் செய்யும் காரியங்களெல்லாம் பகவானுக்கு

[வீரரஸம்.]

வீரஸ்வபாவமுடையவர்களுக்கு பிரும்மானந்த ஸ்வரூபத்தை விளக்க சில உபனிஷத்துக்கள் புறப்பட்டிருக்கின்றன. அவையாவன?

யநுமயுஹீக்ஷைவநிஷ்டம் ஹேமஸம்

ஸாஃ ஹ்யுபாஸா நிஸிதம் வஃஸ்யத் |

சுயஜீ தஜீராவதெந வெதஸா

ஃக்ஷ்யம் ததேவாக்ஷாஃ ஸௌஜீ விஜி |

ஓ ஸௌமியனே! உபனிஷத்தில் சொல்லப்பட்ட மஹா அஸ்திரமாகிய வில்லை எடுத்துக்கொண்டு அதில் உபாஸனையினால் கூராக் கப்பட்ட பாணத்தை ஸந்தானம் பண்ணு. (தொடு) பகவானிடத்தில் வைக்கப்பட்ட மனதுடன் அரை விடுத்து அக்ஷரம் (அழிவற்றது) என்னப்பட்ட பகவானாகிய அந்த இலக்கையே அந்த பாணத்தினால் துளை செய்து விடு.

புணவொயநுஸூரொஹ்யாதா ஸுஹ தஃக்ஷ்ய ஹேமஸுதெ |

கபூரீதெந வெஃவ்யம் ஸாவததூபொ ஹவெக |

பிரணவமே வில், ஜீவாத்மாவே சரம், அதற்கு பிரும்மமே இலக்கு, என்னப்படுகிறது. அவ்விலக்கைத் தவறுதலில்லாமல் துளைத்து பாணம்போல் அதோடு அதாக ஆய்விடவேண்டும், என்பது முதலியவை.

இவ் வுபனிஷத்துக்களில் படியில் ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை பாணமாக நினைத்து அதை உபாஸனை என்கிற சாணைக் கல்லில் நன்றாகத் தீட்டி பிரணவம் (ஓங்காரம்) என்கிற குறியைக் கட்டி பரப் பிரும்மமென்கிற லக்ஷயத்தை (இலக்கை) அடித்தால் ஜீவன் அதில் புகுந்து பரப்பிரும்ம ஸ்வரூபமாகவே ஆகி அவனோடு பேதம் தெரியாதபடி அவனுடைய ஸாம்யத்தை (ஸமானமாயிருத்தலை) யடைவான், என்றதாயிற்று. இவைகளில் உபாஸநம் இந்த ரீதியில் சொல்லி யிருப்பதால் இந்த வீரரஸாநுபவத்தால் வரும் ஆனந்தம் அந்த ருசியையுடையவர்களுக்கு அனுகூலமா

[பயாநகரஸம்]

இது பயம், என்றும் ஸ்வபாவத்தை முன்னிட்டது. பயத் தால் ஸ்வாமியின் கட்டளையைத் தவறாமல் நடத்தவேண்டுமென்றிருக்கும் ஸ்வபாவமிது. இந்த மனோபாவம் இவ்வுபனிஷத்து வாக்கியங்களினால் அதுபவத்துக்கு வரும்.

யஜிஹி கிம்வஜமதீவ்யம் ப்ராண வஜஜதி நிஸ்யதம் |

ஹேஹி யம் வஜ்ய ஸுஹிதம் யவனவம் விஹா ஸுதாஸேஹனி இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் காண்படுமெவற்றை யெல்லாம் பிராணன், என்னென்பட்ட பரப்பிரும்மமே உள்ளே பிரவேசித்து நியமனம் பண்ணுகிறது. வஜ்ஜிராயுதத்தை உயரத் தூக்கி வெருட்டுவது போல் மஹாபயத்தை யுண்டாக்குகிறது. இதை அறிகிறவர்கள் மரணமில்லாதவர்கள் என்கிறார்கள்.

வீஷாநஸூராதஃ பவதே வீஷோஹேதி ஸூயபுஃ |

வீஷாநஸூராதஃ ஸூராதஃ ஸூராதஃ ஸூராதஃ ஸூராதஃ |

இவனிடத்தில் (பரப்பிரும்மத்தினிடத்தில்) பயத்தினால் காற்று அடிக்கிறது. ஸூரியன் உதிக்கிறான். அக்நியும் இந்திரனும் தந்தம் காரியங்களைச் செய்கிறார்கள். ஐந்தாவதாகிய யமனும் பறக்கிறான்

வனதஸ்யஹவா சக்ஷாஸ்ய ப்ராஸாஸநெநமாமிஹி ஸூயபுஃ
வநஃ ஸூரேஸௌ வியுதௌ திஷதஃ |

வனஷஸேதாவிபுயாணஃ | வனஷாஹொகாநாஸேஸம்
ஹேஹி |

இந்த அக்ஷரனுடைய கட்டளையில் ஒ கார்த்தியே ! ஸூரியனும் சந்திரனும் தரிக்கப்பட்டு நிலைநிற்கிறார்கள். இவ்வுலகங்களெல்லாம் அழிந்துவிடாமலிருக்க அவைகளுக்கு இவனே கார்க்கும் கரையாய்த் தாங்குகிறவனுமாகிறான் என்று, மனுவும்,

ஹேஸூரஸி ப்ராஜாஸுவஃ ஹே வனவஹிரகூதி |

ஹேஸூரஸேஷா ஜாமதிஹி தஸூரஹேஷம் விஹாஸ்யபுயாஃ |

ஸவெபூஹி ஜிதொ யொகஃ ஹேஹொஹி ஸூயிநபுஃ |
ஹேஸூரஸி ஹயாஹேவ ஜமஹொமாய கஹேதே |

எல்லாப் பிரஜைகளையும் தண்டனையே ஆளுகிறது தண்டனையே ரக்ஷிக்கிறது. தூங்குகிறவர்களிடத்தில் தண்டனை விழித்துக் கொண்டே யிருக்கிறது. ஆகையால்தான் புத்திமான்கள் தண்டனையை அங்கீகரித்தார்கள். உலகமெல்லாம் தண்டனையால் ஜயிக்கப்படுகிறது. அதில்லாமல் பரிசுத்தனாயிருக்கும் மனிதன் கிடைப்பது அரிது. தண்டனையின் பயம் இருப்பதால்தான் உலகம் ஸூகத்தைக்கொடுப்பதாகிறது என்றார்.

இவை முதலிய வாக்கியங்களை விமர்சித்தால் பகவானிடத்தில் விலக்ஷணமான (சிறந்த) பயபக்தி.

பாவமுண்டாவதற்கு இது மிகவும் பயன்படத்தக்க ஒரு மார்க்க மென்று ஏற்படுகிறது. இந்த பயாநுபவத்தை இப்படி நிரூபிக்கலாம். அதாவது ? ஸேவகன் (தாஸன்) தான் தன்னுடைய ஸகல பரிவாரத்துடனும் ஸ்வாமிக்காகவே இருப்பதாக பாவிக்க வேண்டும். சீலமுடைய ஸ்வாமியும் (எஜமானனும்) தன்னுடைய எல்லா பரிவாரத்துடனும் ஸேவகனுடைய நன்மைக்காகவே யிருப்பதாகக் கருதவேண்டும். இப்படி பரஸ்பரபாவனைகள் கலந்தால் அதில் வரும் ரஸாநுபவம் அவ்வவர்களுக்கே உணரக்கூடும் படியான உயர்ந்த நிலைமையிலிருக்கும். இதைப் பூர்வாசாரியர்கள் அநுபவித்த பிரகாரத்தை இந்த சுலோகங்களினால் அறியலாம்.

வாரிஜந வாரிஷஹபூ ஹேஷணாஹ்யாயாநி ப்ரவா
மண மணாஸூரூந ஸக்யாஹயஸே |

வாரிஷஹ ஸ்யாணாந்யூத ஹேஷணாஹ்யாநா வாரிஷ ஸகய
ஹேஷண ஸூயிதாயபுஃ வ கயபு |

ஹே வரதா ! உம்முடைய ஸேவகர்களென்ன நிசார் முதலியவைகளென்ன, ஞானம் சக்தி முதலிய பெருங்குணங்களென்ன, பூஷணங்கள் நகைகளென்ன, பரமபதம் அப்படியே இவ்வண்டங்களென்ன, உம்முடைய சரீரம் அப்படியே உமது ஆத்மா (ஸ்வரூபம்) என்ன. இவையெல்லாவற்றையும் உம்முடைய வாய்விட்டு

களின் பிரயோஜனத்துக்காகவன்றோ செய்துவைத்திருக்கிறீர் ? என்று ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வான் அருளிச்செய்தார். இது ஸ்வாமியின் (எஜமானின்) மனோபாவ மிருக்கும்படியைக் காட்டுகிறது. ஸ்ரீ பட்டரும்.

உவாடிதே ஸதாஸ்தி நியநாநெஹி ஹி விதௌ ஸ
ஹி ஸ்ரீநிதிவதிவாமௌவநிஷி |

உவாயொவெயகை ததிஹத வதகை நதமுண்ணை
கதஸூரம் ஸ்ரீநெஹி ஸாரண பவ்யாஜ பவஜம் |

ஹே ரங்கத்தில் பள்ளிகொண்ட பகவானே ! உபநிஷத்து வாக்கி
யங்கள் ஸ்ரீமானாகிய தேவரீர் எல்லா சேதனசேதனங்களையும்
ஸத்தை (ஸ்வரூபம்) ஸ்திதி (இருப்பு) நியமனம் (ஏவுதல்) முதலி
யவைகளைக் கொடுத்து தேவருடைய பிரயோஜனத்துக்காகவே
உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறீர்கள், என்று சொல்லுகின்றன.
எனவே, தேவரீரே மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாயும் மோக்ஷத்தில்
உபேயமாகவும் (அடையப்படவேண்டியவரென்றும்) சொல்லப்
படுவது தேவரீருடைய தத்துவம் (உண்மையான ஸ்வரூபம்)
வெறுங்குணங்களல்லவென்று தீர்மானமாகிறது. ஆகையால்,
ஒருவிதமான வியாஜத்தையும் (நிபந்தனையையும்) கோலாமல்
அடியேன் தேவரீரைச் சரணமடைந்தேன், என்று தாஸனுக்கு
(ஸேவகனுக்கு) இருக்கவேண்டிய மனோபாவத்தை விளக்கியருளி
னார். இதில் ஜீவன் தான் பகவானுடைய உபயோகத்துக்காகவே
ஏற்பட்டிருப்பவனாகையால் பகவத் கைங்கரியத்தை தனக்கு
இயற்கையான வியாபாரமென்று நினைத்து ஆனந்திக்கவேண்டிய
வன், என்று தெரியவருகிறது.

[வாத்ஸல்ய ரஸம்]

இது பிதாவுக்கும் புத்திரனுக்கும் இருக்கும் பாவத்தால் நிரூ
பணம் செய்யப்படுகிறது. இந்த ஸந்தர்ப்பத்திலேயே மதாசாரி
யர்கள் வழிதப்பிப்போன ராஜ குமாரனின் திருஷ்டாந்தத்தைச்
சொல்லுகிறார்கள். உபநிஷத்திலும் ஜீவர்கள் “சுஸுராதாஃ
கூராரகாஃ, (எண்ணிறந்த குமாரர்கள் சிறுவர்கள்) என்று
பேசப்படுகிறார்கள். வழிதப்பிப்போய் வேடர்குலத்தில்வளர்ந்த

ராஜகுமாரன் கதையை ஸ்ரீ சங்கராசாரியரும் ஸ்ரீ பாஸ்கராசாரி
யரும் ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரியரும் ஸ்ரீ வேதாந்தாசாரியரும் அவ
ரவர்களுடைய கிரந்தங்களில் உதாஹரித்திருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ சங்க
ராசாரியர் இந்த உபாக்கியானத்தை (கதையை) ஸம்பிரதாயம்
தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள், என்று உரைப்பதால் இது
தொன்றுதொட்டு பஹுஜனங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டதென்று
தெரிகிறது. இந்த உதாரணத்தின் ஒளசியத்தையும் பூர்வாசாரியர்
கள் பலபடிகளில் பேசியிருக்கிறார்கள்.

ஸார்வபௌமனான ஒருராஜா தன் அந்தப்புரம் பரிவாரங்கங்
கள் முதலியவர்களுடன் வேட்டைக்குச் சென்றிருந்தபோது காட்
டில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த வார்த்தைகூட வறியாத ராஜ
குமாரன் வழிதப்பி எங்கேயோ ஒரு வேடுவச் சேரியில் எடுத்தார்
கைப்பிள்ளையாய் வேடரோடு வேடராய் வளர்ந்து அவர்களுடைய
ஊணையே உண்டு அவர்களுடைய ஹீரமான தொழில்களையே கற்
றும் செய்தும் தான் ராஜகுமாரன், தன்னுடைய போகங்களும்
அலுவல்களும் வேறு, என்பதை அடியோடு மறந்து கிடந்துவந்
தான். இப்படி வெகுகாலம் சென்றது. அரசன் குமாரனைக்
காணாமல் அவனைத் தேடத் தன் பரிஜனங்களை யனுப்பினான். ஒரு
சமயத்தில் இவர்களுக்கு இந்த வேடுவச் சேரியில் வளரும் குமா
ரன் தென்பட்டான். பின் அவர்களும் அவனுக்குத் தன் பிறப்பு
உரிமை முதலியவைகளைத் தெரிவித்துத் தன் பிதாவிடம் சென்று
ராஜபேர்கங்களை யனுபவிக்க வேண்டுமென்னும் ஆசையை உண்
டாக்கினார்கள். இவனைக் கண்ட வரலாற்றை அரசனுக்கும் தெரி
வித்து அவனுக்கும் பிள்ளையைக் காணவேண்டுமென்னும் த்வரை
யை உண்டாக்கினார்கள். இவர்கள் சகாயத்தால் பிதாவும் குமா
ரனும் ஒன்று சேர்ந்து பிதாவின் புத்திரவாத்ஸல்யத்தால் புத்திர
னுக்கு யௌவராஜ்ய பட்டாபிஷேகம் கிடைத்தது. இப்படியே
அனாதிகர்மத்தின்பலனாய் ஜீவன்தான் பகவானுக் குரித்தான
அழிவில்லாத ஞானஸ்வரூபன், என்பதை மறந்து பிரகிருதியாகிற
தேஹமே எல்லாம், என்று அதைச் சேர்ந்த சிற்றின்பங்களில்
உழன்று தன்ஸ்வரூபம், பகவத் ஸம்பந்தம், தனக்கு பிறப்புரிமை
போலுள்ள பகவத் கைங்கரியம், பிறும்மானந்தம், முதலியவற்றை

நீங்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணனோடு குடல் துவக்காலும் ஸ்நேஹத்தாலும் பக்தியாலும் நாமும் (ஓ பிரபுவே! உம்மை) அடைந்தோம். ஏதோ ஒரு உபாயத்தினால் (தேவரீருடைய) ஸம்பந்தம்கிடைத்தால் அதுவே எல்லாவற்றையும் பரிசுத்தம்செய்யும், என்று சொல்லப்பட்டது.

இத்தகைய பகவதனுபவத்தை ஸகலரும் எளிதாக அறிந்து கொள்ளும்பொருட்டு விஷயானுபவத்தை முன்னிட்டு அவதாரகதைகளைவர்ணிக்கும்போது ராஸக்கிரீடைமுதலிய அதிசயோக்திகள் புராணங்களில் பேசப்படுகின்றன. இக்கதைகளைப் பற்றிய ஆக்ஷேபஸமாதானங்களும் அங்கங்கேயே பலவிதமாகக் காணப்படுகின்றது.

ஸ்ரீ பாகவதத்தில் ராஸக்கிரீடை விருத்தாந்தத்தில் பகவான் திறத்தில் சொல்லப்படும். தோஷத்தை ஸ்ரீ சுகரே ஆக்ஷேபித்துக் கொண்டு அதற்கு ஸமாதானமும் அருளிச்செய்கிறார். பகவான் ஸர்வேசுவரன் எல்லாருக்கும் ஆத்மா (உயிர்) ஆகையால் அவன் நடவடிக்கைகளைப்பற்றி தோஷம் சொல்ல வொண்ணாதென்றும் பிறர்க்கில்லாத தன்னுடைய அபூர்வமான மாயையைக் காட்டினாரென்றும் இந்தக்கதையைக் கேட்கிறவர்களுக்கு பகவானிடத்தில் நிரதிசய (அளவற்ற) பிரீதி பிறப்பதற்காக இப்படிச் சொல்லப்பட்டதென்றும் ஸமாதானங்கள் சொல்லப்பட்டன.

அங்கேயே,

யாஃ ஸ்ரீ-ஶ்வா ததூரொஹவெசு |

நாஸூயநு வஹு க்ருணாய ஓஹிதாலஸ்ய ராயயா |

ஓந்ய ரோநாஃ ஸுவாஸூ-ஸூநா ஸூநா ஸூநா ஶ்ராவாநு வ்யஜேளகஸஃ |

(இடைப்பாடியிலிருந்தவர்கள்) இக்கதைகளைக் கேட்டு மனதை கிருஷ்ணனிடமே செலுத்தினவர்களானார்கள்.

கிருஷ்ணனுடைய மாயையினால் மோஹமடைந்தவர்களாய், அவனிடத்தில் அஸூயைப்படாமல் தங்கள் தங்கள் பக்கத்திலேயே தங்கள் தங்கள் பெண்சாதிகள் இருந்துகொண்டிருப்பதாகவே அறிந்தார்கள், என்று சொல்லியிருப்பது கவனிக்கத்தக்கது.

இந்த நியாயத்தைக்கொண்டு மஹாபாரதத்தில் குந்திக்கும் பர்ணடுவுக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணைக்கு விஷயமான சுவேதகேது விருத்தாந்தம் பகவத் பக்தியை போதிப்பிக்கச் சொல்லப்பட்ட கட்டுக்கதையென்றே நம் பூர்வாசாரியர்கள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். பாவப்பிரகாசிகையில் ஸ்ரீ ரெங்கராமானுஜ ஸ்வாமியின் ஸ்ரீ ஸூக்தியைப் பார்க்கவும். தந்திரவார்த்திகமென்னும் கிரந்தத்தில் குமாரிலப்பட்டர் புராணக் கதைகளைப்பற்றி,

நாதீவ உவாவ்யாநெஷு தவாலி நிவெஸஃ காயபுஃ |

வெஷு ஸ்ரீநாஸ்யா ஸெநஹி வாலீகிஷெவாயந

பூஷுதிவிஃ தயெவஸுவாக்யாநி பூணீநாநி |

பூதிவாஷ்யாநாஹ விவித்ரு வாலி ஶ்வாக யுக்துரே வெதக் |

உபாக்கியானங்களின் உண்மைகளைப்பற்றி அதிகப் பிடிவாதம் காட்டக்கூடாது. வேதப்பிரஸ்தானங்களிலிருந்தன்றோ வால்மீகர் வியாஸர் முதலியவர்களால் அவைகளை யொட்டியே தங்கள் தங்கள் வாக்கியங்களும் சொல்லப்பட்டன. சொல்லப்படவேண்டியவர்கள் அநேகவித விசித்திர புத்திகளை யுடையவர்களாகையால் இது மிகவும் யுக்தமாகவே யிருக்கின்றது என்று சொன்னது கெவனிக்கத்தக்கது. அக்கதைகள் போதிக்கிற நீதிகளைப் பொருள்படுத்த வேண்டுமேயன்றி கதைபாகத்தை நுட்பமாகச் சீர்தூக்கக் கூடாது, என்றதாயிற்று. கோபிகள் விருத்தாந்தத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகன் சததூஷணியில் சொல்லியிருப்பதாவது? கோபிகள் ஜன்மநந்தரத்தில் பகவானை யனுபவிக்கவேண்டி விரதம் செய்திருந்தபடியாலும் அவர்கள் அப்ஸரஸ்ஸுக்களானபடியாலும் அவர்களுடைய நடவடிக்கைகளுக்கு தோஷமில்லை, என்னப்பட்ட ஸமாதானத்தை அநுவதித்துவிட்டுப் பிறகு 'பகவான் நந்தகோகுலத்திலிருந்தகாலத்தில் இடையனாகவே அபினயம் செய்துகொண்டிருந்தபடியால் அங்கு வர்ணாசரம தர்மங்களின் அநுஷ்டானம் அவசியமில்லை. பிறகு மதுரைக்கு வந்த மேல்சூத்திரிய தர்மத்தை அபினயம் செய்துவந்தபடியால் அக்காலத்திய பகவதனுஷ்டானம் சாஸ்திர ஸம்மதமாகவே யிருந்தது

ஆ ரு ம் அ த் தி யா ய ம்.

பகவத் கைங்கரியம்

[தர்மம்]

ஹி: வாஜேன யஸ்ய நாலிவிபுயதஸுரா நிஷுந்ய ஸூ
யெபுளவ நெத்ரு, கணபூவாஸாஸூரிஸாஜேளபுப ரேவி
உஹநொயஸ்ய வாஜேன ரேஷி: | கணபூம் யஸ்யவிஹம் ஸுரா
நாவ மமொஹாமி மஹபுஜேஜெத்ரு, வித்ரும் ஸாஸூஜெத்ரு
தந்தி ஹவநவ வுஷம் விஷுஜேஸம் தரோஜி ||

பூமி இரண்டு பாதங்களாயும் ஆகாசம் தொப்புளாயும் காற்று
பிராணனாயும் சந்திர ஸூரியர்கள் கண்களாயும் திக்குகள் காது
களாயும் ஆகாசம் தலையாயும் அக்னியே முகமாயும் மஹா ஸமுத்
திரமே இருப்பிடமாயும், இப்படி மூவலகங்களையும் தன் சரீரமாகக்
கொண்டும் எவனுள் பிரபஞ்சம் முழுமையும் உள்ளதோ, எவன்
தேவர் மனுஷ்யர் பக்ஷி பசு நாகங்கள் கெந்தர்வர் தைத்தியர் முத
லானவர்களைக் கொண்டு பிரபஞ்ச லீலையை யனுபவிக்கின்றானோ.
அந்த விஷ்ணுவாகிய ஸர்வேச்வரனை நமஸ்கரிக்கின்றேன்.

நஸாஸஹாயத்ரு நஸனி வுஜா: நதெவ்யுஜாயெ நவஜனி
யஜேம் | நாவெளயஜேயா யத்ரு நஸது ரேஷி, ந தசு ஸத்யம்
யசு ஹமொநாடநுவிஜம் ||

எங்கு பெரியோர்களில்லையோ அது ஸபையாகாது. தர்மத்தை
யுரைக்காதவர்கள் பெரியோர்களாகார். ஸத்திய மில்லாதது தரு
மமு மல்ல. வஞ்சனை கலந்ததும் ஸத்தியமாகாது.

இவ்வுலகத்தில் எல்லா வஸ்துக்களும் எல்லா அபிப்பிராயங்
களும் மாறி மாறிக்கொண்டே வெகு விதமாய் வித்தியாஸப்பட்
டுக்கொண்டும் வருகிற தென்பது எல்லாராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்
பட்டது. இந்த அபிப்பிராயத்தை யனுசரித்தே தர்மாதர்ம லக்ஷ
ணங்களும் பற்பல பிரகாரங்களாக வேறுபடுகின்றன வென்றால்
அது ஆச்சரியம்ன்று. இதுபற்றியே

மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யம்

ஸம்பிரதாயத்திலேயே தர்ம ஸ்வரூபம் வெகுவிதமாக விகல்பப்
கப்பட்டிருக்கிறது.

ஜெஸஹேஜாஸு சுரஹேஜாஸு வுஹேஜாஜந்ய யாந்யயா
வயபுவஸ்யதி ஸாஸூயபு: ஐத்யாஹுஜேநாஜய: |

தேச பேதத்தாலும் கால பேதத்தாலும் புருஷ பேதத்தாலும்
சாஸ்திரார்த்தங்கள் வெவ்வேறு விதங்களாக முடிவு பெறுகின்
றன, என்று மனு முதலியவர்கள் சொன்னார்கள். என்னப்பட்
டது.

இப்படியானாலும் நமது சித்தாந்த திருஷ்டியால் பராமர்சித்
துப் பார்த்தால் ஸநாதன் தர்மங்களிலும் வர்ணாச்ரம தர்மங்களி
லும் யக்ஞயாகாதி தர்மங்களிலும் மோக்ஷஸாதன தர்மங்களிலும்
எல்லாவற்றிலும் துடர்ந்து வரும் தத்துவம் பரோபகாரமே,
என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. இதுதான் பகவதாராதன மென்
றும் பகவத் கைங்கரியமென்றும் மோக்ஷ ஸாம்ராஜ்யமென்றும்
நிரூபணமாகிறது. மனு,

யுதி: க்ஷரோ ஜொடஸ்யெயம் ஸௌவஜிஞ்ய நிமுஹ: |

ஜாநம் ஜொஜயா க்ஷானி: ஜஸகம்யஜே மக்ஷணம் |

தையியம் பொறுமை அடக்கம் திருட்டில்லாமை சுத்தி இந்திரியங்
களை யடக்குதல் தானம் தன்னடக்கம் தயை பொறுமை, என
தருமத்தின் லக்ஷணம் பத்துவகைப்படும், என்றும், யாக்கு வல்க்
கியரும் இவ்வர்த்தத்தைய அஹிம்ஸையையும் சேர்த்து,

சுஹிம்ஸா ஸத்யஜெஸ்யம் ஸௌவஜிஞ்ய நிமுஹ: |

ஜாநம் ஜொஜயா க்ஷானி: ஸவெபுஷாம் யஜே ஸாயநம் |

என்றும் ஸநாதன தர்மங்களை விவரித்தார்கள்.

இவைகளைப் பராமர்சித்தால் எல்லாம் பரோபகாரத்தால் முடிவு
பெறும் ஆத்ம குணங்கள்தான் ஸநாதன தர்மங்களென்றதா
ழிற்று. வர்ணாச்ரமதர்மத்தை நிஷ்கர்ஷம் செய்திருக்கும் ஸர்வக்
ஞான மாதவாசாரியார்,

வதூணபூரேவி வணபூநா ரோவாரொ யஜே வாகு: |

சூயாஸ ஹுஷு ஜெஹ நாம் ஸவெஸம்

நான்கு வர்ணங்களுக்கும் ஆசாரமே தர்மத்தைக் கார்ப்பது ஆசாரமில்லாத தேஹத்தை யுடையவர்களுக்கு தர்மம் பராங் முகமாய் விடும். முகங்கொடா தென்றபடி என்றதினால் சிஷ்ட ஸம் மதமான தயாதாக்ஷிண்யம் விநயம் இவைகளோடு கூடின நடத் தையே ஆசாரமெனப் பட்டது. இவ்வாசாரமே சுருதிஸ்மிருதி இவைகளினால் வீதிக்கப்பட்ட தர்மங்களைக் காப்பாற்றும். எப்படியெனில்? இவ்வித ஆசாரமில்லாவிட்டால் ராகம் துவேஷம் கோபம் அஸூயை முதலியவை விருத்தியாய் தர்மத்தின் பிர விருத்திக்குத் தடையுண்டாகும். ஒரு வேளை பிரவிருத்தியுண்டா னாலும் தருமமே பின்னடையும்படியாகும். ஆகையால் ஆசாரம் தர்ம பாலகம் என்னத் தட்டில்லை. இது நான்கு வர்ணங்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆகவே வர்ணாச்ரம தர்மங்களும் பரோப காரத்திலேயே முடிவு பெறுகின்றன வென்பதை விரிக்க வேண்டு வதில்லை.

தபஸு முதலிய நிவிருத்தி தர்மங்கள்கூட பரோபகாரத் தில் முடிகின்றனவென்று கூர்ம புராணத்தில் சொல்லப்பட்டது. சரீரத்தை உலர்த்துதல் தபஸல்ல. அஹிம்ஸை ஸத்திய வசனம் பிறர்க்கனுசூலமா யிருத்தல் பொறுமை தயை இவையன்றோ தப ஸென்று மேதாவிகள் சொன்னார்கள், என்று பராசரமாத வீயத் தில் (1-62) உதாஹரிக்கப்பட்டது.

சுஹிம்ஸா ஸத்யவஹநோந்யஸம்ஸ்யம் டிரோவ்யுணா |

வனதக் தவொ விஹய்யூரா ந ஸரீரஸ்யு சொஷணம் |

[நசுவரரூபம்]

அனுக்கிரஹகம் முதலிய சக்திகளையுடைய பகவானை ஒப்புக் கொள்ளுகிற பரமவைதிகர்கள் சுருதிஸ்மிருதி புராணம் இதிறா ஸம் முதலியவற்றில் சொல்லப்பட்டபடியே பரமேசுவரனை ஸர்வக் ளுன் ஸர்வ சக்ர பரம காருணிகன் எல்லா வஸ்துக்களிலும் வியாபித்திருப்பவன் எல்லாவற்றையும் நியமனம் பண்ணுகிறவன் எல்லாவற்றுக்கும் மேற்பட்டவன் சகல கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன்-சகல தோஷங்களாலும் தொடப்படாதவன், என்றறிவார்கள். அவனுடைய முதல் ரூபமே பிரபஞ்சம்(விச்வம்)

ஆகையால் அவனுக்கு விச்வரூபன், என்றுபெயர். புருஷ ஸெக்த தத்தில் பகவானை.

ஸஹஸ்யஸீஷ்டா வர்ணாஷ்டி |

புருஷன் ஆயிரம் தலைபுடையவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஸஹஸ்ர நாமத்திலும்.

விஹ் விஹ் |

விச்வமே விஷ்ணு, என்று ஆரம்பத்திலேயே பகவான். ஸதுதிக்கப் படுகிறான். வேதாந்த மென்னும் பதத்தின் அர்த்தத்தை யனு சரித்து வேதத்தின் கடைசியான வாஜஸனைய உபனிஷத்திலும் பகவத்கீதாதி சாஸ்திரங்களிலும் பிரபஞ்சமே பகவானுடைய முதல் ரூபமென்று தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது பகவா னுக்கு மிகவும் இஷ்டமான ரூபம் என்றும் அதற்கு உபகாரம் செய்வதே தனக்கு ஆராதனம் என்று அவன் நினைப்பதாயும் தெரியவருகிறது. அவ்வுபனிஷத்தின் ஆரம்பத்தில்,

நஸாவாஸ்ய ஷீடம் ஸவ்யம் |

இந்த பிரபஞ்சமெல்லாம் நசுவரனுக்கு வலிக்குமிடமாயிருக் கிறது, என்று சொல்லப்பட்டது. பகவத்கீதையிலும்,

நஸுஸவ்ய ஹிதாநாம் ஹுஷேஸெஜ்யூந திஷ்டி |

ஓ அர்ஜுனா! எல்லா பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்திலும் நசுவரன் நிலைத்திருக்கிறான், என்றும்,

ஸவ்யஸ்ய வாக்ஸம் ஹுஷிஸனிவிஷ்டி |

எல்லாருடைய ஹிருதயத்திலும் நான் இருப்பையுடையவன், என்றும்,

ஸவ்யஹித மஹாஸய |

எல்லா பிராணிகளுடையவும் ஹிருதயகூகை அவனுக்கு இருப் பிடம், என்றும்,

பிஸிஸவ்யஸீடம் ஷ்ரோதம் ஸஹிதே பிணிமணா ஹ |

நூலில் மணிக்கணங்கள்போல் என்னிடத்தில் இவையெல்லாம் கோர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன, என்றும்,

ஸவபுலஹிந திவாஸொதஸி வாஸுஹேவ நஹோஸுதே
ஓ வாஸுதேவனே ! தேவரீர் எல்லா பிராணிகளுக்கும் வாஸஸ்
தானமாயிருக்கிறீர்கள். தேவரீருக்கு நமஸ்காரம், என்றும் இவ்
வர்த்தம் பலபடிகளில் பேசப்பட்டது. விஷ்ணுபுராணத்திலும்

ஐமஹேதஹோஸுதபுஃ ராஹிவம் தஸ்ய ஹோதநஃ |

தெநாஸுதபுஃவஹோணாஹம் ஹவதாஹுஸு ஸம்மகஃ |

ஹேகிருஷ்ண ! மஹா ஆச்சரியமான பிரபஞ்சமானது அத்தகைய
மஹாத்மாவான பரப்பிரும்மத்தின் ரூபமாயிருக்கிறது. அந்த
மேன்மையான ஆச்சரியத்தோடு கூடின பிரும்மமாகிய தேவரீ
ரோடு அடியேன் இப்போது சேர்ந்தேன், என்று கூறப்பட்டது.

[பகவதாராதனம்]

இத்யாதிவசனங்களால் பரமேசுவரன் எல்லாவற்றுக்கும் உள்
னாயிராயிருப்பவன் (ஸ்ர்வசரீர்) என்றும் சரீரியாகிய ஆத்மாவை
அதன் உடம்பின் (சரீரத்தின்) மூலமாகவே பூஜிக்கவேண்டியது
போலவும் பிதிருக்களை பிராம்மணர் மூலமாக பூஜிக்கவேண்டியது
போலவும் பகவானை அவன் சரீரமாகிய லோகத்தின் மூலமாயே
ஆராதிக்கவேண்டும், என்று ஏற்படுகிறது. மேலும்,

வாரா வாராணி ஸவபுராணி ஹிதாநி ஹவஹவஃ |

கதஸுஹாநுகுஹிஃ வெ கதஸுவி லிதி கிஸுயஃ |

யெநகெநாவ்யுவாயெந யஸ்யுகஸ்யாவி ஷேஹிநஃ |

ஸனொஷம் ஐநபெசு பூராகுஃ கஹேவெஸூர வஹிஜநம் |

சமாசரங்களாகிய பிராணிகளெல்லாம் பகவானுடைய சரீரங்கள்.
ஆகையால் அவைகளுக்கெல்லாம் அனுகூலத்தைச் செய்வதே
கடமை, என்று தீர்மானிக்கவேண்டும். நன்றாயுணர்ந்தவன் எந்த
வித உபாயத்தை நாடியாவது எந்தப்பிராணிக்காவது ஸந்தோஷத்
தை உண்டாக்கக்கடவன். அதுவே, ஈசுவரனுடையபூஜை, என்ற
வசனங்களால் உலகத்துக்கு ஸந்தோஷத்தைச் செய்விப்பதே
பகவானுக்கும் ஸந்தோஷமாகிறது என்று ஸ்பஷ்டமாகிறது.

இப்படியானால் கோவில்களில் அர்ச்சாவிக்கிற ஹ ஆராதனம்
முதலியவை வேண்டுவதில்லையோ வென்றால் அவ்வாராதனமும்

அஹிம்ஸை அஸ்தேயம் (திருட்டுஇல்லாமை) முதலிய ஆத்ம
குணங்களில் தானம், என்னும் குணத்தைமுன்னிட்டு பகவானுக்கு
ஆராதனமாவதால் இதுவும் லோகோபகாரமாகவே ஆகின்றது.
நாம் பகவானுக்கு ஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறகோவில் குளம் புஷ்
பம் சந்தனம் தூபதீபநைவேத்தியங்கள் முதலியவையெல்லாவற்
றையும் அணுவளவும் தமக்காக வைத்துக்கொள்ளாமல் தம்
பக்தர்களுக்கே விரியோகப்படுத்துகிறார்களே? சாஸ்திரம் இப்
படியேதான் சொல்லுகிறது. இதனால் லோகதிருஷ்டியாலும்
பகவதபிப்பிராயம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. பக்தன் தனதெல்லா
வற்றையும் ஸ்வாமிக்கு ஸமர்ப்பிவிக்கவேண்டும். ஸ்வாமியும் தன்
ஐசுவரியத்தையெல்லாம் தன்னை யடைந்தவர்க்கு (ஆச்ரிதர்க்கு)
உபயோகப்படுத்தவேண்டும், என்று.

இத்தகைய பகவதாராதனம்தான் திரவியயக்கும், என்பது.
ஞானம் தயை தாக்ஷிண்யம் முதலிய குணங்களைக் காட்டிலும்
மனுஷ்யஸ்வபாவத்தில் ஊன்றிக்கிடக்கும் லோபகுணத்தை விட்
டறுக்கை வெகு கஷ்டமாகையால் எல்லாசாஸ்திரங்களும் வ்ஷேஷ
மாகக் கொண்டாடுகின்றன. உதாரணமாக ஸப்தரிஷி ஸம்
வாதத்தில்,

யஜ்ஞாயுஃ ஸம்ஹயொயஸ்ய ஜ்யௌணாம் ஸஃ ப்ரஸஸ்யதே |

தவஹ்ஹய வனவாஸௌ விரிஷ்டா ஜ்யௌஸம்ஹயஃ |

தர்மத்தின்பொருட்டு எவன்செய்யும் திரவியச்சேர்க்கை சிலாகிக்
கப்படுகிறதோ, அத்தகைய உயர்ந்த பணக்குவியலானது
அவனுக்கு தபஸ்வின் குவியலேயாகிறது. என்றும், மனுஸ்மிருதி
யில் (11-8)

யொதஸாயுஹோதயபுரோஹ்ய ஸாயுஹுஸம்ப்ரயஹதி |

ஸக்யபாவூவ ரோதாநம் ஸனொஸயதி தாவஹௌ |

எவன் அஸாதாக்களிடமிருந்து தனத்தைப்பற்றி ஸாதாக்களுக்
குளிக்கின்றானோ, அவன் தன்னை ஓடமாக்கிக்கொண்டு அவ்விரு
வரையும் (ஸம்ஸாரக்கடலை) தாண்டிப்படிசெய்கிறான், என்றும்
சொல்லப்பட்டிருப்பவைகளைப் பராமர்சிக்கலாம். அசுவமேத
பர்வத்திலும்

ராமாநுஜ வெதம் ஹுதயம் வாமஹுஷாநுதாநா |
ஹிம்ஸாநி ராநிதஃ காயஃ கௌவாராயநம் வரம் |

ஆசை முதலியவை தொடராதமனது. பொய் முதலானவைகளால் அசுத்தமாகாத வாக்கு. ஹிம்ஸை முதலானவையோடு ஸம்பந்தப்படாத சரீரம், என்றிவை மூன்றும் கேசவனுடைய ஆராதனங்களாகின்றன. என்று மூன்று கரணங்களாலும் செய்யக் கூடிய பகவத் பூஜை சொல்லப்பட்டது,

வாஹுணோதய ஶ்வேநாநி காயநிஹுதயெவ |
யஸ்யெதே நியதா ஶ்வேநாநி த்ரிஷ்ணீதி ஸஹ்யதே |

எவனுக்கு வாக்கு தண்டம், (வாக்கில் அடக்கம், சரீர தண்டம், தீச்செயல்களைச் செய்யாமை, மனதின் தண்டம், கெட்ட நினைவில்லாமை, ஆகிய இவை மூன்றும் நிலை பெற்றிருக்கின்றனவோ அவனே தீர்த்தண்ட ஸந்யாஸி, எனப்படுவான். என்னும் வசனத்தையும் கவனிக்கலாம். இப்படியே காஞ்சனமாலீ வாக்கியமும்.

யஜ்ஞம் ஹஜஸு ஸததம் துஜ ஹிதஹிம்ஸாம் |
ஸெவஸு ஸாயம் பஹுஷாநு ஜஹிகாநி ஸத்ரும் |

சுந்யஸு ஷோஷ மூண கீதகந ராஸம்ஸம் |

ஸத்யம் ஷாநய்ய ஹரிம் ஹஜநுதாஹம் ||

எப்போதும் தர்மத்தையடை. பிராணி ஹிம்ஸையைவிடு. ஸாது ஜனங்களோடு சேர்ந்து பழகு, காமமாகிற விரோதையைக்கொல்லு. பிறருடைய தோஷகுணங்களைப்பேசுதலை யகற்று. உண்மையையே உரை. இவ்விதமாக பகவான் ஹரியைப் பூஜை செய். அதனால் இந்த ஜன்மம் படைத்ததின் பலத்தைப்பெறு, என்றிருக்கிறது. இவ்வித வசனங்கள் அநந்தங்களிருக்கின்றன. இவற்றால் முக்கியமாக அறியப்பட வேண்டுமென்ன வென்றால்? ஆத்ம குணங்களை விருத்திபண்ணி ஜகத்துக்கு உபகாரம் பண்ணுவதே உத்தமமான பகவதாராதனம், என்று.

[முன்னோர்களின் அநுஷ்டானம்]

பூர்வர்களான மஹான்களின் அநுஷ்டானத்தைப் பார்த்தாலும் இவ்வர்த்தம் பிரகாசமாகிறது. இதிலுள்ள ஸமுச்சயத்தில் முதலத்தியாயத்தில்,

புராயஸோஹிநயஸுபெது கௌவாநுஹிதோஷதாஃ |
தெவபாய நஸு ஹவாநு ஸவஹித ஹிதோததஃ |
ஸுத்யம் தஸ்யாஸு கிம்வாநுய பௌநதொகஹிதெ

ஷிணா |

வெஹாஸுஸம் சுதம் வாவி ஶ்வேநாநாநி ஶ்வேநம் |
ஸவஹுதாநம் ஶ்வேநாநி ஸவஹுதாநம் ஶ்வேநாநி வஸுதாநம் |
ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி |
ஸவஹுதாநம் ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி |
ஸவஹுதாநம் ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி |
ஸவஹுதாநம் ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி |
ஸவஹுதாநம் ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி |
ஸவஹுதாநம் ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி |
ஸவஹுதாநம் ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி |
ஸவஹுதாநம் ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி ஶ்வேநாநி |

ஸாதாரணமாய் ருஷிகளெல்லாம் தாம் கடைத்தேறுவதிலேயே முயற்சியுள்ளவர்களாக யிருக்கிறார்கள். வியாஸபகவானே வென்றால் எல்லா பிராணிகளுடையவும் நன்மையிலீடுபட்டவர். வேறு எவ்விதமாயவரை ஸ்துதிப்பது? உலகத்தின் நன்மை யொன்றையே அபேக்ஷித்த அவரால் வேதத்திலிருந்து பிறித்தெடுத்து அற்புதமான மஹாபாரதம் செய்யப்பட்ட தன்றோ? எல்லோரும் கஷ்டத்தை தாண்டட்டும், எல்லோரும் உயர்ந்த பேற்றையடையட்டும் என்று நினைத்தல்லவோ வேதார்த்தங்களனைத்தையும் மஹாபாரதத்திலவர் காட்டியருளினார். அவற்றையெல்லாம் நன்றாய் விளக்கவேண்டுமென்றல்லவோ அவரைசெய்யப்பட்டது? மஹாத்மாவாகிற அந்த ரிஷியின் விம்மநாதத்தைக் கேளுங்கள். ஓ பாதகர்களிரே! அரம் பொருள் இன்பம் வீடு, எனப்படுமவைகளைப் பற்றி இந்த பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டவைகளே மற்றவிடங்களிலுள்ள. இதிலில்லாதது வேறு எங்குமில்லை. இதுவே புண்ணியம். இதுவே பாரம், என்கிற இரண்டுமொழிகளில் சண்டாள பரியந்த

மாக வறியும்படி சாஸ்திரத்தின் பிரயோஜனம் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டுவிட்டது. கோடிக்கணக்கான கிரகந்தங்களால் சொல்லப்பட்ட தருமங்களின் திரண்ட பொருளைக்கேள். அதுதான் பரோபகாரமே புண்யம் பிறரை வருத்துவதே பாபம், என்னப்பட்டது, என்று ஜகதநுக்கிரஹமே ஈசுவர ஆராதனமென்று பிரகாசமாய்ச் சொல்லப்பட்டது.

இப்படியே ஸ்ரீபாகவதத்தில் ரந்திதேவமஹாராஜன் சொல்லுகிறான்.

ந காப்யெதஹம் மகிஷாசுரானாம் சுஷ்யயி யுக்தாஸி
வாநஹுவம் வா | சூதிஃ ப்ரவஹேதபிவ ஹேஹாஜாம் சுஹ
ஹிதொயெந ஹவ்யை ஸுஃவாஃ |

எனக்கு ஈசுவரர்களுடைய பதவிகளும் வேண்டாம் எட்டு ஐச்வரியங்களோடு கூடின மறு பிறப்பில்லாத மோகூழ்மும் வேண்டாம். ஆனால் எல்லா பிராணிகளுடையவும் உள்ளிருந்து அவர்களுடைய கஷ்டங்களையெல்லாம் நானே அனுபவித்து அவர்களுக்கெல்லாம் துக்கமே யில்லாமலிருக்கும்படி செய்யும் நிலைமையை யடைவேனாக, என்று.

வைதிகமதத்துக்குப் புரம்பான புத்தர் முதலியவர்களின் வாக்கியங்களையும் இது விஷயத்தில் நம்மவர்கள் உதாஹரித்திருக்கிறார்கள். தந்திர வார்த்திகத்தில் அநுவாதம் செய்யப்பட்ட புத்த வாக்கியம்.

கலிகௌஷி க்யூதாநியாநி யொகே,
ஸிநிவதஹு விஸுயூதாஹி யொகஃ |

கலியின் தோஷத்தினால் உலகத்தில் உண்டாகு மவையெல்லாம் என்னிடத்தில் குவியட்டும். எப்படியாவது உலகம் விடுதலை பெறட்டும். என்று.

அப்படியே பாஸ்கர பாஷ்யத்தில் புத்த வாக்கியம்

சூகாஸஸு ஹிநியபூவசு யாவஹுவநே ஸ்விதிஃ |
தாவநஸிநிஹுயாசு யொகவாவாநி நிஹுதஃ |

ஆகாசமும் பூமியும் எவ்வளவு காலம் ஸ்திரமாயிருக்குமோ அவ்வளவு காலம் நானும் நிலைத்திருந்து உலகத்தாரின் பாவங்களை யெல்லாம் நானே திரட்டிக்கொள்ளக்கடவேன், என்று எடுத்துரைக்கப்பட்டது.

காவியம் நாடகம் முதலியவைகளை இயற்றிய மஹாகவிகளும் இந்த அபிப்பிராயத்தைப் பலவாறாகப் பேசியிருக்கிறார்கள். நாகாநந்த நாடகத்தில்,

ஸய்யா ஸாஹு ரிஸநம் ஸுவிஸிவா'ஸஜ்ஜ ஸாணாஸி |
ஸீதம் நிஹுராவாஸிஸீதஸநம் சுநாஸஹாயா ஜிமாஃ |

உத்யு ஸ்ராயிதயஹு ஸவபுவிவஹெஷாஷொய ரெகொவநெ ஸுஹுராவாயிபுநி யசு வராயபுவநா வநெந்யுபுயா ஸீயதெ |

இளம்பசும்புல்த்தரை படுக்கையாயும் பரிசுத்தமான சிலையே ஆஸனமாயும் மரங்களின்கீழ் வசிக்குமிடமாயும் சீதலமான அருவியின் ஜலம் பானமாயும் கிழங்குகள் ஆகாரமாயும் மான்கள் சினேகிதர்களாகவும் இப்படி நாம் ஆசைப்படாமலே கிடைக்கக்கூடிய எல்லா வைபவங்களையுமுடைய ஆரண்யத்தில் ஒரு பெரியதோஷம் இருக்கிறது. அதாவது? இங்கு நம்மை யாசிப்பவர்களே கிடையாது. அயலாருக்கு உபகாரம் செய்யக்கூடிய காரியலேசமுமில்லை. ஆகையால் இவ்விடத்தில் நாமிருப்பது மிகவும் வீணே, என்னப்பட்டது.

இந்த வாக்கியங்களால் பகவானே இசையாதவர்களும் லோகோபகாரமே செய்யவேண்டுமென்னும் போது ஸர்வஜகத்தையும் தனது உடலாகக்கொண்டிருக்கும் ஸர்வேசுவரனை ஒப்புக்கொண்ட ஆசாரியர்கள் இப்படி உபதேசிப்பது ஆச்சரியமல்லவென்று புலப்படுகிறது.

நம் பூர்வாசாரியர்களில் ஸ்ரீ ஆளவந்தார்,

ந ஹேஹம் ந ஸ்ரானாந நவ ஸுவ ஸெஷாடவிவ்ஷிதம்,
ந வாத்நாநம் நாந்யசு கிவித்ரிவஸெஷக்ஷ விலாவாசு |
ஸஹிஹுதம் நாயக்ஷணவி ஸஹையாதா ஸதயா |
விநாஸம் தசு ஸத்யம் ஸயா ஸயந விஞர்வநஜிஹம் ||

தேவரீருடைய கைங்கரியமென்னும் ஐசுவரியம் கிடைத்ததினால், என் தேஹம் பிராணங்கள் ஸுகங்கள் விரும்பத்தக்கவை யெல்லாம் என் ஆத்மாவும் மற்றும் எல்லாம் இவையொன்றையும் நான் வைத்துக்கொள்ள ஸஹிக்கமாட்டேன். தேவரீருக்குப் புறம்பான அவை யெல்லாம் நூற்றுக்கணக்கான நாசங்களை யடையட்டும். ஒ மதுஸூதனனே ! அக்ஞானத்தையொழிப்பவனே ! இதுதான் தேவரீரிடத்தில் என் விண்ணப்பம். இது ஸத்தியம், என்றருளிச் செய்தார். இவ்விடத்தில் சேஷத்துவ (கைங்கரிய) சப்தத்தைப் பராமர் சித்தால் ஸகலத்தையும் பகவானுக்கு ஸமர்ப்பிவித்து அவன் திருவுள்ளம்படி வினியோகிக்கப்படும்படி விட்டுவிடும்படித் தில் எல்லா ஐசுவரியங்களும் வேண்டியவைதான். இல்லாவிட்டால் எல்லாமும் அருவருக்கத்தக்கவையே (ஹேயமே) என்று தாற்பரியமாகிறது. இவ்வர்த்தத்தை ஸ்ரீ ராமாநுஜ பகவானும் தீதா பாஷ்யத்தில்,

யஜநம் நாஸி வரிவருணம் ஸௌவ்யதீஃ ।

என்பது முதலான வாக்கியங்களால் வெளியிட்டருளினார். நமஃ என்பதின் அர்த்தமும் அர்ப்பணம், என்பதுதான். ஆத்மாவையே ஸமர்ப்பிவிக்கும்போது ஆத்மியங்களுடைய (தனக்கு சொந்தமானவைகளினுடைய) ஸமர்ப்பணமும் தானே சேர்ந்து வர வேண்டுமென்பதைக் கேட்பானேன், என்று தாற்பரியம்.

ஆகையால் உலகத்தின் நன்மையில் முடிவுபெறும்படியான ஆத்மகுண பூர்த்தியென்கிறது வைவீசம்பத்தை அபிவிருத்தி செய்வதான பகவதாராதனம், என்று ஸாரதாமான அர்த்தம்.

[முக்கடன் தீர்த்தல்.]

உலகத்தில் பிறந்து சாஸ்திரத்துக்கு அதிகாரியாகும் மனிதன் பிறக்கும்பொழுதே மூன்றுவிதக் கடன்களோடு உண்டாகின்றான், என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லுகின்றன. அம் மூன்றுகடன் களும் தீர்ந்த பிறகே மோக்ஷத்தைக் குறித்துப் பிரயத்தினம் செய்யவேண்டுமென்று மனு முதலிய ரிஷிகள் உபதேசிக்கிறார்கள்.

ஜாயநோ வெஸ்யாஹுணஃ த்ரிவிஃ ஸிணவாந ஜாயதே ॥

ஸ்யஹுயெபுண ஃஷிஹுஃ । யஞேந ஷேவெஹுஃ । ஸுஜயா வித்யஹுஃ ।

ஃணாநி த்ரீணு வாஹுத்ய ஃநொரொக்ஷே நிவெஸ்யெஃ ।
சுநவாஹுத்ய ரொக்ஷணு ஸெவரோநஃ வதத்யயஃ ।

என்று.

பிரும்பசரியத்தினால் ரிஷிகளின்கடனையும் யாகத்தால் தேவர்களின்கடனையும் பிரஜையினால் பிதிருக்களுடைய கடனையும் தீர்க்க வேண்டும். இக்கடன்களைத் தீர்க்காமல் மோக்ஷத்தில் பிரயத்தினம் செய்கிறவன் அதோசெதியில் விழுகிறான், என்னப்பட்டது இவற்றில் முதலாவதான பிரும்பசரியமாவது வித்தியாப்பியாஸம் இவ்வித்தியாப்பியாஸமானது ரிஷிகளால்.

வெடி ஸ்ரீகாணம் வடுவபு வியாரொடஹு ஸநம் ஜவஃ ।
தஜாநம் வெவ ஸிஷெஹுஃ விஜ்யாஹுஸொஹி வஃயயா
(தக்ஷர்)

முதலில் வேதத்தை கிரஹித்தல். பிறகு அதை விசாரம்பண்ணுதல். உறுப்போடுதல். ஜபித்தல். சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசித்தல், என்று வித்தியாப்பியாஸம் ஐந்து வகைப்படும், என்றும்.

சய்யாவநம் ஸ்யஹுயஞ் வித்யயஞ்ஹு தவபுணம் ।
ரெஷெவொ ஹொஃ வலிஹெஸதஃ ந்யயஞொடத்யி

வடுஜநம் ।

(மனு)

பிரும்பபக்கும் என்பது வேதத்தைப் படித்தல். பிதிருயக்கும் தர்ப்பணம். தேவயக்கும் ஹோமம். பூதயஞ்ஞம்பலி. மனுஷ்யயஞ்ஞமென்பது அதிதி போஜனம் செய்வித்தல், என்றும் சொன்னார்கள். இதில் அத்தியாபனம் (வேதத்தைப்படித்தல்) என்கிறபதம் கெவனிக்கத்தக்கது. இதனால் ரிஷிகளுக்குப் பட்ட கடன் தீருகின்றது. தேவர்களின் கடன் யக்கும் முதலியவைகளால் தீர்க்கப்படுகின்றது. அவையாவன ?

தெவ்வாஷிபுகாயிகாஹொயஃ ஸதா ஸொஃ விஸெஃ
விஜஃ ।

புராக் ஸௌலிகீ கியாஃ காயபாக் யஸ்யாநம் வாஷ்டிஃ
கம் ஹபெசு |

உக்ஷிணா ஸவபுயஞ்ஞாநாஃ டாதவ்யம் ஹபிஷிஹுதா |
ஐதி ஸாநௌஸாஜயஜேஷ்யுநாநிவெ வொஹிதம் |
விஸு ஜிதாயஜேத |

மூன்றுவருஷம் அதற்கு அதிகமானது, ஒருவருஷம், இப்படி அன்ன தானங்கள் செய்யப்படவேண்டிய யாகங்கள் மிகுந்த தக்ஷிணைகளைக் கொடுத்துச் செய்யப்படவேண்டுமென்றும் விச்வ ஜித், அதாவது தன் பொருளனைத்தையும் பிறர்க்குக் கொடுத்து விடவேண்டிய யாகங்களைச் செய்யவேண்டுமென்றும் சொல்லப் பட்டன. இவ்வித யாகங்களினால் லோபகுணத்தை ஒழித்து பணத்தைப் பிறர்விஷயத்தில் தாராளமாகச் செலவு செய்பவெண்டு மென்றும் உபதேசிக்கப்பட்டது.

பிதிருக்களின் கடன் கிருஹஸ்தாச்சரமத்தை ஏற்று புத்திர ஸந்ததி உண்டுபண்ணுவதால் தீருகிறது என்றும், புத்திரஸந்ததி ஸ்வரூபம் இன்னவீதமாக இருக்கவேண்டுமென்றும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்டது. சதபதப் பிராம்மணத்தில்,

தஸூாக் வுத்ரு தீநுஸிஷ்டம் ஹிதோஹம் | த
ஸூாஜேந தீநுஸாலி | ஸவபுத்ருவாநஸூரிநு ஹிதோஹம்
திஷ்டதி | ஐதி

ஆகையால், நன்றாய் கற்பிக்கப்பட்ட புத்திரனை உலகத்தின் நன் மையின் பொருட்டு ஆகிறான், என்றார்கள். ஆகையால் இவனுக்கு நல்ல புத்திரனைபுடையவன் இந்த லோகத்தில் ஸ்திரமாக இருக்கிறான் என்று உபதேசம் செய்கிறது. என்று சொல்லப்பட்டது இதனால் புத்திரனை உண்டுபண்ணுவதால் மட்டும் பிதிருக்களின் கடன் தீராது ஆனால் அவனைச் சரியாக சினைசெய்து உலகத்துக்கு ஹிதத்தைச் செய்யும்படி யாக்கினால் தான் தீரும், என்ற தாயிற்று.

இப்படி முக்கடன் தீர்ப்பதும் லோக ஆராதனமே ஆகிறது.

[புஷ்பாஞ்சலி சமர்ப்பணம்]

பகவ தாராதனம் கேவல பத்திரம் புஷ்பம் பலம் முதலா னவைகளைச் சமர்ப்பிவித்துச் செய்யப்படுவதைக் காட்டிலும் இந்த மாதிரி பரோபகாரரூபமாகச் செய்யப்படவேண்டிய பிர காரங்கள் எல்லா சாஸ்திரங்களிலும் காணப்படுகிறது. இதன் விவ ரம் ஸ்ரீ பாகவதத்தில்,

வஸ்யுதெதாநு தீஹாஹாமாநு வாராயெபுகாந ஜீவி தாநு | வாதவஷ்டாதவஹிதோநு ஸஹநொ வாராயநிநம் |
ஈஹொஹெஷாஃ வரம் ஜீந ஸவபு புராண்யுவஜீவநம் | ஸுஜ நஸ்யுவபெஷாஃ வெவிஸுவாயானி நாடயிநம் | வத்ருவஷ்ட மவஹ்யாநாநிவவஹுத டாராஹி | மஹிபபாஸ ஹஸாவ்யுதொ கெஃ காநிதிதநுதெ | வாதாவசு ஜீநஸாவஹ்யம் புராணி தாநிஹ ஜீவதாம் | வாரணொயெபியபாவாவாஸெய கு வாரணம் ஸடா | வத்ரும் வுஷ்டம் வஹம் தொயம் யொஹெஹத்யா வ்யயஹதி | தஹம் ஹத்யு வஹுதா கஸூரி வ்யயதாதநம் |
மஹாபாச்சியசாலிகளாவ இந்தவிருக்ஷங்களைப்பாருங்கள். அவை கள் பிறர்கென்றே ஜீவித்திருக்கின்றனவன்றோ? அதற்காகநாற்று வெயில் மழை பனி முதலியவற்றை ஸஹித்து அவைகளினின்றும் நம்மைக் காப்பாற்றுகின்றனவன்றோ? எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உபகாரம் செய்துகொண்டு வாழும் இவைகளின் உயர்ந்த வாழ்வே வாழ்வு இவைகளிடமிருந்து யாசகர்கள் பணக்காரனிடத்தி லிருந்து திரும்புவதுபோல முகங்கோணி நிராசையாய் திரும்புவ தில்லையே? இலை புஷ்பம் பழம் நிழல் வேர் மரவுரிகட்டைவாசனை பகல் சாம்பல் கரி கன்று முனை, இவை யெல்லாவற்றாலும் பிராணி களின் ஆசைகளை நிறைவேற்றுகின்றனவன்றோ? பூப்படிகளி லன்றோ உயிரோடிருக்கும் பிராணிகளின் ஜன்மம் ஸபலமாக வேண்டும்? தன்-பிராணன்களாலும் திரவியங்களாலும் புத்தியினு லும் வாக்கினாலும் எப்போதும் பிறர்க்கு நன்மையையே புரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இலை பூ பழம் தண்ணீர் இவைகளில் எதையும் எவன் பக்தி யோடு எனக்கு ஸமர்ப்பிக்கிறானோ, அந்த உண்மையான பக்தன்

கொடுப்பதை நான் ஸந்தோஷமாக புஜிக்கிறேன், என்று வெகு அழகாக பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படிப்பட்ட புஷ்பங்களில் விசேஷமானவையும் பகவானுக்கு மிகவும் பிரீதிகரமானவையும் இவைதான் என்னப்பட்டது அவையாவன ?

சுஹிம்ஸா ப்ரஹ்மம் வாஷம் வாஷ்மிந்த்ரிய நிமுஹம் |
ஸவபூஹாததயா வாஷம் ஸ்ரீர வஷம் விஸெஷதஃ |
ஸானிஃ வாஷம் தவஃ வாஷம் யூநம் வாஷம் தயெ
வவ |

ஸத்யேஷ வியம் வாஷம் வினோஃ ஸ்ரீதிகரம் ஹவெசு |

பகவானான விஷ்ணுவுக்கு மிகுந்த பிரீதியைச் செய்யும் புஷ்பங்களில் முதலானது அஹிம்ஸை. அடுத்தது இந்திரியங்களை யடக்குதல். மேல் புஷ்பம் எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் தயை காட்டுதல். பொறுமை ஒரு உயர்ந்த புஷ்பம். மற்றவை சாந்தி தபஸு தியானம் ஸத்தியம், ஆகிய இவை. இப்படிப் புஷ்பங்கள் எட்டு வகைப்பட்டன, என்று. அத்தகைய பகவானிடத்தில் நான் செய்வது யாவையும் சாப்பிடுவதையும் ஹோமம் செய்வதையும் தபசு என்று செய்யப்படு மவையையும் அர்ப்பணம் செய்து விடுகிறேன்.

யசு கரோரி யஜ்ஞாரி யஜ்ஞஹாரி டிராரிய |

யதவஸ்யாரி ஹவநு தக்ஷரோரிக்ஷ டிரபுணம் ||

ஸ்ரீ க்ருணாவபுணஸ்து

ஸ்ரீ:

